

ஓம்

ஓம் தக ஸக

ஓமத் ஸகாத் புராணத்தில் அடங்கிய

ஸ்ரீ ஸக்த ஸம்ஹிதை.

(இரண்டாம் பாகம்).

ஞான யோக கண்டம்.

(முதலாம் பாகம்).

முக்கி கண்டம்.

கர்ம யோக பாயாப்பு 4, 3

என். எஸ். இராஜாராமய்யால் வெளியிடப்பட்டது

VIII. A. 9 2, 3

MADRAS

PRINTED AT THE ADISON PRESS

1915

All Rights Reserved

இரண்டாம் கண்டம்.

ஞான யோக கண்டம்

அத்தியாயம் 1.

(ஞானயோக ஸம்பிரதாய பரம்பரை).

1-15. அழகாயும், பற்பல ரத்தினங்கள், புஷ்பங்கள், கிழங் குகள், பலங்கள், ஜலங்கள், கொடிகள், மிருகங்கள், விருகூங்கள் யோகிகள், சித்தர்கள், முனிகள், தேவர்கள், சாரணர்கள், யகூர்கள், கந்தர்வர்கள் இவைகளோடுகூடிய கைலாஸ பர்வதசிகரத்தில் சுகமாய் வீற்றிருந்த பிரஸன்னரும், ஸுநேத்திரரும், புன்கிரிப் புள்ளவரும், சுசியும், தன் தேஜஸால் எல்லா ஜகத்தையும் பிரகாசிப்பவரும், பயத்தைப் போக்கடிப்பவரும், எல்லா சாஸ்திரார்த் தங்களின் உண்மையை யறிந்தவரும், வேதவேதாந்தங்களின் கரைகண்டவரும், விபூதி பூசிய அங்கங்களுடையவரும், நெற்றி யில் திருபுண்டரம் தரித்தவரும், ருத்திராக்ஷமாலை யணிந்தவரும், சடைக் கூட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், இந்திரியம், கோபம் இவைகளை அடக்கியவரும், ஜீவன் முக்தரும், ஜகத் குருவும், வியாஸருடைய பிரஸாதத்தை யடைந்தவரும், வியாஸரைப்போல் ஆசையற்றவரும், எப்பொழுதும் வேதமார்க்கத்தி லிருப்பவரும், வேதமார்க்க பிரவர்த்தகரும், நிமிர்ந்திருக்கப்பட்ட உடல், கழுத் து, சிரஸ் இவைகளை யுடையவரும், மூக்கு துணிப்பார்வையுள்ள வரும், தானே தன் ரூபத்தைத் தியாநஞ் செய்பவரும், புத்தி மான்களுல் சிரேஷ்டராயுள்ள ஸூதரை—விஷ்ணுவிருத்தர், விசாலாக்ஷர், வத்ஸர், குண்டின ஆருணி, ஜாபாலர், ஜமதக்னி, ஜர்ஜர், ஜங்கமர், ஜயர், பக்வர், பாசதார், பாரர், பராகர், பண்டிதோத்த மர், மஹாகாயர், மஹாக்ரீவர், மஹாபாஹு, மஹோதயர், உத் தாலகர், மஹாஸேநர், ஆர்த்தர், ஆமலகபிரியர், ஏகபாதர், த்வி

பாதர், திரிபாதர், பத்மநாயகர், உக்ரவீர்யர், மஹாவீர்யர், உத்தமர், அனுத்தமர், படு, பண்டிதர், கருணர், காலர், கைவல்யர், கலாதரர், கல்பாந்தர், கங்கணர், கண்வர், காலர், காலாக்னிருத்திரர், ச்வேதபாஹு, மஹாபிராக்ஞர், ச்வேதாச்வதரர் இவர்களும், இவர்களுடைய சீடர்களும், சீடர்களின் சீடர்களும், ஸம்ஸார பாசத்தை அறுக்கமுயன்றவர்களாக, வேதார்த்தத்தை விசாரித்து (அது நன்றாய் புளப்படாததால்) விசனத்துடனும், மனவருத்தத்துடனும் ஸமாதியிலிருந்த ஸூத்ரரை நமஸ்கரித்து, அந்த மஹாத்மாவை ஸ்துதித்து வித்வான்களாகிய இம்முனிகள் அவரை (அடியில் வருமாறு) கேட்டார்கள்.

16-18. உம்மால் எல்லா விஷயங்களும் சுருக்கமாகவும், விஸ்தாரமாகவும் சொல்லப்பட்டன. இப்பொழுது ஸாதனத்தோடு கூடிய ஞானயோகத்தைக்கேட்க விரும்புகிறோம். நீர் ஜகன்னாதரான விஷ்ணு ரூபமாயிருக்கிற வியாஸ குருவினிடமிருந்து ஞானயோகத்தை யடைந்தவராயிருக்கிறீர்; உம்மைத் தவிர உலகில் அறிந்தவர் வேறில்லை; ஆகையால் சுருக்கமாக, கருணைகொண்டு, எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்.

19-23. இவ்விதம் முனிசிரேஷ்டர்களால் கேட்கப்பட்ட பெளராணிகரான ஸூத்ரர், ஸர்வேச்வரனாயும், ஸாம்பனாயும், ஸம்ஸார ரோகத்திற்கு மருந்தாயும், ஸர்வக்ஞனாயும், ஸர்வ விபாபியாயும், எல்லாமாயும், எல்லா பூதங்களுக்கு நன்மையை கொடுப்பவராயும், புலித்தோல் யணிந்தவராயும், வேத தத்துவார்த்தத்தைக் கூறுகிறவராயும், விபுவாயும், நான்கு கைகளுள்ளவராயும், சரத்கால சந்திரனைப்போல் வெண்ணிறமானவராயும், கங்காதரனாயும், விருபாக்ஷனாயும், சந்திரமௌளீ ஜடாதாரியாயும், நீலகண்டராளவராயும் உள்ள சிவனை நெடுநேரம் ஸ்மரித்து, அளவற்ற தேஜஸுடைய வியாஸரையும் தியானஞ்செய்து, ஸந்தோஷத்துடன், பக்தியால் புரிபூர்ணமனோதரத்துடன் கூடியவராய், வைதிக லௌகிக ஸ்தோத்திரங்களால் மஹேசனை ஸ்துதித்து, நமஸ்கரித்து, சார்தமனதுடன் சொல்ல ஆரம்பித்தனர்.

24. ஸூத்ரம்—ஹே! பாக்கியவந்தர்களா! எல்லோரும் கவனமாய்க் கேளுங்கள்; இந்த விஷயத்தையே, பூர்வத்தில், பிரஹஸ்பதி மஹேச்வரரைக் கேட்டார்.

25. அந்த தேவரும், தேவியை கருணை சித்தத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு, கம்பீரமான வாக்கால் அந்த பிரஹஸ்பதிக் குச் சொன்னார்.

26. தேவியினுடைய மடியில் வீற்றிருந்த ஸ்கந்தரும் அப் பொழுது அதைக் கேட்டார்; ஸ்கந்தரிடமிருந்து பூர்வ ஜன்ம தபோபலத்தால் இதை வஸிஷ்டர் அடைந்தார்.

27. அவரிடமிருந்து சக்திருஷியும், சக்தியிடமிருந்து பராசாரும், பராசாரிடமிருந்து பகவான் வியாஸரும் பெற்றார்கள்.

28. ஜன்மாந்திரத்தில் செய்த தபோபலத்தால் வியாஸரிடமிருந்து எந்தப்பிரகாரம் கேட்டேனோ அந்த பிரகாரம் வேதமறிந்த உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

அத்தியாயம் 2.

(ஆத்மாவால் ஸ்ருஷ்டி நீடுபணம்).

1. ஈசுவரர்—இந்த விக்ஞானம் சொல்ல முடியாததாயும், அதிரகஸ்யமாயும், வெகு உத்தமமாயும், வேதாந்தத்தாலேயே ஸித்திக்கக் கூடியதாயும், எல்லா துக்கங்களையும் நாசஞ் செய்வதாயும் இருக்கிறது.

2. அளவற்ற ஆனந்தமான மோகூதம் என்ற பிரம்மத்தை யடைவதற்கு முக்கிய ஸாதனமாயும், எல்லா ஆசுரமிகளாலும் ஸேவிக்கப்பட்டதாயும், எட்டு அங்கங்களுடன் சேர்ந்ததாயுள்ள இதை கருணைகொண்டு ஹே! பிரஹஸ்பதி! சொல்லுகிறேன்; அதைக் கேளும்.

3-4. இந்த ஜகத், சிருஷ்டிக்குமுன், தமோமாத்நிரமாக ஆத்மாவிற்கு வேறாகாதபடி இருந்தது; பிறகு ஸத்வகுணத்தின்

அசைவால் மகத்தத்துவம் உண்டாயிற்று; மறுபடியும் ஒரே சிவனாகவிருந்தவர் மும்மூர்த்தி ஸ்வரூபமாயினார்.

5-6. ரஜோகுணத்தைக் கைப்பற்றி சிருஷ்டி காரணரான பிரம்மாவானார்; ஹே! பிரஹஸ்பதி! ஸத்வகுணத்தால் ரக்ஷணையின்பொருட்டு விஷ்ணுவானார்; ஸகலத்தையும் ஸம்ஹாரஞ் செய்யும்பொருட்டு தமோ குணத்தால் கால ருத்திரர் ஆனார். குண தாரதமயத்தால் உத்தமம், அதமமாக இம்மூர்த்திகளிடமிருந்து அளவற்ற மூர்த்திகள் உண்டானார்கள்.

7-9. சப்தகுணம் முதலான பஞ்ச பூதங்களும், காதுகள் முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், பிராணதி வாயுக்கள் ஐந்தும், மனஸ், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்ற நான்கும் இவையெல்லாம் அவ்யக்தத்தினின்றும் கால பரிபாகத்தால் தனித்தனி உண்டாயின; மேற்கூறியவையெல்லாம் காலத்திற் குடப்பட்டன, காலம் ஒன்றிற்கும் உட்பட்டதல்ல.

10. மாயை ஆத்மா இவ்விரண்டின் ஸம்பந்தத்தால் காலம் எல்லாவற்றிற்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கிறது; ஹிரண்யகர்ப்பர் (முன்சொல்லிய சூக்ஷ்மபூத இந்திரிய கரண உபாதிபுடையவர்) என்ற பகவான் பிரஜாபதியாக உத்பவித்தார்.

11-12. அவர்தான் முதல் சரீரத்தையுடையவர்; அவரையே புருஷன் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவரிடமிருந்துதான் பிரம்மாண்டம் உண்டாயிற்று; அதன் மத்தியில் ஹே! பிரஹஸ்பதி! எல்லா உலகங்களும், தேவர்களும், கணக்கற்ற ஸ்தாவர ஜங்கமங்களும், வர்ணச்ரமங்களும் உள.

13-14. ஸர்வேச்வரரான ஸாம்பரை தியானித்து அவர் பிரஸாதத்தால் அந்த பிரம்மா (இவைகளை) சிருஷ்டித்தார்; பிரஸாத மில்லாமல் தேவர்களும், மனிதர்களும், உலகங்களும் வித்திக்க மாட்டா; தேவதேவனுடைய பிரஸாதத்தால் பிரம்மா பிரம்ம பட்டத்தையும், விஷ்ணு விஷ்ணுபதிவியையும், ருத்திரர் ருத்திரபதிவியையும் அடைந்தார்கள்.

15-16. மகேச்வரனுடைய பிரஸாதத்தை யடையுன்பொருட்டு வருஞ்ச்ரமத்தோடுகூடிய புருஷன் அவரை பூஜிக்கிறான்; தூர்நடையுள்ளவர்கள் ஒருக்காலும் ஆராதிக்கிறதில்லை. அவர் பிரஸன்னமாகுங் காலத்தில் எல்லோர்க்கும் எல்லா பலன்களும் உண்டாகின்றன.

17-21. அஹோ! (ஆச்சரியம்) மாயையால் அவரை மறந்து லோகத்தார்கள் காரியங்களைச் செய்துவருகிறார்கள். ஈசன் பிரம்ம சரியாச்சரமத்திலிருக்கிறவர்களுக்கும், விசேஷமாக யதிகளுக்கும், வாநப்பிரஸ்தர்களுக்கும், கிரஹஸ்தர்களுக்கும் வசமாயிருக்கிறார். வர்ஞ்சரம தர்மங்களை நன்றாய் அனுஷ்டிப்பதின்பேரில், பரமேச்வரன் பிரஸன்னமாகுங்கால், உடனே அவர் விஷயமான ஞானம் உண்டாகிறது. ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்திற்கு நாசமுண்டு; சுர்மத்தால் உண்டாகாது. அஞ்ஞானம் உள்ளவனையில் ஸம்ஸாரம் உண்டு; ஞானோதயமானால் அது விலகும். ஆகையால் ஹே! முனியே! அஞ்ஞானம் நசித்து, ஞானத்தால் முக்திகிடைக்கும். ஹே! வேதமறிந்தவரே! என்னால் எல்லாம் சுருக்கமாக சொல்லப்பட்டது; ஆகையால் நீர் வர்ஞ்சரம தர்மங்களைக் கைக்கொண்டவராகவிரும்.

22. ஸூத்ர—ஹே! முனிசிரேஷ்டர்களே! இதைக்கேட்டு பிரஹஸ்பதி பரமேச்வரனை நமஸ்கரித்து, அநத ஈசனுடைய பிரஸாதமடையுன்பொருட்டு (அடியில்வருமாறு) ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய ஆரம்பிவித்தார்.

23-31. பிரஹஸ்பதி—ஹரனாயும், தேவனாயும், முக்தகண்ணனாயும், முன்று சூலியாயும், தபஸியாயும், மஹேசராயும், தத்துவஞானத்தைக் கொடுப்பவராயும், அன்னத்தைக் கொடுக்கிறவராயும், வெண்ணிறமுள்ளவராயும், காருண்ய மூர்த்தியாயும், தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவராயும், வேதாந்த மறிந்தவராயும் இருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்; பரனாயும் ருத்திரராயும், எல்லோருமடையும்கொடுப்பாயும், விச்வமூர்த்தியாயும். மகேசனாயும், விச்வதந்த தரிக்கிறவராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்; பகதர்களின் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கடிப்பதற்குக் காரணராயும், சுத்தாத்மாவாயும், காலஹராயும்

யும், காலனுக்கு காலனாயும், காலத்தைத் தாண்டினவராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்; ஜிதேந்திரியனாயும், நித்யனாயும், கோபத்தையடக்கினவராயும், பாஷண்டர்களை தண்டிப்பவராயும், பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறவராயுமுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; பர்வதராஜபுத்திரியின் பதியாயும், யோகாந்த ரூபியாயும், யோகரூபியாயும், யோகிகளுக்கெல்லாம் பதியாயுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; பிராணாயாமம் செய்கிறவர்களுடைய பிராணனை காப்பாற்றுகிறவராயும், மூலாதாரத்தில் பிரவேசித்தவராயும், மூலதார ஒளி ரூபியாயுமுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; நாபிகந்தத்தில் பிரவேசித்தவராயும், ஹிருதயத்தில் வாஸம் செய்பவராயும், ஸத்சித் ஆனந்த பூர்ணராயும், ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவான உமக்கு நமஸ்காரம்; சிவனாயும், ஆச்சரியமான சரீரத்தை யுடையவராயும், அப்புத சக்தியை யுடையவராயும், அகிலநாயகராயும், மோக்ஷ காரணராயுமுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்.

32 ஸுதர்—இந்த ஸ்தோத்திரத்தை எவனொருவன் பக்தியுடன் ஒவ்வொரு நாளும் பிரயத்தினத்துடன் படிக்கிறானோ அவனுக்கு, சங்கரரை ஸந்தோஷப்படுத்திய காரணத்தால், முக்திகைக்கெட்டினதாகும்.

33. வித்யார்த்தி வித்யையும், கல்லியாணத்தை இச்சித்தவன் ஸம்ஸாரத்தையும், வைராக்கியத்தை இச்சித்தவன் ஸம்ஸாரதாரகமான வைராக்கியத்தையும் அடைவார்கள்.

34. ஆகையால், நீங்களும் தினந்தோறும் பக்தியுடன் பவநாசத்தின்பொருட்டு இந்த ஸ்தோத்திரத்தை படித்துவாருங்கள்; இது பவபயத்தை நாசஞ்செய்யும்.

அத்தியாயம் 3.

(பிரம்மசரிய ஆசிரமவிக்).

1. ஈசுவரன்—ஹே! நல்ல விருதத்தையுடைய பிரஹஸ்பதியே! வேதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிற பிரம்மசரிய ஆசிரமத்தைப் பற்றி சொல்லுகிறேன்; சிரத்தையுடன் கேளும்.

2-3. உபநயனம் பெற்ற த்விஜன் சிரத்தையுடன் வேதங்களை படிக்கவேண்டும்; தன் ஸூத்திரத்தில் சொல்லிய வழிப்படிதண்டம், பூநூல், அரைக்கயிர், மான்தோல், காஷாயம் அல்லது வெண்மை வஸ்திரம், இவைகளை மந்திர உச்சாரணத்துடன் தரித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

4-5. பிசுக்கை எடுத்து புசித்துக்கொண்டும், எப்பொழுதும் குரு கைங்கரியத்தில் கவனமாபிடுக்கவேண்டும்; பலாசம், பிலவம், அரசு இவைகளில் ஒரு தண்டத்தை தன் தலை உயரம் அளவுள்ளதாகவும், கோணலில்லாததாகவும், அழகானதும், காயமில்லாததாயும், பட்டையுடனிருப்பதாகவும் தரித்துக்கொள்ளவேண்டியது; காலையும் மாலையும் பக்தியுடன் ஸந்தியை உபாஸிக்கவேண்டும்.

6. ஆசை, கோபம், லோபம், மோகம் இவைகளைத் தள்ளிவிடவேண்டியது; அந்த த்விஜன் அக்னி உபாஸனைகளை தன் ஸூத்திரதிப்படி காலையிலும் மாலையிலும் செய்யவேண்டும்.

7-10. இந்த உத்தம பிராமணன் ஸ்நானஞ்செய்து தேவ, ரிஷி, பிதிருக்களுக்கு தர்ப்பணம் கொடுக்கவேண்டியது; சிவாக்னியிலிருந்து உண்டானதும், விரஜா ஹோமத்தாலுண்டானதும், அக்னிகேஹாத்திரத்தி லுண்டான தாமான பஸ்மத்தை 'அக்னி' என்று ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆறு அல்லது ஏழு மந்திரங்களை உச்சரித்து, ஜலத்தால் குழைத்து, எல்லா அங்கங்களிலும் பூசிக்கொண்டு, பிறகு, நெற்றியிலும், வயிற்றிலும், கைகளிலும், கழுத்திலும் 'மேதாவி' முதலான மந்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டும், பரிசுத்தமாயிருந்துகொண்டு, சிவனையும், பார்வதியையும் தியானஞ்செய்துகொண்டு மூன்று புண்டரதாரணஞ் செய்துகொள்ளவேண்டியது.

11. 'திரியாபுஷம் ஜமதக்னி' என்ற மந்திரத்தாலும் செய்துகொள்ளலாம்; புஷ்பம், பத்ரம் அல்லது வேறு எவைகளினாலாவது (அக்ஷதை, சந்தனம்) மஹாதேவ பூஜை செய்யவேண்டும்.

12. தினந்தோறும் மாதா, பிதா, வயோதிகர், தமயன், ஸ்வகுரு, ஆத்மஞானி இவர்களை சிரத்தையுடன் நமஸ்காரஞ் செய்யவேண்டும்.

13-14. தான் இன்ன பெயருடையவன் என்று சொல்லி ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும்; நமஸ்காரம் செய்யப் பட்டவன் 'திர்க்காயுஸுடன், ஹே! யோக்யா இரு' என்று அவன் பெயரின் கடை எழுத்தை தீர்க்கமான குரலுடன் உச்சரித்து ஆசீர்வாதம் செய்யவேண்டும்; மாறு கரங்களால் குருவின் பாதங்களை பிடித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

15-17. வலது கையால் அவரது வலது காலையும், இடது கையால் அவரது இடது காலையும் தொடவேண்டும்; லௌகீகம், வைதீகம், ஆத்மஞானம் இவைகளை எவரிடமிருந்து அடைந்தனனோ அவர்களை முதலில் நமஸ்கரிக்கவும்; மாதா பிதாக்களின் வம்சஸ்தாரையும், குரு வம்சஸ்தாரையும், குணத்திற் சிரந்தவரையும், மனோவாக்குக்காயத்தால் பக்தியோடு ஆதரிக்கவேண்டியது; குருவைக்காணின் நமஸ்கரித்து கைகூப்பி நிற்கவும்.

18. அவருடைய உத்திரவின்மேல் (அவர் நேரில் உட்காராமல்) பக்கங்களில் உட்காரவேண்டும்; எப்பொழுதும் ஸத்தியத்தைச் சொல்லவேண்டும்; படித்ததை மறவாமலிருக்கவேண்டும்.

19. நித்திய, நைமித்திக கர்மங்களை மோக்ஷ விருப்பாலாவது அல்லது சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்ற புத்தியாலாவது, சாந்தனாய் இருந்துகொண்டு, அனுஷ்டிக்கவேண்டியது.

20. தினந்தோறும் பிரம்மசாரி பிராமணர்களிடமிருந்து பிசுக்கைபக்கிரகித்து, அப்படி கிடைக்காவிடில் வர்ணந்திரங்க ளிடமிருந்து யெடுத்து, குருவினிடம் சிவேதனஞ்செய்து புஜிக்க வேண்டும்.

21-22. உபநயனம் செய்யப்பட்ட த்விஜன் 'பவதி' சப்தத்தை முதலிலும், கூடித்திரியன் நடுவிலும், வைச்யன் கடையிலும்

உச்சரித்து பிசுஷ்யெடுக்கவேண்டும் ('தாயே பிசுஷ்யகொடு,' 'பிசுஷ்யை தாயே கொடு,' 'பிசுஷ்ய கொடுத்தாயே'); நிந்திக்கப் பட்ட வீடுகளில் பிசுஷ்யெடுக்கக்கூடாது; கிழக்கு நோக்கியாவது, அல்லது சூரியனை நோக்கியாவது புஜிக்கவேண்டும்.

23. கை கால்களை சுத்திசெய்து, இரண்டுதரம் ஆசமனஞ் செய்து 'பிராணாயஸ்வாஹா' என்ற பிராண ஆஹுதி மந்திரங்களால் பிராணாஹுதிசெய்துகொண்டு புஜிக்கவேண்டும்.

24-25. வேதாப்யாஸம் தவிற வேறு மந்திரங்களை உச்சரிக்கக்கூடாது; இப்படி நடந்து வரும்பொழுது வைராக்யம் உண்டாகும் பக்ஷத்தில், மோக்ஷ இச்சையால் ஸந்தாஸத்தையாவது, அல்லது எப்பொழுதும் பிரம்மசரியத்தையாவது, அல்லது கிரஹஸ் தாச்ரமத்தையாவது தன்தன் இஷ்டப்படி கைக்கொள்ளலாம்.

அத்தியாயம் 4.

(கிரஹஸ்தாச்ரமவிதி).

1-4. ஈச்வரன்—இப்பொழுது கிரஹஸ்த தர்மத்தைச் சுருக்கமாக உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; முற்கூறிய பிரகாரம் எல்லா ஜீவதங்களையும் ஒதி, குருவின் கட்டளையின்மேல் ஸமாவர்த்தனம் செய்து கிரஹஸ்தாச்ரமத்தை யடையவேண்டும்; அனுகூலமானதும், தனது கோத்திரம் பிரவரம் முதலிய இல்லாத வம்சத்தில், தனது சூத்திரப்பிரகாரம், எல்லா லக்ஷணமுள்ளவளும் பதிவிருதையாயுமுள்ள நல்ல குலஸ்திரீயை வரிக்கவேண்டும்; மற்றவர்களை தள்ளிவிடவேண்டும்; நக்ஷத்திரம், ருதி, விருக்ஷாதிகளின் பெயரை வகித்த பெண்ணைத் தள்ளிவிடவேண்டும்; இந்திரியங்களை தன் வசப்படுத்தியவனாய் தினந்தோறும் அவளுடன் தர்மத்தை யனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

5. ருதுகாலத்தில், தெரிந்த புத்திமான், மந்திர உச்சாரணத்துடன் அவளைச் சேரவேண்டும்; தேவர்கள், அக்னி, அதிதிகளின் பொருட்டு பிசுஷ்ய கொடுப்பதற்காக அன்றி தங்களுக்காக பக்வம் செய்யக்கூடாது.

6-8. தனக்காக எவன் பாகம் செய்கிறானோ அவன் நரக மடையும்பொருட்டு ஜீவிக்கிறான்; எவர்களுடைய ஜீவனம் தர்மத்தின்பொருட்டு, மைதுனம் ஸந்தானத்தின்பொருட்டும் உள்ளதோ அவர்கள் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலையடைவார்கள்; மற்றவர்களுக்கு எப்பொழுதும் நரகமே; யாகம் செய்துவைப்பதாலும், வேதம் சொல்லிவைப்பதாலும், சுத்தர்களிடமிருந்து தானம் பெருவதாலும், பிராமணன் யாகத்திற்காவது, யாத்திரையின்பொருட்டாவது பணத்தைச் சேகரிக்கலாம்; ஜனமில்லாதவிடத்திலும், பயமில்லாதவிடத்திலும் மலஜலங்களை விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

9. தூர் நாற்றம் முதலியவைகளை போக்கடிக்க பிரஷ்டபாகம், ஆண்குறி, கை கால் இவைகளை மண் ஜலங்களால் சுத்தி செய்யவேண்டும்.

10. மனஸ் சுத்தியடையும்வரை செளசம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது; பிறகு ஆசமனம் செய்து குச்சிகளைக்கொண்டு தந்த சுத்தி செய்யவேண்டும்.

11-14 பிறகு இருமுறை ஆசமனஞ்செய்து ஸ்நானஞ்செய்து, மற்ற கர்மங்களை நடத்தவேண்டியது: மூன்று பிராணயாமங்கள் செய்து வித்வான் காயத்ரீ ஜபம் செய்யவேண்டும்; பிஷ்ட உபஸ்தானம் செய்யவும்; இப்பிரகாரமே உச்சி காலத்திலும் செய்யவேண்டியது; வேத பாராயணம் செய்து பிரம்ம யக்ஞயம் செய்து வரவும்; இன்னும் மற்ற கர்மங்களான அக்னி கர்மங்கள், பஸிகர்மாதிகள் (பஞ்ச யக்ஞயம்) இவைகளைச் செய்யவும்; நித்திய சிராதம், தானம், அசுத்தர்களின் ரக்ஷணை, எல்லா பூதங்களிடமும் தயை இவைகளை கிரஹஸ்தன் நடத்திவரவும்.

15-17. அன்னபான முதலியவைகளால் ஸந்யாசிகளை எப்பொழுதும் ரக்ஷிக்கவும்; எதியும், பிரம்மசாரியும் பாகம் செய்யப்பட்ட அன்னத்திற்கு உரியவர்கள்; அப்படியிருக்க அவர்களுக்கு அன்னம் அளிக்காமல் புஜிப்பவன் சாந்திராயண விருதம் (தோஷ நிவர்த்திக்காக) அனுஷ்டிக்கவேண்டும்; எதியின் கையில் முதலில் ஜலம் விட்டு, பிசைக் கொடுத்து, பின்னும் ஜலம் கொடுக்கவேண்

மும்; அந்த பிணை மேருக்குச் சமமாயும், அந்த ஜலம் ஸமுத்திரத்திற்கு ஒப்பாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; கிரஹஸ்தன் ஒருவேளை புஜிப்பதே உத்தமம்.

18. . அங்ஙன முடியாவிடில் இரண்டு வேளை புசிக்கலாம்; கோழிமுட்டை அளவுள்ள 32 கபளங்களை சந்தோஷமும் துக்கமும் இல்லாமல் புஜிக்கவேண்டும்.

19. ஹோமம், ஜபம், ஊண், ஆசமனம் இவைகளைச் செய்யும் பொழுதும், குரு பெரியோர்கள் முதலியவர்களை உபசரிக்கும் காலத்திலும் யக்ஞயோபவீதனும் இருக்கவேண்டும்; வேறு விதமாக விருக்கக்கூடாது.

20. முங்கில்கழியும், ஜலத்துடன் கூடிய கமண்டலமும், விபூதிப்பூச்சும், முற்கூறிய பிரகாரம், எப்பொழுதும் கைக்கொள்ளவும்.

21. 'திரியம்பகம்' என்ற மந்திரத்தாலும், 'ஓம்' காரத்தோடு கூடிய பஞ்சாக்ஷரத்தாலும் கிரஹஸ்தன் தினந்தோறும் திரிபுண்டரத்தை தரிக்கவும்.

22. எந்த விப்ரன் நெற்றியில் பஸ்மத்தால் திரிபுண்டரம் ஊதோ அவனுக்கு அத்யயநம் செய்த பலனும், எல்லா கர்மங்களைச் செய்த பலனும் உண்டாகும்.

23. பக்தியுடன் திரிபுண்டரத்தை எப்பொழுதும் தரித்துக் கொள்ளவும்; மனஸால்கூட அசட்டை செய்யக் கூடாது; ச்ருதியில் விதித்திருக்கிறபடியால் அதைத் தியாகம் செய்பவன் பதிகனாவான்.

24. ருத்திராக்ஷத்தைத் தரிக்கவேணுமென்று ச்ருதியி ருப்பதால் ஆதை எப்பொழுதும் தரித்துக்கொள்ளவும்; மகேசனான தேவதேவனை எப்பொழுதும் லிங்கத்தில் பூஜிக்கவும்.

25. அக்னி ஆதானமும், விதிபூர்வமாக யக்ஞயங்களும் செய்யவேண்டும்; யக்ஞயங்களால் எல்லா பாபங்களும் நாசமடைவதில் ஸந்தேகமில்லை.

26. ஸகல பாப நாசத்தால் அந்தக்கரணம் சுத்தியடைந்தவனுக்கு தேவதேவனுன ஈசனை அறிய இச்சையுண்டாகிறது.

27. ஸ்வர்க்க இச்சையுள்ள பிராமணன் யக்ஞயம் செய்யவதால் ஸ்வர்க்கம் அடைகிறான்; பிதிருக்களின் கடனைச் செலுத்ததன் சொந்த ஸ்திரீயினிடம் புத்திரோத்பத்தி செய்யவும்.

28-29. ஹிதமாயுள்ள ஸத்யத்தை எப்பொழுதும் கைக்கொள்ளவும்; ஸர்வ பூதங்களிடத்திலும் எப்பொழுதும் பச்சாத்தாபம் அடையவும்; இவ்வித மனுஷ்டானமுள்ள விப்ரன், கிரஹஸ்தாசரமத்தில் விரக்தியடைந்தால், எல்லா கர்மங்களையும் விட்டு விட்டு, வேதாந்த அப்யாஸத்தில் யெத்தனம் செய்யவும்; வேதாந்த சிரவணம் இல்லாவிடில் பதிதனாவது நிச்சயம்.

30. விரக்தனாயும், முமுகூவாயுமுள்ள கிரஹஸ்தன் குடசகன், பகூதகன், ஹம்ஸன் என்கிற ஸந்யாஸ ஆசரமங்களில் யாதேனுந் ஒன்றைக் கைக்கொள்ளவும்.

31. விரக்தியற்ற கிரஹஸ்தன் அந்திகாலத்தில் வானப் பிரஸ்தாசரமத்தைக் கைக்கொள்ளலாம்; அல்லது ஆயுள் பரியந்தமும் கிரஹஸ்தனாகவே இருக்கலாம்.

32. எல்லா ஆசரமங்களும் கிரஹஸ்தனால் நன்றாக கீர்ப்பாற்றப்படுகிறபடியால், விரக்தியடையாத கிரஹஸ்தன் எப்பொழுதும் கிரஹஸ்தனாகவே இருக்கலாம்.

அத்தியாயம் 5.

(வானப்பிரஸ்தாசரமவீதி).

1-2. ஈசவரன்—ஹே! முனியே! உங்களுக்கு இப்பொழுது வானப்பிரஸ்தாசரமத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன்; தன்னு பார்யபை புத்திரன் வசம் ஒப்புவித்தாவது, அல்லது கூடக் கூட்டிக் கொண்டு சாந்த மனஸுடன், உத்திராயணத்தில், சக்லபக்ஷத்தில் நல்ல வாரத்தில் சபரக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய நல்ல முஹூர்த்தத்தில் கிரஹஸ்தன் வனத்தையடையவும்.

3. யமம் முதலியவைகளுடன் கூடி (இந்திரிய நிக்கிரகம்), சுத்தனாயும், சாந்தனாயும் இருந்து, தவஞ்செய்து, கந்தமூல பதார்த்தங்களை புசித்து ஈசனை பூஜிக்கவும்.

4. அல்லது புத்திமானாகிய வானப்ரஸ்தன் கிராமத்திலிருந்து பிணையெடுத்து பதினாறு கவளங்கள் புஜித்துவரவும்; எப்பொழுதும் சடை தரிக்கவும்; நகங்களையும் ரோமங்களையும் எடுக்கக் கூடாது.

5. வீண்வார்த்தைகளை விட்டு சாந்தமனஸுடன் எப்பொழுதும் வேதாப்பாஸம் செய்யவும்; அக்னிஹோத்திரம், பஞ்சயக் யங்கள் செய்துவரவும்.

6. மரவுரி தரித்துக்கொள்ளவும்; மூன்றுகால ஸ்நானமும், ஸர்வ பூதர்களிடம் தபையும் கைக்கொண்டு யாசக விருத்தியின்றி இருக்கவும்.

7. பூமியிலும் ஜலத்திலும் கிடைக்கிற மாம்ஸங்களையும், மதுவையும் தள்ளி ஒரேவேளை போஜனம் செய்துவரவும்; இரவு முழுவதும் தியாகத்தில் இருக்கவும்.

8. கோபம், இந்திரியங்களை ஜாபிதும், ஆத்மவிசாரணையிலிருந்துகொண்டும், இரவில் பூமியில் சயனித்தும் காயத்திரி ஜபத்தை எப்பொழுதும் ஜபிக்கவும்.

9. கோபம், கோள்சொல்லல், நித்திரை முதலியவைகளை தூரமாக விலக்கவும்; மாதந்தோறும் வானப்பிரஸ்தன் கிருச்சிர சாந்திராயண விருதங்களை யனுஷ்டிக்கவும். [கிருச்சிரவிருதம்—விருத ஆரம்பமுதல் மூன்று தினங்களில் காலையில் மாத்திரம் புஜிக்கவும்; அடுத்த மூன்று தினங்களில் ஸாயங்காலத்தில் புஜிக்கவும்; அடுத்த மூன்று தினங்களில் யாசகமன்னியில் கிடைத்ததை புஜிக்கவும்; கடை மூன்று தினங்களில் உபவாஸமிருக்கவும். சாந்திராயணம்—மாஸத்தின் கிருஷ்ணபக்ஷம் முதல் தினத்தில் ஆரம்பித்து, முதல் தினத்தில் 14 கபளமும், மறுதினங்களில் ஒவ்வொரு கபளமாகக் குறைத்து, அமாவாசையில் உபவாஸ

மிருந்து, திரும்பவும் சக்லபக்ஷத்தில் ஒரு கபளம் முதல் துவக்கி, ஒவ்வொரு கபளமாக அதிகப்படுத்தி பெளர்ணமியில் முடிப்பது விருதம்].

10. கிரீஷ்ம காலத்தில் (வெப்பில் காலத்தில்) புஞ்சாக்கனி மத்தியிலும், வருஷா காலத்தில் (மழை காலத்தில்) துறந்த வெளியிலும், பனிகாலத்தில் ஈரவஸ்திரத்துடனும் கிரமமாக தபஸை விருத்திசெய்துவரவேண்டும். (பஞ்சாக்கனி-உட்கார்ந்திருக்கும் நான்கு பக்கத்திலும் அக்கனி, தலைக்குமேல் சூரியன்).

11. மூன்று காலங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து தேவபிரிதிருக்களுக்கு தர்ப்பணம் செய்துவரவும்; ஸம்வத்ஸர மத்தியில் ஒற்றைக் காலால் நிற்பதும், வாபு ஆகாரமும் அனுஷ்டித்து வரவேண்டும்.

12. சக்லபக்ஷத்தில் பாலையும், கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் கோமயத்தையும் குடிக்கவேண்டியது; அல்லது உளர்ந்தயிலைகளை சாப்பிட்டாவது, கிருச்சிர விருதத்தை அனுஷ்டித்துக் கொண்டாவது இருக்கவேண்டும்.

13. யோகாப்பியாஸத்தைக் கைக்கொண்டு பசுபதியான சிவனை தியானித்து வரவும்; மான்தோல், உத்தரீயம் (மேல்வேஷ்டி), வெளுப்பான எக்ஞயோபவீதம் இவைகளைத் தரித்துக்கொள்ளவும்.

14. அல்லது, அக்கனிகளை ஆத்மாவில் ஆவாகனஞ்செய்து (அக்கனிகாரியங்களை ஒழித்துவிட்டு) ஈச்வரதியானத்துடன் அக்கனியற்றவனாகவும், ஸ்தானமற்றவனாகவும் மோக்ஷபரனாகவும் இருக்கவும்.

15. எப்பொழுதும் சாந்த மனதுடன் உபநிஷத்துக்களை அப்பியாஸம் செய்துவரவும்; கிரகஸ்தனுக்குக் கூறியுள்ள மந்திரங்களால் விபூதிப்பூச்சும், திருபுண்டர தாரணமும் செய்யப்பட வேண்டியது.

16. வைராக்கியம் உண்டானால் அப்பொழுது மோக்ஷாபேகையுடன் பக்ததம், ஹம்ஸம், பரமஹம்ஸம் என்ற ஸந்த்யாஸ் ஆச்ரமங்களில் ஒன்றை அடையலாம்.

17. ஹே! பிரகஸ்பதியே! எல்லாம் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் உமக்கு சொல்லப்பட்டது; ஆகையால் ஸர்வ பிரபத்தி னத்துடனும் சிரத்தையுடனும் இதை நன்றாக அறி.

அத்தியாயம் 6.

(ஸந்யாஸ விதி நிருபணம்).

1. ஈசுவரர் — ஹே! முனிச்சேஷ்டரே! இப்பொழுது ஸந்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறேன்; நடைபேதத்தால் நான்குவிதமான ஸந்யாஸிகள் அறியப்படவேண்டும்.

2. குடசுகன், பசுதகன், ஹம்ஸன், பரமஹம்ஸன்—இவர்களின் விருத்திபை (இருப்பை) கூறுகிறேன்.

3-5. குடசுகன் ஸந்யாஸம் பெற்று தன் வீட்டிலாவது அல்லது தன் பந்துக்களின் வீட்டிலாவது பிசைகூடியெடுத்து புஜித்து வரலாம்; சிகை, எக்ஞயோபவீதம், திரிதண்டம், கமண்டலம், பனித்திரம், காஷாய வஸ்திரம் இவைகளுடன் எப்பொழுதும் காயத்திரியை ஜபித்துவரவும்; ஸர்வாங்கங்களிலும் விபூதிபூச்சும், திரிகாலத்திலும் திருபுண்டரதாரணமும், தினந்தோறும் சிரத்தையுடன் சிவலிங்க பூஜையும் செய்துவரவேண்டும்.

6. பசுதகன் என்பவன் ஸந்யாஸம் வகித்தவுடன், பந்து புத்திராதிகளை நீக்கி, ஏழு கிரகங்களில் பிசைகூடியெடுத்து புஜிக்கவும்; ஒரு வீட்டு அன்னம் கூடாது.

7-10. பசுவின வால் நுணியிலுள்ள மயிரால் கட்டிய திரிதண்டமும், உரி ஒன்றும், ஜலபாத்திரமும், ஜலசுத்தி வஸ்திரம் ஒன்றும், கௌரீனம், கமண்டலம், மேல்வேஷ்டி, பாதரகைசு, கொடை, பனித்திரம், கிருஷ்ணஜீனம், இடுப்புக்கயிர், ஊசி, சிறு கத்தி, யோகப்பட்டம், அதற்கு மேல்வஸ்திரம், மண்வெட்டி ஆயுதம், எப்பொழுதும் விபூதிதாரணம், திரிபுண்டரம், சிகை, யக்ஞ யோபவீதம் இவைகளுடன் ஒரேவிடத்தி லிருந்துகொண்டு தேவதாபூஜை அத்யயனம் நடத்திவரவும்.

11-12. ஸந்தியா காலங்களில் காயத்திரீ ஜபஞ்செய்து கர்மானுஷ்டானம் நடத்திவரவும். ஹம்ஸன் கமண்டலம், உரி, பிஷ்டாபாத்திரம், துணி, கௌரீனம், மேல்வஸ்திரம், கீழ்விரிப்பு வஸ்திரம், ஒரு மூங்கில்கழி இவைகளை சிரத்தையுடன் கைக் கொள்ளவும்.

13. திரிபுண்டரம், விபூதிதாரணம், சிவலிங்க பூஜைகளைக் கைக்கொள்ளவும்; எட்டுக்கபளம் புஜிக்கவும்; சிகைவைத்துக் கொள்ளவும்.

14-18. ஸந்தியா காலங்களில் காயத்திரீ ஜபமும், ஆத்ம சிந்தனையையும், திர்த்தபாத்திரை, கிருச்சிர சாந்திராயண விரு தங்களையும் கைக்கொண்டு கிராமத்திற்கு ஓர் இரவாகக் கிரமமாக வஸிக்கவும். பரமஹம்ஸன் திருதண்டம், பசுவின் ரோமத்தால் செய்யப்பட்ட கயிறு, உரி, ஜலசுத்தி வஸ்திரம், பவித்திரம், கமண்டலம், சிறுகத்தி, தோல், ஊசி, மண்வெட்டி, கத்தி, சிகை, யக்ஞோபவீதம், நித்தியகர்மம் இவைகளைத்தள்ளி கௌரீனம், மேல் வஸ்திரம், குளிர்சகிக்கத்துணி, யோகப்பட்டம், மேல்வஸ்திரம், பாதகுறமி, குடை, அக்ஷமாலை, காயமில்லாத மூங்கில்தடி இவைகளை கிரகிக்கவும்.

19. 'அக்னிரிதி' என்ற மந்திரத்தால் ஸந்தோஷத்துடன் எப்பொழுதும் விபூதி தாரணமும், 'ஓம்' என்று மும்முறை சொல்லி திருபுண்டர தாரணமும் செய்யவும்.

20. மண்பாத்திரம், வெங்கலப்பாத்திரம், மரப்பாத்திரம், மூங்கிற்பாத்திரம், கையையே பாத்திரமாக உபயோகித்தல், அல்லது வயிற்றையே பாத்திரமாகப் பாவித்தல் இவைகளில் யாதா மொன்றை உபயோகிக்கவும்.

21. பஹூதர்களுக்கும் ஹம்ஸர்களுக்கும் கை அல்லது வயிறுகளில் ஒன்றைப் பாத்திரமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது; வெங்கலப்பாத்திரம் கூடாது; சுருதியில் மண்பாத்திரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

22. பரமஹம்ஸன் மாதுகரவிருத்தியால் (தேன் ஈக்கள் அநேக புஷ்பங்களிலிருந்து தேனைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சேர்ப்பதுபோல) ஜீவிக்கவும்; மிதமன்றி புஜிப்பதும், அல்லது அடியோடு ஆகாரத்தைத் தள்ளுதலும் யோகத்திற்குத் தடைகளாக யேற்படும்.

23. ஆகையால் யோகத்திற்கு அனுகூலமாக பரமஹம்ஸன் ஆகாரம் செய்யவேண்டும்; நிந்திக்கப்பட்ட வீடுகளைவிட்டு எல்லா வர்ணங்களிலேயும் பிணை வாங்கலாம்.

24. மேல்ஜாதிகளில் பிணைக்கிடக்கும் பகஷத்தில் கீழ் ஜாதிகளைத் தள்ளவும்; குருசேவையால் ஆத்மஞானத்தை எப்பொழுதும் அப்பியாஸம் செய்யவும்.

25-26. ஸநானம், சசி, தியானம், ஸத்யம், பொய் சொல்லாமை, காமக் குரோதாதித்தியாகம், கோபம் ஸந்தோஷமில்லாமை, லோபமோகத்தியாகம், டம்பம் கொழுப்பு முதலியன இல்லாமை, சாதுர் மாஸ்யம் இவையனைத்தும் மேற்கூறிய நான்கு வித ஸந்யாஸிகளுக்கும் உண்டு என்று பிரம்மவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

27. குடிசகன், பக்தகன், ஹம்ஸன் இவர்கள் மோகஷத்தையுத்தேசித்து காயத்திரீ மந்திரத்தை மாத்திரம் ஜபிக்கவேண்டும்.

28. மூன்று வேதங்களும் பிரணவத்தில் யடங்கியிருப்பதால் பரமஹம்ஸன் எப்பொழுதும் அந்தப் பிரணவத்தையே ஜபிக்கவேண்டும்.

29. ஸந்தியாகாலங்களில் சுத்தமும் தெளிவுமான மனதுடன் பிரணவத்தால் ஆறு பிராணயாமங்கள் செய்து நூற்றெட்டு பிரணவஜபம் செய்யவேண்டும்.

30. ஸந்யாஸிகளுக்குள் உயர்ந்தவன் ஏகாந்த ஸ்தலத்தையடைந்து, ஸுகமாய் உட்கார்ந்துகொண்டு, கவலையற்று, சக்தியானுஸாரம் ஸமாதியை அனுஷ்டித்துவரவும்.

31. வித்துவான் கிரமமாகவோ அல்லது கிரமமில்லாமலோ உத்தம விருத்தியை அடையவும்; உத்தம விருத்தியை யடைந்த பிறகு நீச விருத்தியை யடையக்கூடாது.

32. உத்தம விருத்தியையடைந்து நீச விருத்தியைக் கைக் கொண்டவன் (ஸந்யாஸம் அடைந்து அதை விட்டுவிட்டால்) எல்லா தர்மங்களினின்றும் நீக்கப்பட்டவனாய் ஆருடபதிதன் (ஏறி விழுந்தவன்) ஆகிறான்.

33. ஸந்யாஸம் பெற்றுக்கொள்ளுகிற துவிஜனைப்பார்க்கு, சூரியன், தன் மண்டலத்தைப் பேதித்து பிரம்மலோகம் போகிறான் என்று நினைத்து, தன் ஸ்தானத்திலிருந்து நடுங்குகிறான்.

34. மூர்த்திகள் சரம் என்றும் அசரம் என்றும் இரண்டு விதம்; அதில் ஸந்யாஸி ரூபம் சரம் என்றும், மண்முதலியதால் செய்யப்பட்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது அசரம் என்றும் சொல்லப்படும்.

35. ஹே! முனிசிரேஷ்டர்களே! எவனுடைய வீட்டில் ஒரு ஸந்யாஸி எப்பொழுதும் இருக்கிறானோ அவனுக்கு மூன்று உலகங்களிலும் அடையக்கூடாதது ஒன்றும் இல்லை.

36. கெட்ட நடத்தையுடையவனானாலும், நல்ல நடத்தையுள்ளவனானாலும், மூர்க்கனானாலும், பண்டிதனானாலும் வேஷம் மாத்திரம் பூண்ட ஸந்யாஸியை ஈசுவரனைப்போல் பூஜிக்கவேண்டும்.

37-38. பிரம்மசரியத்தி லுள்ளவர்களுக்கு பிரம்மா தேவர் என்றும், கிரகஸ்தர்களுக்கு எல்லோரும் தேவர்கள் என்றும், எதிகளுக்கு மசேவரன் தேவர் என்றும், வானப்பிரஸ்தனுக்கு சூரியன் தேவர் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ஆகையால் எப்பொழுதும் ஸந்யாஸிகளுள் சிரேஷ்டனை (பரமஹம்ஸனை) பூஜிக்கவும்.

39. அவன் இறந்தால் தகனம் செய்யக்கூடாது; புதைக்க வேண்டியது; அவனுக்கு தீட்டும், தர்ப்பணமும் கிடையாது.

40. அந்தவிடத்தில் கிரியைசெய்பவனால் அரசமரம் ஸ்தாபிக்கப்படவேண்டியது; அதனால் மகேசுவரனை ஸ்தாபித்ததாகும்.

41-42. அந்த அரசமரத்தை தொடுவதாலும், தொர்சிப்பதாலும் எல்லா பாபங்களும் நாசமாப்பிடும். மற்ற ஸந்யாஸிகளை முதலில் புதைத்து, பிறகு, தகனமும் செய்தால் அச்வமேத பலன் கிடைக்கும்; ஸநாந்ததால் சுத்தி (தீட்டும், தர்ப்பணமும் கிடையாது).

43. இவையெல்லாம் புத்திமானாயும் சீடஸ்யமுள்ள உனக்கு (பிரகஸ்பதிக்கு) சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் வேதாந்தார்த்தத்தைப் பிரகாசம்செய்கிற இதைத் தெறிந்து கொள்.

அத்தியாயம் 7.

(பிராயசீசீத்தவிதி நீடுபணம்).

1. ஈசுவரன்—இப்பொழுது எல்லா பூதங்களிலிருக்கிற தையால் சுருக்கமாகப் பாபங்களை நீக்கும் பரிகாரங்களைச் சொல்லுகிறேன்.

2. பிராமணனைக் கொலைசெய்கிறவன், கள் குடிக்கிறவன் தங்கத்தை திருடுகிறவன், குருபத்னியிடம் சேருகிறவன் இவர்கள் ஹே! வேதமறிந்தவர்களில் கிரேஷ்டனே! மகாபாபிகள் என்று சொல்லப்படுவார்கள்.

3-8. இந்நால்வருடன்கூட எவன் ஒருவருஷம் வஸிக்கிறானோ அவனும் மகாபாபி. பிரம்மஹத்தி செய்தவன், ஜனமில்லாத காட்டில் குடிசை கட்டிக்கொண்டு, பண்ணிரண்டு வருஷங்கள் 'பிஷுஷ்யெடுத்து, எப்பொழுதும் பரிதாபத்துடன் தான்செய்த பாபத்தை' எல்லோரிடமும் சொல்லிக்கொண்டு ஜிதேந்திரியனாய் இருக்கவேண்டும்; அல்லது கந்தமூல பதார்த்தங்களை புஜித்துக் கொண்டும், ஒரு சவத்தின் தலையோட்டைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு மிருந்தால் பண்ணிரண்டு வருஷங்கள் சென்றவுடன் பிரம்மஹத்தியினின்று விடுதலையடைகிறான்; இது அறியாமல்செய்த

பாபத்திற்கு பரிகாரம்; அறிந்துசெய்தால் பிராணத்தியாகம் செய்துகொள்ளுவதே முடிவாகும்; அல்லது, தன் பாபத்தைப் போக்கடிக்க ஒரு கிராமத்திலிருந்து அக்னியைக் கொண்டுவந்து அதில் பரிதாபத்துடன் பிரவேசிக்கவும்; அல்லது பட்டினியாகக்கிடந்து, தர்மபுத்தத்திலாவது, அக்நியிலாவது, ஜலத்திலாவது, மகாப் பிரஸ்தான யாத்திரையிலாவது, பிராம்மணனுடைய விஷயத்திலாவது, கோவிஷயத்திலாவது அடியோடே பிராணத்தியாகஞ் செய்துகொள்ளவும்.

9-11. ஸுராபானம் முதலிய தோஷங்களும் முற்கூறிய விதத்தால் பரிகாரமாகும்; நெருப்பு நிறமாயும், சூடாயும், பிராணனை நாசஞ்செய்யக் கூடியதாயுமுள்ள மத்யத்தை பாணஞ்செய்தவன் பிராணனை இழந்துவிடுவதே பரிகாரமாம்; அல்லது கோமூத்திரம், நெய், ஜலம், சாணிப்பால் இவைகளை நன்றாகக் கொதிக்கவைத்து, குடித்து, மரணமடைவதே அதர்க்குப் பரிகாரம்.

12-14. தங்கம் திருடினவன், நேராக இராஜாவையடைந்து, தான்செய்த திருட்டை உறைத்து, தன்னைத்தெண்டிக்கச் சொல்லவும்; உடனே அந்த அரசன் அக்கெட்டவனை கூர்மையுள்ள ஒரு இரும்பு உலக்கையை எடுத்து, ஒரே அடியில் அவனைக் கொல்லவும்; அதனால் அக்குற்றவாளியின் பாபம் நீங்கும்; இராஜாவுக்கும் அவனைக்கொன்ற தோஷமில்லை.

15-16. குருபத்னி கமனம் செய்தவன் இரும்பால் செய்யப்பட்ட ஒரு ஸ்திரீபோம்மையைப் பழுக்கக்காய்ச்சி அதை ஆலிங்கனம் செய்யவும்; அல்லது தானே தன் ஆண் குறியையும், பீஜத்தையும் பிடுங்கிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு மரணம்வரும் பரியந்தம் தெற்கு திசையை நோக்கிச் செல்லவும். இப்படிச் செய்வதால் குருபத்னி கமனதோஷம் நீங்கும்.

17-18. இம்மகா பாதகர்களுடன் ஸகவாஸம் செய்தவன் ஒரு வருஷம் சிரத்தையுடனும், வருத்தத்துடனும் 'தப்தகிரிச் சிரம்' அனுஷ்டிக்கவும். (தப்தகிருச்சிரம்—முதல் மூன்று தினங்கள் வெந்நீரும், அடுத்த மூன்று தினங்கள் சூடான பாலும்,

அடுத்த மூன்றுகள் சூடானதெய்யும் பாணஞ்செய்து, கடை மூன்றுகள் காற்றை ஆகாரஞ்செய்து வருதல்). மாதாவையும், மாதாவுக்கு ஸமானமான ஸ்திரீயையும், ஸகோதர புத்திரியையும், மாதாவின ஸகோதரிகளையும் புணர்ந்தால் இரண்டுதடவை 'கிருச்சிராதி கிருச்சிரமும்' (21 தினங்கள் ஜலத்தைப் பாணஞ்செய்தல்), 'சாந்திராயணமும்' செய்வதே இப்பாபத்திற்குப் பரிகாரமாகும்.

19. ஸகோதரியுடனாவது, குமாரத்தியிடமாவது புணர்ந்த பாபத்திற்கு 'ஸாந்தபனம்' என்கிற கிருச்சிரம் தோஷ நிவர்த்திக்காக செய்யவேண்டியது. (ஸாந்தபனம்-முதல்தினம் கோமுகத்திரம்; இரண்டாம்தினம் கோமயம்; மூன்றாவது பால்; நான்காவது தயிர்; ஐந்தாவது நெய்; ஆறாவது தர்ப்பைஜலம்; ஏழாவது உபவாஸம் அனுஷ்டிப்பது).

20. ஸகோதர மனவியுடன் புணர்ந்த பிராமணன் வருத்தத்துடன் நான்குமுறை சாந்தராயணம் செய்வதே பாபபரிகாரம்.

21. அத்தைபெண், அம்மான்பெண் இவர்களுடன் தெரிந்தும் தெரியாமலும் புணர்ந்தால் ஒரு சாந்திராயணம் செய்யவும்.

22. முற்கூறியவர்களைத்தவிர மைற்ற பிராமண ஸ்திரீகளுடன் சேர்ந்தால் ஒரு கிருச்சிரானுஷ்டானம் அப்பாபத்திற்கு சாந்தியாகும்.

23. பிராமணன் கூத்திரிய வைசிய ஸ்திரீகளிடம் ஒரு முறை புணர்ந்தாலும், மைற்ற ஸ்திரீகளிடம் பலமுறை புணர்ந்தாலும் கிருச்சிர அனுஷ்டானமே பரிகாரமாகும்.

24-25. பிரம்மசாரி ஒரு ஸ்திரீயை தெரிந்து புணர்ந்தால் ஒரு வருஷம் பிசைகூயெடுத்து கழுதைத் தோலை உடுத்திக் கொண்டு, தான்செய்த பாபத்தை வெளிப்பிட்டுக்கொண்டு, மூன்று வேளையும் ஸ்னானஞ்செய்வதே பரிகாரமாகும்; தெரியாமல் செய்ததற்கு ஆறு மாதத்தில் பரிகாரமாம்.

26-29. அக்னிகாரியம் செய்யாமலும் வீர்யத்தை வெளிப்படுத்திய ஒரு பிரம்மசாரி சிரத்தையுடன் ஸ்னானஞ் செய்து பிர

ணவ வியாஹிருதியுடன் (பூ, புவ, ஸ்வ:) காயத்திரியையும், அதன் சிரஸையும் (ஓம் ஆப:) 10,000 தடவை மௌனமாய் ஜபிக்கவும். ஸன்யாஸிகள் தங்கள் வீர்யத்தை வெளிப்படுத்தினால், ஸ்நாநஞ் செய்து, சிரத்தையுடன் பரமாத்மரூபமான பிரணவத்தை 10,000 ஜபிக்கவும்; ஸன்யாஸி பிராம்மண ஸ்திரீயை புணர்ந்தால் 'அவ கீர்ணி' விருதம் செய்யவேண்டும்; மைற்ற ஸ்திரீகளுடன் தெரிந்து புணர்ந்தால் 'தப்த கிருச்சிரம்' செய்யவும்.

30. கூத்திரிய வைசிய சூத்திரர்களை ஒரு பிராமணன் கொன்றால் பிரம்மஹத்தியாவிருதத்தை முறையே ஆறு, மூன்று, அறை மாதம் அனுஷ்டிப்பதே பரிகாரம்.

31-32. விதித்ததைச் செய்யாமலும், நிந்தித்ததை அதிகமாகக் கைக்கொள்ளுவதும், வேதத்தைப் படியாததும், குருத்துரோகம் முதலிய கெட்டகாரியங்களைச் செய்வதற்கும் ஒருவன் தப்தகிருச்சிரம் செய்தால் அப்பாபத்திலிருந்து அவன் விடுதலையடைவான்.

33-34. அல்லது எல்லா பாபங்களையும் விலக்க சாந்தமனதுடன் வேதாந்த அப்யாஸம் செய்தவர்களுக்கு எப்பொழுதும் ஊழியஞ்செய்து, சிரத்தை விரயத்துடன் கூடி, உள் வெளி இந் திரியங்களை யடக்கிக்கொண்டு ஞானம் உண்டாகிறவரையிலும் வேதாந்தார்த்தம் விசாரம் செய்துவரவும்; ஞானத்தைக்காட்டிலும் பாபங்களைத் தகிப்பதற்கு வேறு ஸாதனம் கிடையாது.

35-36. ஹே! ஸூத்ரதரே! சில்லரை பாபங்கள் (அந்த ஞானத்தால்) மூன்று மாதங்களில் நாசமடையும்; உபபாதகங்கள் ஆறு மாதங்களிலும், மகாபாதகங்கள் நித்தியம் வேதாந்த அப்பியாஸம் செய்தால் ஒரு வருஷத்திலும் நாசமடையும்; இது ஸத்யமாய் சொல்லப்படுகிறது.

37. எவன் சிரத்தையுடன் தினமும் வேதாந்த ஞானம் அப்பியஸிக்கிறானோ அவன் சிரவணத்தினாலேயே மோக்ஷமடைகிறான் என்ற சுருதியின் கட்டளைப்படி ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்.

38-39. இப்படி அப்பியாஸஞ்செய்து வருங்கால் மத்தியில் விக்னம் உண்டானால் (மரணமடைந்தால்) அநேக புண்ணிய லோகங்களை யனுபவித்து, திரும்பவும் பூமியில் விப்ராகுபப் பிறந்து, நல்ல லக்ஷணங்களோடும், சார்த்தனாயும், ஸத்தியத்தைக் கைக் கொண்டு, முன் வாஸனையால், மறுபடியும் ஒரு வித்வானை உபாஸிக்கிறான்.

40. அவனுடைய சேர்க்கையால் தன் ஆத்மாவை பிரத்தியக்ஷமாகவறிந்து தன் ஸம்ஸாரமான ஸமுத்திரத்தினின்றும், தூக்கத்திலிருந்து எழுந்ததுபோல, விடுதலையடைகிறான்.

41. ஆகையால் முக்கிய பிரயத்தினத்துடன் மோக்ஷத்தை யடைவதற்கு ஹே! பிரஹஸ்பதியே! ஸகலத்தையும் விலக்கி எப்பொழுதும் வேதாந்த சிவணம் செய்க.

அத்தியாயம் 8.

(தானதர்ம பலனைக் கூறுதல்)

1. ஈசுவரன்:—ஹே! முனியே! தானதர்மத்தின் பலனைச் சொல்லுகிறேன். எல்லா தானங்களைக்காட்டிலும் வித்தியாதானம் சிரேஷ்டமானது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

2-5. வித்தையால் பிராணிகளுக்கு மோக்ஷம் கிடைப்பதால் அதுவே உத்தமதானமாயிருக்கிறது.

பூதானம், கோதானம், அர்த்ததானம், கன்னிகாதானம், அன்னதானம் இவை தானங்களில் முக்கியமாகும்.

தன தானியத்தோடுகூடிய பூமியை எவன் ஒரு பிராமணனுக்கு கொடுக்கிறானோ அவன் இஹத்தில் சுகமாக வாழ்ந்து பரலோகத்தில் அளவற்ற சுகத்தையடைகிறான். ஒரு சாண் அளவுள்ள பூமியையாகிலும் ஒரு பிராமணனுக்குக் கொடுத்தால் எல்லா பாபங்களினின்றும் விலகி ஸம்ஸார பந்தத்தைத் தாண்டுகிறான்.

6-7. யோக்கியனாய் தன்னிடம் விரும்பிவந்த ஒரு பிராமணனுக்கு எவன் சிரத்தையோடு வைதிக வித்தையை கொடுக்கிறானோ அவனுக்கு மறு பிறப்பு இல்லை.

ஸர்யாஸியின்பொருட்டு சிரத்தையுடன், சக்தியானுஸாரம், தினந்தோறும் அன்னமளித்தால் பிரம்ம லோகத்தையடைந்து மறுபடியும் பூமியில் ஜனிக்கமாட்டான்; ஸர்யாஸிக்கு ஒரு மடம் தானங் கொடுத்தால் அவனும் மறுபடியும் ஜனிக்கமாட்டான்.

8-9. ஹே! முனிசிரேஷ்டா! அஸூதையயற்ற ஒரு பிராமணனுக்கு மஹாதேவனை உத்தேசித்து சாந்த மனதுடன் அமாவாஸைதினம் ஒருவன் அன்னமளித்தால் அவன் நாசமற்ற பலனையடைந்து மஹாதேவனுக்குச் சமமாகிறான்.

10-12. எவன் கிருஷ்ண சதுர்தசியில், சிரத்தாபக்தியுடன் பிராமணன் மூலமாக மகாதேவனை ஆரதிக்கிறானோ அவன் மோக்ஷமடைகிறான். திரயோதசி தினத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து ஸந்தோஷத்துடன் பிராமணனுக்கு போஜனமளித்தால் அவன் பிரம்மாவுடன் (கல்பமுடிவில்) மோக்ஷமடைகிறான். த்வாதசியில் எந்தப் பிராமணன் ஸ்நானஞ்செய்து விஷ்ணுவை யுத்தேசித்து, பக்தியுடன், யோக்கியரான பிராமணனுக்கு சாந்த மனஸுடன் அன்னம் கொடுக்கிறானோ அவன் எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு விஷ்ணுலோகத்தை யடைகிறான்.

13-24. இருபக்ஷ ஏகாதசியில் உபவாஸமிருந்து த்வாதசியன்று வாஸுதேவனை யுத்தேசித்து பிராமணர்களுக்கு அன்னங் கொடுத்தால் ஏழு ஜன்மங்களில் செய்த பாபம் அந்தக்ஷணமே நாசமடையும்.

தசமியில் இந்திரனை யுத்தேசித்து எவன் யோக்கியரான ஒரு பிராமணனுக்கு அன்னம் அல்லது அரிசியை கொடுக்கிறானோ அவன் தேவேந்திரனை யடைகிறான்.

நவமியில் தர்மராஜாவை உத்தேசித்து யோக்கியமாயுள்ள பிராமணனுக்கு தன்னால் இயன்ற அளவு அன்னம் கொடுத்தால் அவன் தர்மராஜாவின் பிரஸாதத்தை யடைகிறான்.

அஷ்டமியில் சங்கரனைப் பூஜித்து பிராமண போஜனஞ் செய்து வைத்தால் எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு சிவஸாயுஜ்யத்தை யடைகிறான்.

ஸப்தமியில் சந்திரனை யுத்தேசித்து பிராமண போஜனம் செய்துவைத்தால் சந்திரலோகம் அடைவான் என்பதில் ஆக்ஷேபனையில்லை.

ஷஷ்டியில் சூரியனை யுத்தேசித்து பிராமண போஜனம் செய்துவைத்தால் சூரிய லோகத்தை யடைந்து நித்திய சுகத்தை யனுபவிக்கிறான்.

பஞ்சமியில் பார்வதி தேவியை உத்தேசித்து பிராமண போஜனம் செய்துவைத்தால் ஸகல பாபங்களினின்றும் நீங்கி நல்ல ஞானத்தை யடைகிறான்.

சதுர்த்தியில் மஹாலக்ஷ்மியை உத்தேசித்து யோக்கியமான பிராமணனுக்கு போஜனம் செய்துவைத்தால் ஸகல தரித்திரமும் நீங்கி செல்வந்தன் ஆகிறான்.

திரிதியையில் ஸ்நானம்செய்து பிராமண போஜனம் செய்துவைத்தால் அவனுக்கு பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர்கள் வசமாகிறார்கள்.

நல்ல த்விதியையில் பிராமண போஜனம் செய்துவைத்தால் அவன் நாக்கில் எல்லா வேதங்களும் நர்த்தனஞ்செய்கின்றன; அவன் எல்லா பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு நல்ல ஞானத்தை யடைகிறான்.

பரிசுத்தமாயுள்ள பிரதமையில் பிரம்மார்ப்பணமாக சிரத்தா பக்தியுடன் பிராமண போஜனம் செய்துவைத்தால் அவன் எல்லோருக்கும் ஸமமாகி ஸநாதனமான பிரம்மத்தை யடைகிறான்.

25-26. ஸந்தோஷத்துடன் பிராமணனுக்கு வெந்நிறமுள்ள மசுவை தானங் கொடுத்தால் ஸர்வ பாபங்களினின்றும் விடுதலை யடைந்து நேராக பிரமத்தை யடைகிறான்.

எவன் ஒரு பரிசுத்தமான கன்னிகையை ஆடையாபரணங்களுடன் பிராமணனுக்கு தானங் கொடுக்கிறானோ அவன் எல்லா பாபங்களினின்றும் விடுதலையடைந்து சிவலோகத்தை யடைகிறான்.

27. எந்தப் பிரகாரமாகவாவது எந்த எந்த தேவதையைப் பூஜிக்கிறானோ அந்தந்த தேவதையை அடைகிறான் என்பதில் ஆசேஷமில்லை.

28. எந்தெந்த லோகத்தையடைய விரும்புகிறானோ அந்தந்த லோக தேவதையை பக்தியுடன் நினைத்து ஆத்மாவை யறிந்தவனை பூஜிக்கவேண்டுமென்று சருதி கூறியபடி ஒரு ஆத்ம ஞானியை நித்தியம் பூஜிக்கவும்.

29. நாற்கால் பிராணிகள் சிறுபுழு, பெரும்புழு, பச்சிகள் இவைகளைவிட சிரேஷ்டமானதுகள்; அவைகளைக்காட்டிலும் மனிதர்கள் மேலானவர்கள்; அவர்களைக்காட்டிலும் பிராமணன் மேலானவன்.

30. பிராமணர்களைக்காட்டிலும் வித்வான்கள் மேலானவர்கள்; இவர்களைவிட ஆராய்ச்சியுள்ள புத்திமான்கள் சிரேஷ்டர்கள்; இவர்களைவிட அனுஷ்டானம் செய்கிறவர்கள் மேலானவர்கள்; இவர்களைக்காட்டிலும் ஸந்யாஸிகள் மேலானவர்கள்.

31-32. இவர்களில் குடசகனும், இவனைக்காட்டிலும் பசுதகனும், இவனைவிட ஹம்ஸனும், அவனைவிட பரமஹம்ஸனும் மேலானவர்கள். பரம ஹம்ஸனைக்காட்டிலும் மிக யோக்கியமான ஆத்மஞானி கிடையாது; ஆகையால் ஆத்மஞானியை ஸகல ஜந்துக்களும் எப்பொழுதும் பூஜித்துவரவேண்டும்.

33-35. பிரம்ம வர்ச்சஸை இச்சிக்கிறவன் பிரம்பாவையும், ஆரோக்கியத்தை விரும்புகிறவன் சூரியனையும், பலத்தை இச்சிக்கிறவன் வாயுதேவனையும், கீர்த்தியை இச்சிக்கிறவன் அக்னியையும், புத்தியை விரும்புகிறவன் ஸரஸ்வதியையும், ஞானத்தை இச்சிக்கிறவன் மஹாதேவனையும், வீர்த்தியை இச்சிக்கிறவன் கணபதியையும், போகத்தை இச்சிக்கிறவன் சந்திரனையும், மோக்ஷத்தை இச்சிக்கிறவன் சங்கரனையும், வைராக்கியத்தை இச்சிக்கிறவன் வித்வானையும், புஷ்டியை இச்சிக்கிறவன் இந்திரனையும் பூஜிக்கவேண்டும்.

36. விருதங்களை சிரத்தாபக்தியுடன் அனுஷ்டித்து சுத்த னாகுறவனுக்கு, பாபங்கள் பரிகாரம் ஆகின்றன என்று சுருதி கூறியபடி, எல்லா பாபங்களும் நாசமாகிவிடுகின்றன.

37. ஜ்யோதிஷ்டோமாதிக் கர்மங்களை எவன் விதிப்படி செய்கிறானோ அவன் தேவதவத்தை யடைகிறான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

38-40. எவன் சிரத்தையுடன் தினந்தோறும் ருத்திரஜபம் செய்கிறானோ அவன் தீயிடல், கள்ளுண்டல், கெட்ட நடத்தை இவைகளால் உண்டாகும் பாபங்களினின்றும், பிரம்மஹத்தியினின்றும் விடுதலையடைகிறான் என்று கைவல்ய சாகை கூறுகின்றது; அநேக சாகைகளிலும் உத்தமமான ருத்திர ஜபத்தைக் கூறியிருக்கிறபடியால் அந்த ஜபத்தினாலேயே ஸகல பாபங்களும் நிவர்த்தியாகும். 'சமக' மந்திரத்தையும் வித்வான் ஸகலபாப பரிகாரத்தின்பொருட்டு ஜபிக்கவும்.

41-43. புருஷ ஸூக்தத்தையும், 'சிவ சங்கல்பம்' என்ற மந்திரத்தையும், ஸம்ஸாரத்தை தாண்டச்செய்யும் சக்தியையுடைய பிரணவத்துடன்கூடிய பஞ்சாக்ஷரத்தையும் ஜபித்தால் இருபத்தோரு குலங்களை உத்தாரஞ்செய்து சிவலோகத்தில் மகிமையடைகிறான்; அவ்விடத்தில் அநேக போகங்களை யனுபவித்து, அக்கர்மம் க்ஷயமானவுடன் பூலோகத்தில் பிறந்து, ஞானம் உதிக் கிறவரையில் புண்ணியமோ, பாபமோ செய்துகொண்டு, ஜனித்தும் மறித்தும் வருகிறான்.

44. அசுகமாயுள்ள விஷயத்தில் சுகத்தை ஆரோபித்துக் கொண்டு, அக்ஞானத்தால் எல்லா கர்மங்களையுஞ்செய்து, அதன் பலனை ஸ்வதந்திரமன்றி அனுபவிக்கிறான்.

45. * அஹோ! (கஷ்டம்)! இந்த மாயைக்குள் அகப்பட்ட இந்த உலகம், ஆத்மான்ந்தமான ஸமுத்திரத்தையறியாமல், அல்ப சுகத்தில் ஸ்வதந்திரமில்லாமல் ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். அவர்களைக் குறித்து நான் என்ன சொல்வேன்!

46. ஆகையால் மாயாமயமாயும், அஸாரமாயுமுள்ள எல்லா போகத்தையும் மனிதன் தள்ளி சுத்தமாயும் நித்தியமாயுமுள்ள ஆத்மான்ந்தத்தைக் கைக்கொள்ளவும்.

47. நான் எல்லாவற்றையும் சுருக்கமாகவும் சிநேதத்துடனும் உனக்குச் சொன்னேன்; ஆகையால் நீ எல்லாவற்றையும் தள்ளி ஆத்மான்ந்தத்தையடைய சிரமப்படவேண்டும்.

அத்தியாயம் 9.

(பாப கர்மபல நீர்பணம்).

1-3. ஈசுவரன்:—ஹே! முனியே! பாபகர்மத்தின் பலனைச் சொல்லுகிறேன்; பிரம்மஹத்தி செய்தவன் கழுதை, ஒட்டகம், பன்றி, ஆடு, வெள்ளாடு, யானை, குதிரை, மிருகம், பசு, சண்டாளன், புல்குலன் இந்த ஜன்மங்களைக் கிரமமாகயடைகிறான்; ஸூரபானஞ்செய்த பிராமணன் திருடர்களுடையவும், அமேத்தியத்திற்கும் ஜந்துக்களுடையவும், சிறுபுழு, பெரியபுழு, கழுகுகள் இவைகளின் ஜன்மத்தை அடைகிறான்; பலதடவைகள் தங்கம் திருடினவன் ராக்ஷஸ பிசாசுகளின் ஜன்மத்தையடைகிறான்.

4. குருபத்தி கமனம் செய்தவன் மாம்ஸபக்ஷணி, சர்க்க பக்ஷணி, கொடுங் கர்மங்களைச் செய்கிறவன் ஜன்மத்தையடைகிறான்.

5. பிராமணனுடைய தனம், பூமி, இவைகளை அபகரிக்கும் கெட்ட மனிதன் பிரம்ம ராக்ஷஸனாக நூறாயிரம் தடவைகள் ஜனிக்கிறான்.

6-10. தானியத்தைத் திருடினவன் எலியாயும், ஜலத்தை, திருடினவன் தெப்பக்கட்டையாகவும், வெங்கலம் திருடினவன் ஹம்ஸமாயும், ரஸத்தைத் திருடினவன் நாயாகவும், நெய்யைத் திருடினவன் கிரிப்பிள்ளையாயும், பாலைத் திருடினவன் காகையாகவும், மாம்ஸத்தைத் திருடினவன் கழுகாயும், உப்பைத் திருடினவன் சக்கிரவாக பக்ஷியாயும், எண்ணெய்திருடினவன் கொக்

காகவும், பட்டைத் திருடினவன் தூக்கனாங்குருவியாயும், மற்றொரு ஜாதிப்பட்டைத் திருடினவன் ஒனாகவும், எலை கறி காய்களைத் திருடினவன் மயிலாகவும், அன்னத்தை அபகரித்தவன் நாயாகவும், புஷ்பம் திருடினவன் குரங்காகவும், வாஹனத்தைத் திருடினவன் ஒட்டையாகவும், பசுவைத்திருடினவன் யானையாயும், சுவமாம்ஸத்தைத் திருடினவன் (குரூர) ராஜாவாயும், அமேத்தியத்தைச் சாப்பிடுகிறவன் வைசியனாயும், ச்யேந பக்ஷியைத் திண்கிறவன் சூத்திரனாகவும், இரகத்ததைக் குடிக்கிறவன் அட்டையாகவும் ஜனிக்கிறான்.

11. ஹே! பிராமண! பாபகர்மங்களின் பலன் இவ்வளவு மட்டும் அல்ல; அதிக கோரமாயும், குரூரமாயுமுள்ள நரகத்திலும் தண்டனையுண்டு.

12. கைகள் இரண்டும் சங்கலியால் இறுகக் கட்டப்பட்டு, எரிகிற நெருப்பில் சூரியன் சந்திரன் உள்ள பரியந்தம் வீசி எரியப்படுகிறான்.

13. பிராணி ஹிம்ஸை செய்தவன் எமகிங்கரர்களால் பழுக்க காச்சப்பட்ட கொழுவுகளினால் கோடிகல்பங்கள் தண்டத்தால் அடிப்படுகிறான்.

• • 14. ஹே! முனியே! எண்ணெய் திருடினவன் சுடவைத்த எண்ணெய் அண்டாவில், கைகால்கள் கட்டப்பட்டு, எமதூதர்களால் வீசப்படுகிறான்.

15. • பொய் சொல்லுகிறவனை எமகிங்கரர்கள் சுடவைத்த தாம்பர அண்டாவில் வீசியெறிந்து நான்கு பக்கங்களிலும் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவனுடைய நாக்கைப் பிடுங்குகிறார்கள்.

16. ஸுராபானம் செய்தவனை எமதூதர்கள் கொதிக்க வைத்த தாம்பிர பாத்நிரத்திலுள்ள ஜலத்தைக் குடியென்று குரூரமான இருப்பாயுதங்களுடன் ஹிம்ஸிக்கிறார்கள்.

17. குருபத்நிகமணம் செய்தவனை வெட்டிவெட்டி, சுட்டு, பிண்டமாக்கி, அமேத்தியத்தோடுகூடிய தொட்டியில் எறிகிறார்கள்.

18-19. மாதா, பிதா, அண்ணன், குரு, ஆத்மநூனி, மஹாதேவர், வேதம், விஷ்ணு, பிரம்மா, சந்திரன், சூரியன், அக்னி, வாயு இவர்களை எவன் நிந்திக்கிறானோ அவனை நரகத்தில் தெய்வீகமாயுள்ள கல்பகோடி பரியந்தம் தள்ளுகிறார்கள்.

20. ஸன்யாசி கையில் அன்னமும் ஜலமும் கொடாத கெட்ட மனிதர்கள், ஆலையில் கரும்பைப்போல, ஹிம்ஸிக்கப் படுகிறார்கள்.

21. பணம் திருடினவனுடைய கால், தலை, பக்கங்கள், கொப்புள் ஆண்குறி, பிரஷ்டபாகம், கண் இவை சூட்டுக்கோலால் ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்றன.

22. பரதாரகமனம் செய்தவனை, பழுக்க காய்ச்சப்பட்ட இரும்பு பெண் பொம்மையை நன்றாக ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளும்படிச் செய்கிறார்கள்.

23-27. அவ்விதமே சோரபுருஷனுடன் கூடிய ஸ்திரீயை பழுக்க காய்ச்சப்பட்ட இரும்பு ஆண்பொம்மையை நன்றாக ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளும்படி செய்கிறார்கள். ச்ரேளத ஸ்மார்த்த கர்மங்களை நீக்கி கெட்ட கர்மங்களில் பிரவர்த்திப்பவர்களை குரூரமாயுள்ள நரகத்தில் கோடிகல்பம் தள்ளுகிறார்கள். சிவன் கோவில், நந்தவனம், கிணறு, தடாகம், மடம் இவைகளுக்குக் தீங்கு செய்கிற பாபிகளும், அதில் ரமிக்கிற ராஜர்களும், மற்றும் கொழுப்பால் அவ்விடங்களில் குஸ்தி, மல்யுத்த அப்பியாஸம், எண்ணெய் ஸ்நாநபானாதிகள், வனபோஜனம், விளையாட்டு, புணர்தல், சொக்கட்டான் ஆடுதல் முதலியதை நடத்தும் மனிதர்களும் அநேக குரூரமாயுள்ள கரும்பாலை முதலியவைகளால் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டு, நரகாக்கினியில் சந்திர சூரியர்கள் உள்ளபரியந்தம் தள்ளப்படுகிறார்கள்.

28. வேத மார்க்கத்தை யனுஷ்டிக்கும் குருவை நிந்தனை செய்வதை எவன் கேட்கிறானோ அவனுடைய காதில் தாம்பிரம் உருக்கப்பட்டு நிரப்பப்படுகிறது.

29-35. அவரவர்கள் பாபானுசாரம் சிலர் கோரம் என்ற நரகத்திலும், சிலர் ஸுகோரத்திலும், சிலர் அதிகோரத்திலும், சிலர் மஹா கோரத்திலும், சிலர் கோரரூபத்திலும், சிலர் கராளத்திலும், பயாநகத்திலும், காளராத்நிரியிலும், பயோத் கடத்திலும், சண்ட கோலாஹலத்திலும், பிரசண்டத்திலும், பத்மத்திலும், பத்மவத்தியிலும், பீமத்திலும், கராறத்திலும், விகராறத்திலும், திருகோணத்திலும், பத்மகோணத்திலும், நீண்ட வர்த்துளத்திலும், ஸப்தபௌமத்திலும், அஷ்ட பௌமத்திலும், ரௌவத்திலும், ஸ்வதந்திரமன்றியில் நன்றாகத் தள்ளப்படுகிறார்கள். ஐயோ! ஹே! மஹாபுத்திமானே! பாபகர்மத்தின் பலன் கஷ்டம்.

36. இவ்விதமாக பாபத்தின் பலத்தையறிந்து ஹே! முனியே! ஞானத்தில் இச்சைகொள்! ஞானாக்கினியானது எல்லாக் கர்மங்களையும் சாம்பலாக்கிவிடும்.

37. ஐயோ! ஜனங்கள் மாயையால் மோகிக்கப்பட்டு, ஸ்வம்னத்திற்கு ஸமமாயுள்ளதில் ஆசையடைந்து, துக்கத்துடன் நரகத்தில் விழுகிறார்கள்.

38. இவ்விதமாக பாபத்தின் பலனை யனுபவித்து, திரும்பவும் பூமியில், கர்மஸாம்யம் இருந்தால், மனித ஜன்மத்தை மஹாதேவன் பிரஸாதத்தால் அடைகிறான்.

அத்தியாயம் 10.

(பிண்டோத்பத்தி வாலாறு).

1. ஈசுவரன்:—ஹே! முனியே! இப்பொழுது தேகத்தின் உத்பத்தியைப்பற்றி சொல்லுகிறேன்; வைராக்ய மடையும்பொருட்டும், ஆத்மசத்தியின் பொருட்டும் நன்றாகக்கேள்.

2. மனிதன் புண்யத்தால் தேவத்வத்தையும், பாபத்தால் ஸ்தாவரத்வத்தையும், புண்ணியபாபம் ஸமமானால் மானுஷ்யத்தையும் அடைகிறான்.

3-4. ஹே! முனிசிரேஷ்டரே! இவ்விஷயத்தில் ஆஹூதி யால் சூரியன் தினமும் விருத்தியடைகிறான்; சூரியனின் மழையும், அதனின்றும் கிரமமாக ஒஷதிகளும், அவைகளினின்றும் அன்னமும் உண்டாகிறது; இந்த பஞ்சபூதாத்மகமாயுள்ள அன்னத்தை மனிதன் புஜிக்கிறான்; புஜித்தவுடன் அந்த அன்னம் கிட்டம் என்றும், ஸாரம் என்றும் இரண்டாகப் பிரிகிறது.

5. மறுபடியும் அந்த ஸாரமானது ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம் என்ற பேதத்தால் இரண்டாகப் பிரிகிறது; கிட்டம் என்பது மூத்திரம், அமேத்தியம், எலும்பு, மேதஸ், ஸ்னயுவாக ஆகும்.

6-8. மூத்திரம் (ஜலம்) புரீஷம் (மலம்) இவைகளை வாயுவானது கிரமமாக வெளிப்படுத்துகிறது; இரண்டாகப் பிரிபட்ட ஸாரத்தின் ஸ்தூலபாகமாயுள்ள தாதுக்கள் எல்லாம் பஞ்சபூதாம்சங்களால் கிரமமாக விருத்தியடைகின்றன; அதில், ஆகாசத்தால் தாதுவிருத்தியும், வாயுவால் பலமும், அக்கினியால் மஜ்ஜையும், ஜலத்தால் இரக்தமும், பிருதிவியால் மாம்ஸவிருத்தியும் இப்பிரகாரமாக தாதுக்கள் விருத்தியடைகின்றன.

9-12. மிகுதிநின்ற ஸூக்ஷ்மமாயுள்ள ரஸாம்சமும் ஸத்வகுணத்தாலும் ரஜோகுணத்தாலும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் இந்த ஸத்வகுணமானது பிருதிவி அம்சத்தால் கிரானேந்திரயமும், அபானமும் எப்பொழுதும் விருத்தியடைகின்றன; அவ்விதமே உபஸ்தமும், ஜிஹ்வாவும் ஜலாம்சத்தாலும் த்வக்கும் கைகளும் வாயு அம்சத்தாலும், பாதமும் "சுரோத்திரமும் ஆகாசாம்சத்தாலும், எல்லா அம்சங்களும் சேர்ந்து அந்தக் கரணம் பிரணன் இவைகளை விருத்திசெய்கின்றன.

13-17. விசேஷமாக பிருதிவி அம்சமானது மனஸையும், ஜலாம்சம் பிராணனையும், அக்நி வாக்கையும், வாயு கைகளையும், ஆகாசம் பாதத்தையும் விருத்திசெய்கின்றன; அவ்விதமே ரஜோகுணத்துடன்கூடிய ரஸாம்சமானது காலகர்மத்தால் இரக்தமாயும், இந்த ரக்தம் மாம்ஸமாயும், இது மேதஸாயும், இது ஸ்னயுவாயும், இது அஸ்தியாயும், இதனின்றும் மஜ்ஜையும், பலமும், இரக்தத்

துடன் சேர்ந்த அப்பலத்தினின்றும் ஜனங்களுடைய காலபரிபாகத்தால் ரிதுகாலத்தில் நிர்தோஷமாயுள்ள ஆண்வீர்யம் ஸ்திரீகளின் யோனியில் சேருங்கால், சில ஸந்தர்ப்பத்தால், வாயுவினால் ஸ்திரீ வீர்யமான சுரோணிதத்துடன் ஐக்கியமாகிறது.

18-20. அந்த சுக்லம் சுரோணிதம் சேர்ந்த பதார்த்தமானது முதலில் கலலமாயும், புத்தமாயும், பிறகு கெட்டிப்பட்ட பிண்டமாயும், அவ்விதமே சிரஸும், பிறகு கால்களும், அப்படியே விரல்களும், இடுப்பும், வயிறும், பிரஷ்டபாகத்திலுள்ள எலும்பு, ஸந்திகள், கண், மூக்கு, காது இவ்விதமாக, கிரமமாய், அங்கங்கள் பூர்த்தியாகி, ஒன்றுமுதல் ஏழுராத்திரிகளிலும், அப்படியே பதினைந்தாவது நாளிலும், ஒன்று, இரண்டு, மூன்று மாதங்கள் ஆக கிரமமாக விருத்தியடைகிறது.

21-32. இவ்விதம் விருத்தியடைந்த கர்ப்பம் முன் கர்மவசத்தால், ரௌரவாதி நரகத்தில் அடையப்படும் துக்கத்தைப்போல மகத்தான துக்கத்தையடைந்து, பூர்வஞானம் பெற்று சொல்வதாவது—‘நான் முன்னர் அநேக ஆயிரம் ஜன்மங்களையடைந்தேன்; வெகுவித ஆஹாரங்களைப் புஜித்தேன்; எவ்வளவோவிதமான ஸ்தன்யபானம் ஆகிருக்கிறது; ஐயோ! இந்த துக்கஸமுத்திரத்தில் மூழ்கியிருக்கிறேன்; இதனின்றும் மீளும்வழியைக் காணேனே! ஜனித்தபின் மஹேசுவரனைப் பஜிப்பேன்; குருஸேவைசெய்து எப்பொழுதும் ஸாங்கத்துடன் வேதாத்யயனமும், நித்தியநைமித்திக கர்மங்களும் செய்வேன்; பிறகு விவாகம்செய்துகொண்டு சித்த சுத்தியடையும்பொருட்டு யாகங்கள் செய்வேன்; அந்த யாகங்களால் பாபமெல்லாம் போக்கடித்து ஸம்ஸாரத்தை நீக்க எத்தனித்து, அதிக வைராக்கியத்தால், மோக்ஷ இச்சையுடன், ஸமஸ்த கர்மங்களையுந்தள்ளி, சாந்தனாயும், இந்திரிய நிக்கிரகத்துடனும், விரஜா ஹோமம்செய்த அக்னிஹோத்திர பஸ்மாவை எடுத்து, அதர்வண சாகையில்கூறிய அக்னி என்று துவக்கப்படும் மந்திரங்களால் குழைத்து, கால்முதல் சிரஸ்பரியந்தம் அங்கங்களுக்கெல்லாம் எப்பொழுதும் பக்தியுடன் பூசி, ஆசார்யனை நமஸ்க

ரித்து, ஆத்மஞானத்தால் கோரமான என் ஸம்ஸாரஸாகரத்தை தாண்டிவேன்' என்று கர்ப்பத்திலிருக்கிறவன் ஸ்மரித்துக்கொண்டிருக்குங்கால் யோனியந்திரத்தின் பாதையால் வாயுவினால் தள்ளப்பட்டு, விஷ்ணுமாயையால், (முன்சொல்லியதை) மூர்த்துபோகிறான்; அக்ஞானம் வந்தவுடன், இச்சை முதலானவைகளும், அவைகளின் மூலமாக தர்மாதர்மங்களும், அவைகளின் மூலமாக மனிதர்களின் சரீரம் உண்டாகிறது. இந்த அக்ஞானம் ஞானத்தால் அன்றி கர்மத்தால் நிவர்த்தியாகாது.

33. ஆத்மா இயற்கையாக அழுக்குள்ளதாயும், கர்த்தாவாயும், போக்தாவாயும் இருக்கிறபகஷத்தில் கோடி ஜன்மமானாலும் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் அதற்கு விடுதலைகிடையாது.

34. இந்த ஆத்மா கேவலனாயும், களங்கமற்றவனாயும், சாந்தனாயும், சூக்ஷ்மமாயும், ஸுதனனாயும், எல்லாவற்றிலும் இருக்கிறவனாயும், ஸாக்ஷியாயும், சின்மாத்மிரனாயும், ஆநந்தரூபியாயுமிருக்கிறான்.

35. இவனே பகவானாயுள்ள ஸ்வயம் ஜ்யோதிருபனாயும், நித்தியனாயுமுள்ள ஈசன்; இவனிடமிருந்தே ஜகத் உண்டாகியும், இவனிடமே லயத்தையும் அடைகிறது.

36. இவனே பிரம்மா, விஷ்ணு, நுத்திரன், இந்திரன், பிரஜாபதி, வாயு, அக்ஷி மற்றும்மெல்லா தேவர்களாகவு மிருக்கிறான்.

37. இவ்விதமாயுள்ள ஆத்மாவை எவன் வேறுவிதமாக நினைக்கிறானோ அந்த ஆத்மாவை அபஹரிக்கிற திருடன் வேறு எந்த பாவத்தைச் செய்யமாட்டான்.

38. இந்த உலகத்தில் பிராமணனாயும் பிறந்து, ஊழை, செவிடு இல்லாமலிருந்து ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விலகாமலிருந்தால் அவன் நிச்சயமாக பிரம்மத்தைக் கொன்றவனாவான்.

39. ஆத்மாவை எந்தமனிதன் தான் என்று அறிகிறானோ, அவன் எதை இச்சித்து, எந்த விருப்பத்திற்காக சரீரத்தை வருத்தப்படுத்துவான்.

40 ஹே! நல்ல விருதமுடைபவனே! அந்த ஆத்மாவைப் பார்த்தமாத் திரத்தில் அவனுடைய ஹிருதய முடிச்சுகள் (காமங்கள்) அவிழ்ந்துபோகின்றன; எல்லா ஸந்தேகங்களும் சிதறிப் போகும்; கர்மங்களும் நசிக்கின்றன.

41. எவ்விடத்தினின்று வாக்கும் மனமும் எட்டாமல் திரும்பிவருகின்றனவோ, அந்த பரமானந்தமாயுள்ள ஆத்மாவை யறிகிறவன் எதில் நின்றும் பயப்படுவான்; ஒன்றிலுமில்லை.

42. ஆகையால் மிகப் பிரயத்தினத்தினாலும், சிரத்தை குருபக்தியுடன், பிராகிருத ஞானத்தைவிட்டு, 'சிவோஹம்' என்று பாவனை செய்யவும்.

43. பிராமணர்களுக்கு விசேஷமாக இதுதான் ஜன்மம் எடுத்ததற்குப் பலன்; இதைபடைந்த பிராமணனே கிருதகிருத்ய குகிறானேதவிற வேறுவிதமாகவில்லை.

44 ஹே! பிரஹஸ்பதியே! எல்லா வேதாந்தத்தின் ஸாரத்தையும் உனக்குச் சொன்னேன். சிரத்தையால் இதை நன்றாக அறிபவும்; ஏனெனில் சிரத்தையே எல்லாவற்றிற்கும் காரணம்.

45. ஸ-புதர்—ஹே! நைமிசியர்களே! இதை பிரகஸ்பதி சூரந்தமனதுடன் கேட்டு, முக்கண்ணான தேவதேவனை, பக்தி போடு, ஸ்தோத்திரிக்க முயன்றான்.

46-55. பிரஹஸ்பதி—‘சிவனாயும், ஸோமனாயும், புத்திரர்களோடு கூடியவனாயும், திரிசூலியாயும், பிரதான புருஷர்களுக்கு ஈசனாயும், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரத்திற்கு காரணனாயும், ஸர்வக்ருனாயும், சிரேஷ்டனாயும், சங்கரனாயும், துக்க நிவர்த்தகனாயும், வேதாந்த வேத்யனாயும், சின்மாத் திரனாயும், மஹாத்மாவாயும், தேவதேவனாயும், தேவனாயும், விச்வேச்வரனாயும், நித்தியனாயும், ஸத்யனாயும், பரப்பிரம்மனாயும், புருஷனாயும், கிருஷ்ண பிங்களனாயும், ஊர்த்த ரேதஸுள்ளவனாயும், விருபாக்ஷனாயும், விச்வரூபனாயுமுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; நீர் ஸமஸ்தன், ஸகலத்திற்கும் மேலானவன்; ருத்திரன், விச்வமூர்த்தி, விருஷபத்துவ ஜன், நிஜஞானி, ஹிருதயாகாச மத்தியிலுள்ளவன், அத்தகைய

உமக்கு நமஸ்காரம்; நீரே சந்திரன், சூர்யன், இந்திரன், அக்ரி, எமன், நிர்ருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன்; முற்கூறிய ஸ்தூலமாயுள்ள மகேசன் மூர்த்தியால் இந்தஜகத் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது; எவனுடைய பிரஸாதலேசத்தால் தேவர்கள் தேவ பட்டத்தை யடைந்தார்களோ அப்பேர்க்கொத்த ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாத ஸர்வஞ்ஞயுள்ள மகேசனை நமஸ்கரிக்கிறேன். திக்குகளை வஸ்திரமாகவுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; அம்பிகாபதியான உமக்கு நமஸ்காரம்; உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம்; ஓம் காரமாயும், சூக்ஷ்மமாயும், மாயாதீதனாயுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; காரணத்திற்கெல்லாம் காரணமாயுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம், மங்களத்திற்கெல்லாம் மங்களாத்மாவாயுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; வேதாந்தத்தை யறிந்த புத்திமான்களால் உபாஸிக்கப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

அத்தியாயம் 11.

(நாடசக்கிர நீநுபணம்).

1. ஈசுவரன்:—ஹே! வாசஸ்பதி! இப்பொழுது முக்கியமான நாட சக்கிரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன்; சிரத்தையுடனும், குருபக்தியுடனும் அறியும்.

2. சுருதியில் கூறியபடி மனிதர்களுக்கு சரீரம் தங்கள் தங்கள் விரல் அளவால் 96 அங்குலங்களுற்றது.

3. தேக மத்தியத்தில் உருக்கின தங்கக் காந்தியுடையதும், முக்கோணமாயுமுள்ள ஒரு அக்ரிஸ்தானம் இருக்கிறதென்று நிச்சியமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (மூலாதாரம்).

4. குதத்திற்கு இரண்டு அங்குலங்களுக்கு மேலும், ஆண் குறிக்கு இரண்டு அங்குலங்களுக்கு கீழும் உள்ள இடத்தை மனிதர்களின் தேகமத்தியம் என்றறிக.

5. மூலாதாரத்திலிருந்து ஒன்பது அங்குலங்களுக்குமேல், நான்கு அங்குலங்கள் நீளமும், அகலமுமுள்ள, கந்தஸ்தானம் ஒன்று இருக்கிறது.

6. அது கோழிமுட்டை ஆகாரமுள்ளது; த்வக் முதலிய வைகளால் சூழப்பட்டது; அதன் மத்தியே நாபி என்று வே தார்த்தம் தெரிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறது.

7. அந்த கந்த நடுவிலிருக்கிற நாடிக்கு ஸுஷுமணை என்ற பெயர்; அதைச் சுத்திலும் 72000 நாடிகள் இருக்கின்றன.

8-10. அவைகளில் முக்கியமானவை ஸுஷுமணை, பிங்க ளா, இடா, சாஸ்வதி, பூஷா, வாருணீ, ஹஸ்திஜிஹ்வா, எசஸ் வினி, அலம்புஷா, குஹூ, விச்வோதரா, பயஸ்வனி, சங்கினி, கார்தாரி என்ற பதினாங்கும்; இவைகளிலும் சிரேஷ்டமாயுள்ளது மூன்று; இவைகளிலும் முக்கியமானது பிரம்ம நாடி (ஸுஷும ணை) என்று வேதாந்த மறிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறது.

11-12. அச்சுஷுமண நாடி பின்பாகத்தில் வீணாதண்டம் போல் இருக்கிற நரம்புகளுடன் தலைபரியந்தம் வியாபிக்கப்பட்டு நன்றாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

13-14. நாபி கந்தத்திலிருந்து இரண் டங்குலங்களுக்கு கீ ழுள்ள ஸ்தானம் குண்டலி னீயுடையதாகும். அந்தக் குண்டலீ ளுட்டு பிரகிருதி ரூபமாயிருந்து, கிரமமாக வாயு சேஷ்டடையையும், ஜலம், அன்னம் முதலியவைகளையும் எப்பொழுதும் அந்தக் கந்த ஓரங்களின் சுற்றிலும் வராமல் தடுத்து, எப்பொழுதும் தன் முகத்தால் பிரம்மரந்திர வழியைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. (மூல பிரகிருதி, மகத், அகங்காரம், பஞ்சமகா பூதங்கள் என்ற எட்டு பிரகிருதிகள்).

15. ஸுஷுமணைக்கு இடதுபக்கம் இடாநாடியும், வலது பக்கம் பிங்களையும், அதன் இரண்டு ஓரங்களிலும் ஸாஸ்வதியும், குஹூவும் இருக்கின்றன.

16-18. இடாவின் பூர்வபாகங்களில் கார்தாரி, ஹஸ்தி ஜிஹ்வைகளும், பிங்களையின் பின்பாகங்களில் பூஷா, யசஸ்வினிக ளும், குஹூ ஹஸ்தி ஜிஹ்வைகளின் நடுவில் விச்வோதரியும்,

யசஸ்வனி குஹூகளின் நடுவில் வாருணியும், பூஷா சரஸ்வதிகளின் மத்தியில் பயஸ்வனியும், காந்தாரை சரஸ்வதிகளின் மத்தியில் சங்கினியும் இருக்கின்றன.

19. கந்த மத்தியிலிருந்து குதம்வரை அலம்புஷர் இருக்கிறது; ஸுஷூம்ணைக்கு பூர்வ பாகத்தில் குஹூ என்பது ஆண்குறி பரியந்தம் வியாபித்திருக்கிறது.

20-24. வாருணீ என்பது மேலும் கீழும் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறது; பிங்களா நாடி வலது மூக்கு பரியந்தமும், இடா நாடி இடது மூக்கு பரியந்தமும் வியாபித்திருக்கிறது. எசஸ்வினீ வலதுகால் கட்டைவிரல் பரியந்தமும், பூஷா வலது கண்வரையிலும், பிங்களைக்குப் பின்பக்கமாகவும் வியாபித்திருக்கிறது; யசஸ்வினி வலது காதுவரையிலும், சரஸ்வதி மேல்நோக்கி நாக்கு பரியந்தமும், ஹஸ்தி ஜீஹ்வா இடதுகால் கட்டைவிரல் வரையிலும், சங்கினி இடது காது பரியந்தமும், காந்தாரி இடது கண் பரியந்தமும் வியாபித்திருக்கிறதென்று வேதாந்த மறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

25-26. விச்வோதரா என்று பெயருள்ள நாடி கழுத்து மத்தியில் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது; பிராண, அபான, வியாண, ஸமான, உதான, நாக, கூர்ம, க்ரிகர, தேவதத்த, தனஞ்ஜய என்ற பத்து வாயுக்களும் எல்லா நாடிகளிலும் சஞ்சாரம் செய்கின்றன.

27. இவைகளில் முற்கூறிய பிராணன் முதலிய ஐந்தும் முக்கியமானவை; இவ்வைந்திலும் பிராணனும் அபானனும் முக்கியமானவை; இவ்விரண்டில் பிராணன் பூஜிக்கத்தகுந்தது.

28. முகத்திலும், நாஸிகைமத்தியிலும், நாபிமத்தியிலும், ஹிருதயத்திலும் ஹே! முனிசிரேஷ்ட! பிராணனென்று பெயருள்ளது எப்பொழுதும் சஞ்சரிக்கிறது.

29. அபானவாயு குதத்திலும், ஆண்குறியிலும், தொடைச் சந்திகளிலும், வயிற்றிலும், பீஜங்களிலும், பின்பாகத்திலும், கொப்புளிலும், மூட்டுகளிலும் எப்பொழுதும் சஞ்சரிக்கிறது.

30. வியானவாயு கண் காதுகளின் மத்தியிலும், கண்யிமை கை கட்டவிரல், மூக்கு, கழுத்து இவைகளில் சஞ்சரிக்கிறது.

31. உதானவாயு கைகால்களின் எல்லாச் சந்துகளிலும், ஸமானவாயு தேகத்தின் எல்லா பாகங்களிலும் வியாபித்திருக்கின்ற தென்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

32-36. ஹே! பிரஹஸ்பதியே! நாகாதி ஐந்து வாயுக்களும் த்வக், அஸ்திகளில் இருக்கின்றன; இவைகளில் நாகன் வாந்தி யெடுப்பதிலும், கூர்மன் கண்மூடுவது முதலியதிலும், க்ரிகரன் எச்சில் துப்புவதிலும், தேவதத்தன் சோம்பலிலும், தனஞ்ஜயன் சோகம் முதலிய கர்மத்திலும் இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; பிராணனுடைய கர்மம் உள்மூச்சு, வெளிமூச்சு, இருமல் முதலியவைகளிலும், அபானன் ஜலமல விஸர்ஜனத்திலும், ஸமானன் எல்லா வேலைக்கும் ஸகாயமாயும், உதானன் மேல் சவாஸத்திலும், வியானன் விவாதத்திலும் இருப்பதாக வேதாந்தமறிந்த வர்களால் சொல்லப்படுகிறது.

37-41. ஸுஷும்னா நாடிக்கு சிவனும், இடைக்கு ஹரியும், பிங்களைக்கு பிரம்மாவும், ஸரஸ்வதிக்கு விராட்டும், பூஷாவுக்கு திகு தேவதையும், வாருணிக்கு வாயுவும், ஹஸ்தி ஜிஹ்வைக்கு வருணனும், யசஸ்வினிக்கு சூரியனும், அலம்புஷைக்கு வருணனும், கூஹுவுக்கு பூமிதேவதையும், கார்தாரி சங்கினிகளுக்கு சந்திரனும், பயஸ்வினிக்கு பிரஜாபதியும், விச்வோதரைக்கு அக்னியும் அதிஷ்டான தேவதைகள்.

42-47. எப்பொழுதும் இடாநாடியில் சந்திரனும், பிங்களையில் சூரியனும் சஞ்சரிக்கிறார்கள்; பிங்களையிலிருக்கிற வாயு இடா நாடியில் எப்பொழுது சேருகிறதோ அதற்கு வேதமறிந்த வர்களால் உத்தராயனம் என்று சொல்லப்படுகிறது; இடாநாடியிலிருக்கிற பிராணன் பிங்களையில்சேரும்பொழுது, சுருதியில் கூறியபடி, தக்ஷிணயனம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இடை பிங்களைகளின் ஸந்தியை பிராணன் அடையுங்கால் தேகத்திற்கு அமாவாஸ்யை என்றது சொல்லப்படும்; பிராணன் எப்பொழுது மூலாதாரத்தை யடைகிறதோ அதற்கு முதல் விஷு (சித்திரை)

என்று பெரியோர்களால் கூறப்படுகிறது; அந்தப் பிராணன் எப்பொழுது மூர்த்தாவை யடைகிறதோ அதற்கு கடை விஷ்டம் (ஐர்ப்பசி) என்று சொல்லப்படுகிறது; அப்படியே உள்மூச்சு வெளிமூச்சுகளின் கணக்குப்பிரகாரம் மாஸங்களின் சங்கிராந்தி சொல்லப்படும்.

48. இடாநாடியிலிருந்து பிராணன் எப்பொழுது குண்டலிஸ்தானத்தைச் சேருகிறதோ அப்பொழுது சந்திரக் கிரஹனம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

49. அப்படியே பிங்களையிலிருந்து பிராணன் குண்டலிஸ்தானத்தைச் சேரும்பொழுது சூரியகிரஹனம் என்று சொல்லப்படும்.

50-51. ஸ்ரீபர்வதம் சிரஸ்ஸ்தானத்திலும், கேதாரம் நெற்றியிலும், புருவம் மூக்கு இவைகளின் ஸந்தியில் வாராணஸீயும், ஜாபால சருதியில் கூறியபடி இருக்கின்றனவாகும்; குருகேசத்திரம் மார்பும், பிரயாகை இருதயமும், சிதம்பர இருதயமத்தியும், கமலாலயம் மூலாதாரமாகவும் ஆகின்றன.

52. இவ்விதமாக தன்னிடத்திலிருக்கிற தீர்த்தங்களைத் தள்ளிவிட்டு வெளியிலிருக்கிற தீர்த்தங்களுக்கு எவன் அலைகிறானோ அவன் கையிலிருக்கிற விலையுயர்ந்த ரத்னங்களைத் தள்ளிவிட்டு காக்கைப் பொண்ணைத் தேடுபவனுக்கு ஒப்பாவான். (தீர்த்தம் என்றால் ஸம்ஸாரத்தைக் கடைத்தேற்றுவது).

53. பாவனை வித்தியாஸத்தால் எப்படி பெண்டாட்டியையும், பெண்ணையும் தழுவுகிறானோ அப்படியே எல்லாக் கர்மங்களிலும் பாவனாதீர்த்தம் முக்கியதீர்த்தம் என்பதற்கு பிரமாணமாகும்.

54. தீர்த்தங்களெல்லாம் ஸாதாரண ஜலம் என்றும், தேவர்கள் எல்லாம் கட்டை முதலியவைகளால் செய்யப்பட்டனவென்றும் ஆத்மஞானமுள்ள யோகிகள் அறிகிறார்கள்.

55. ஹே! மஹாமுனியே! வெளித்தீர்த்தங்களைக் காட்டிலும் உள்தீர்த்தம் சிரேஷ்டம்; அதைக்காட்டிலும் ஆத்மதீர்த்தம் முக்கியதீர்த்தம்; மற்ற தீர்த்தங்கள் பிரயோஜனமற்றவை.

56. உள்ளிருக்கிற கெட்டுப்போன மனம் வெளித்தீர்த்தங்களால், கன்பாத்திரம் அநேகம் தடவைகள் கழுவப்பட்டாலும் எப்படி சுத்தியாகாதோ அப்படி சுத்தமாகாது.

57. விஷு, அயனம், கிரகணம் முதலான காலங்களில் வாராணஸி முதலிய இடங்களில் ஸ்நானத்தால் மனிதன் சுத்தமடைகிறான்.

58 அக்ஞானிகளுக்கு, பாபசுத்தியும்பொருட்டு, ஞானயோகத்தை யனுஷ்டிக்கிறவர்களுடைய பாதப் பிரகஷா னனஞ்செய்த ஜலம் தீர்த்தமாக ஆகும்.

59. தீர்த்தத்திலும், தானம், தவம், யக்ஞம், கட்டை, கல் இவைகளில் மூடன் எப்பொழுதும் சிவனைப் பார்க்கிறான்; சிவன் தேகத்தில் இருக்கிறார்.

60. எல்லாவிடங்களிலிருப்பவரும், சாந்தரான சங்கரரை ஞானக்கண் அற்றவர்களானபடியால் பார்க்கின்றார்களில்லை; ஐயோ! முனிபே, இது மாயையின் பலம்.

61. தன்னிடத்திலிருக்கிற சிவனைவிட்டு வெளியில் இருக்கிறதாக சிவனை பூஜிக்கிறவர்கள் கையிலிருக்கிற கபளத்தை நழுவிட்டு புறங்கையை நக்கினதற்கு ஒப்பாகும்.

62. லோகிகள் சிவனை தங்களிடத்தில் பார்க்கிறார்கள்; பிரதிமைகளில் பார்க்கிறார்கள் இல்லை; அக்ஞானிகளுடைய பாவனைக்காக பிரதிமைகள் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

63. 'முன்பின்னற்றவரும், ஸத்தியமும், இரண்டத்தவரும், பிரக்ஞானகட்டியும், ஆனந்தமாயுமுள்ள பிரம்மத்தை தன் ஆத்மாவாக எவன் பார்க்கிறானோ அவனை பார்க்கிறவன்.

64. எல்லா பூதங்களில் இருக்கிறதாயும், ஸத்திய ஞான ரூபியான ஆத்மாவைத் தன்னிடத்தில் பாாமல் வெளிப்படுத்தங்களில் பார்த்தாலும் அவன் பார்க்கிறவன் ஆகமாட்டான்.

65. தன்னைக்காட்டிலும் வேறாக எந்தப்பெரிப தேவதையை எந்த நான் உபாஸிக்கிறானோ அவன் (தனக்கு) வேறாக உபாஸிக்கிறான் என்ற சுருதிப்படி பாதத்வத்தை யறிகிறான் இல்லை.

66. நாடிக் கூட்டமாயும், எப்பொழுதும் அஸாரமாயுமுள்ள இந்த மனித சரீரத்தை, ஹே! முனியே! விட்டு, ஆத்மாவைத் தான் என்று ஆத்மாவினால் நிச்சயஞ்செய்.

67. சரீரமத்தவரும், சரீரங்களிலிருக்கிறவரும், பெரியவரும், விபுவும், ஆனந்தராயும், நாசாகிதராயுமுள்ள இந்த ஈசனை தீரன் நேருக அறிந்தால் துக்கத்தை யடையமாட்டான்.

68. பேதத்தைச்செய்யும் அக்ஞானம் ஞானபலத்தால் நாச மடைந்தால், தனக்கும் பிரம்மத்திற்கும் இல்லாமலிருக்கிற பேதத்தை எவன் செய்வான்.

69. இவ்விதம் எல்லாம் சுருக்கமாக தயவுடன் ஹே! முனி சிரேஷ்டரே! சொல்லப்பட்டது; ஆகையால் மாயாமயமான தேகத்தைவிட்டு தன் ஆத்மாவைப் பார்.

70. ஸுதா:—இதை பிரஹஸ்பதி பக்தியுடன் கேட்டு, பரவசமடைந்து, அம்பிகாபதியான அப்புத தேவனை ஸ்தோத்திரஞ் செய்யத்தொடங்கினார்.

71-78. பிரஹஸ்பதி:—ஹே! தேவ உமக்கு ஜயம்; பரமானந்தரே உமக்கு ஜயம்; சித்ஸத்திய ரூபரே, ஸம்ஸார ரோகத்தைக் கொல்லுகிறவரே, பாபத்தை நாசஞ்செய்யும் பிரபுவே, பூர்ணரே, மஹாதேவரே, தேவர்களின் சத்துருக்களைக் கொல்லுகிறவரே, கல்பாணரே, தேவேசரே, திரிபுரமர்த்தரே, அகங்காரமாகிய சத்துருவை கொல்லுகிறவரே, மாயையாகிய விஷத்தை அபகரிக்கிறவரே உமக்கு ஜயம்; வேதத்தால் அறியத்தகுந்தவரே, வாக்குக்கு எட்டாதவரே, ஆசையைக் கொல்லுகிறவரே, சிரேஷ்டரே, த்வேஷத்தை அடக்குகிறவரே, ஆதியில் இருக்கிறவரே, ஸாம்பரே, நல்ல ஆசாரத்தோடு கூடினவரே, எல்லோருக்கும் ஸமமாக உள்ளவரே, அப்புதரே, பிரம்மா நிகளால் பூஜிக்கத்தகுந்தவரே¹, விஷ்ணுவே, உத்திருஷ்டமோக்ஷமே உமக்கு ஜயம்; வித்தைக்கு மஹேசரே, எப்பொழுதும் வித்தையை அளிக்கிறவரே, எல்லா அங்கங்களோடு கூடியவரே, நாகபூஷணரே, பிரம்மவித்துக்களால் அடையத்தகுந்தவரே, போக மோக்ஷத்தை அளிப்பவரே உமக்கு ஜயம்;

காமஹர, பிராக்ஞா, காருண்ய மூர்த்தியே, பஸ்மரூபியே, மஹாதேவ, பஸ்மதாரண, பஸ்மதாரர்களுடைய பாசத்தை அறுப்பதில் முயற்சியுள்ளவரே, ஸந்யாஸிகளால் ஹிருதயகமலத்தில் எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்பட்டவரே உமக்கு ஜயம்.

79-83. ஸுடதர்:—பிரஹஸ்பதி இவ்விதமாக மஹாதேவனை ஸ்துதித்து, நமஸ்காருஞ்செய்து, கிருதார்த்தராயும், துக்கங்களிலிருந்து விடப்பட்டவராயும் பக்தியில் பரவசமானார்; எவன் இதைக் காலே மாலை இருவேளைகளிலும் எப்பொழுதும் படிக்கிறானோ அவன் பக்தியின் கரையை யடைந்து பரமாயுள்ள பிரம்மத்தை யடைகிறான். அவனுக்கு வாக்குத் தாட்டி கங்காப் பிரவாகம் போல் விருத்தியாகிறது; புத்தியில் பிரஹஸ்பதிக்கு ஸமானனாயும், குருபக்தியில் எனக்குச் சமானமாயும் ஆகிறான்; புத்திர இச்சையுள்ளவன் புத்திரனாயும், கன்னிகாபேக்ஷையுள்ளவன் கன்னிகையாயும், பிரம்மவர்ச்சஸ் இச்சையுள்ளவன் அதையும் அடைகிறான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆகையால் ஹே! முனிகளே! நீங்கள் இரண்டு ஸந்திகளிலேயும் இந்த தேவதேவருடைய புண்யமான ஸ்தோத்திரத்தை பக்தியுடன் ஜபிக்கவும்.

அத்தியாயம் 12.

(நாடி சுத்தி).

1-10. ஈசுவரன்:—இப்பொழுது நாடி சுத்திசெய்தலைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்; விதித்த கர்மத்தைச் செய்துகொண்டும், காமஸங்கல்ப மில்லாமலும், யமம் முதலிய அஷ்டாங்கங்களோடு கூடியும், சாந்தனாயும், ஸத்யத்தைக் கைக்கொண்டும், குரு ஸேவையுடன் மாதாபிதாக்களின் ஸேவைசெய்துகொண்டும், தன் ஆசிரமத்தில் இருந்துகொண்டு, நல்ல ஞானிகளால் உபதேசிக்கப்பட்டு, ஒரு மலையின் உச்சியிலாவது, நதிதீரத்திலாவது, பில்வமரத்தடியிலாவது அல்லது ஓர் காட்டிலாவது, மனோஹரமாயும், சுத்தமாயும், வேதகோஷத்துடன் கூடியதாயும், கந்தமூல ஜலங்களோடு கூடியதான ஓர் பிரதேசத்தில் ஒரு அழகான கெட்டிமடம் கட்டிக்கொண்டு, அதில் மூன்று காலங்களிலும் ஸநாநஞ்

செய்துகொண்டும், சிரத்தையுடன், தெளிவான மனஸூடன், விரஜாதேஹாமஞ் செய்த அக்னிதேஹாத் திர பஸ்மத்தை யெடுத்து 'அக்னி' என்று ஆரம்பமாகிற ஜபால சுருதியில் சொல்லப்பட்ட ஏழு மந்திரங்களினால், ஹே! முனியே! அல்லது அதர்வணத்தில் சொன்ன ஆறு மந்திரங்களினாலாவது பஸ்மாவை பூசிக்கொண்டு, பின்பு நெற்றியிலும், மார்பிலும் கைகளிலும் திரிபுண்டரதாரணம் பக்தியுடன் தரித்துக்கொண்டு, தேவதேவனையும், சரஸ்வதி, ஸ்கந்தன், விக்னேசன், குரு, சந்திரன், சூரியன், வாயு, அக்னி இவர்களை நமஸ்கரித்து, ஆசனத்தின்மேல் கிழக்கு அல்லது வடக்கு முகமாக உட்கார்ந்துகொண்டு, மார்பு கழுத்து தலை இவைகளை நிமர்த்தி வைத்துக்கொண்டு, அசனில்லாமல், வாயை மூடிக்கொண்டு, மூக்கு துனியில் சந்திர பிம்பமானது 'வம்' என்ற மந்திரத்துடன் அமிருதத்தை பெருக்குகிறதாக சாந்த மனதுடன் கண்களால் பார்க்கவும்.

11-15. இடா நாடியால் வாயுவை உள்ளே இழுத்து வயிற்றை நிறப்பி, பிறகு தேகமத்தியில் ஜ்வாலையோடு கூடிய அக்னியைத் தியானஞ் செய்து பிறகுநாதத்துடன் கூடிய அக்னிரீஜத்தையும் (ரம்) தியானஞ் செய்துகொண்டு, பிறகு பிங்களா நாடியில் புகதிமான் மெதுவாக அந்தவாயுவை வெளியாக்கவும்; மறுபடியும் பிங்களையால் அந்த அக்னிரீஜத்தை ஸ்மரித்து வாயுவை உள்ளே இழுத்து, திரும்பவும் மென்மென்ன இடாநாடியால் வெளியாக்கவும்; இவ்விதமாக மூன்று நான்குவருஷங்கள் அல்லது மாதங்கள் தினம் ஆறுகடவை திரிகாலத்திலும் ரகசிபமாக யனுஷ்டித்தால் சிலமுநகிய அடையாளங்களைக் காண்பிக்கிற நாடிசுத்தியை அடைகிறான்.

16 (அவைகனாவன) சரீரம் லகுவாயிருத்தல், ஜாடாராக் கினிப் பிரகாசம், அனுஹதநாகத்வனி இவை யோகசித்தியைக் காட்டும் அடையாளங்களாம்.

17. மேற்கூறிய அடையாளங்களைக் காணும் பரிபந்தம் யோகானுஷ்டானஞ் செய்துவரவும்; பிறகு இதைத் தள்ளிவிட்டு தன் ஆத்மசுத்தி செய்யத்துவக்கவும்.

18. ஆத்மா எப்பொழுதும் சுத்தனும், நித்யனும், சுகரூபியும், ஸ்வயம்பிரகாசனுமாக விருக்கிறான். அக்ஞானத்தால் மலினமாக விளங்குகிறான்; ஞானத்தால் சுத்தமாகப் பிரகாசிக்கிறான்.

19. எவன் அக்ஞானமாகிற மலச்சேற்றை ஞானமாகிற ஜலத்தால் சுத்திசெய்கிறானோ அவன்தான் எப்பொழுதும் சுத்தன்; கர்மத்தில் பிரியமுள்ள அக்ஞானி ஒருக்காலும் சுத்தியாகான்.

20. கர்மத்தில் சார்ந்த அக்ஞானிகளின் புத்தியை, அறிந்தவன், சஞ்சலப்படுத்தாமல் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றே உபதேசஞ் செய்யவும்

அத்தியாயம் 13.

(யமவிதி நிறுபணம்).

1-2. ஈசுவரன் :—ஹே ! ஸுவிருதரே ! உனக்கு இப்பொழுது (யோககத்தின்) எட்டு அங்கங்களையும் சொல்லுகிறேன்; ஹே ! முனிபே ! (அவைகளாவன) யாமம், நியமம், ஆஸநம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாஹாரம், தாரண, தியானம், ஸமாதி என்ற எட்டுமாம்.

3. அஹிம்ஸை, ஸத்தியம், சோரத்தன்மை இல்லாமை, பிரம்மசரியம், தபை, விரயம், க்ஷமை, தைரியம், மிதஆஹாரம் சொசம் என்று யமம் பத்து விதமாம்.

4. வேதத்திற் கூறியதைத்தவிர மனோவாக்குக் காயங்களினால் ஹிம்ஸை செய்யாமல் இருப்பதற்கு அஹிம்ஸை என்று பெயர்.

5. ஆத்மா எங்கும் பரவியவன், வெட்டமுடியாதவன், தகிக்கப்பட முடியாதவன் என்ற புத்தி எவனுக்கு உண்டாகிறதோ அப்புத்தியே முக்கிய 'அஹிம்ஸை' என்று வேதார்த்தமறிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறது.

6. தோஷமில்லாத இந்திரியங்களால் பார்த்ததையும் கேட்டதையும் உள்ளபடி சொல்லுவது 'ஸத்தியம்' என்று சொல்லப்படும்.

7. எல்லாம் ஸத்தியரூபமாயுள்ள பரப்பிரம்மமேதவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்ற புத்தியே வேதாந்த மரிந்தவர்களால் முக்கியமான ஸத்தியம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

8. அன்னியனுடைய திருணம், இரத்தினம், தந்தம்; முத்து இவைகளில் மனதினாலுங்கூட பிரவிருத்தி யில்லாமலிருப்பதை வித்வான்கள் 'அஸ்தேயம்' என்று சொல்லுவார்கள்.

9. ஆத்மாவை அனாத்மாவென்று திருடாமல் இருப்பதை மஹாத்மாக்களான ஆத்மாவை யுணர்ந்தவர்களால் 'அஸ்தேயம்' என்று சொல்லப்படுகிறது.

10. மனோவாக்கு காயங்களால் பரஸ்திரீகளை நீக்குதலும், சொந்தஸ்திரீயினிடம் ருதுகாலமாதிரத்தில் புணர்வதுமே பிரம்ம சர்யமாம்.

11-15. பிரம்ம பாவத்தில் மனதின் சஞ்சாரம் முக்கியமான பிரம்மசரியமாகும்; தன்னைப்போல் (எண்ணி) எல்லாபூதங்களிடத்திலும் மனோவாக்குகாயங்களால் பச்சாத்தாபம் அடைதல் தயையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; புத்திர, மித்திர, களத்திரம், சத்துரு இவர்களிடத்தில் ஒரே மாதிரியாக எப்பொழுதும் இருத்தல் 'விநயம்' என்று சொல்லப்படுகிறது; சத்துருக்களால் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டாலும் மனோவாக்கு காயங்களால் மனவருத்த மடையாமை 'க்ஷமை' என்று சொல்லப்படுகிறது; வேதத்தாலே யல்லாது வேறு ஒன்றாலும் ஸம்ஸாரத்திற்கு மோக்ஷம் உண்டாகாது என்ற ஞானத்தின் உதயமானது, வேதமுணர்ந்தவர்களால், 'தையிரியம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. 'நான் ஆத்மாவே, மாணமற்றவன்,' என்ற சஞ்சலமற்ற புத்தியானது வேதமறிந்த ஞானிகளால் முக்கியமான தையிரியம் என்று சொல்லப்படும்.

16. குறைவாயாவது அதிகமாகவாவது சாப்பிடுகிற ஆஹாரத்தால் யோகம் ஒருபொழுதும் சித்தியாகாது.

17-18. ஆகையால் யோகத்திற்கு அனுகுணமாக மிதபோஜனமே செய்யவேண்டும்; தன்னுடைய தேகத்திலிருக்கிற

மலத்தைப்போக்க மண்ணிலும், ஜலத்தாலும் சுத்திசெய்தல் வெளிசுத்தியென்றும், மனச்சுத்தியானது 'நான் எப்பொழுதும் சுத்தன்' என்று மனதில் தியானஞ்செய்வது ஞானசுத்தியென்று பண்டிதர்கள் கூறுகிறார்கள்.

19. தேகமுழுவதும் அழுக்குள்ளது; தேகி எப்பொழுதும் மலமில்லாதவன்; இவ்விரண்டின் தத்துவத்தைத் தெரிந்தவனுக்கு சௌசம் ஏது.

20. ஞான சௌசத்தைவிட்டு வெளி சௌசத்தில் எவன் இன்புற்றவனாக விருக்கிறானோ அந்த மூடன் தங்கத்தைத் தள்ளி விட்டு ஒட்டை கிரகிப்பதற்கு ஒப்பாவான்.

21. ஞான ஜலத்தால் சுத்தனாயும், கிருதகிருத்பனையுமுள்ள யோகிக்கு இந்த உலகத்தில் செய்யத்தகுந்தது ஒன்றுமில்லை; அப்படியிருப்பதாயிருந்தால் அவன் தத்வத்தை யறிந்தவனன்று.

22. ஆத்மாவை யறிந்தவனுக்கு இம்மூன்று உலகங்களிலுஞ் செய்யத்தகுந்தது கொஞ்சங்கூட ஒன்றுமில்லை; 'இஹசேத்' என்ற சுருதிப்பிரகாரம் இவ்விடத்திலேயே ஜீவன்முகத்தனுகிறான்.

23. ஹே! முனியே, ஆகையால் சர்வப் பிரயத்தினத்துடன் அஹிம்ஸை முதலிய ஸாதனங்களுடன், வேதத்தால் உண்டாகும் ஞானத்தால், அக்ஷரமான ஆத்மாவை பிரம்மம் என்று அறி.

அத்தியாயம் 14.

(நியம நிநுபணம்).

1-2. ஈசுவரன்:—ஹே! முனிசிரேஷ்டரே! நியமங்களைச் சொல்லுகிறேன்; தவம், ஸந்தோஷம், ஆஸ்திக்கியம், தானம், ஈசுவரபூஜை, ஸித்தாந்த சிரவணம், லஜை, மதி, ஜபம், விருதம் (இப்பத்தும்) மஹாத்மாக்களான யோகமறிந்தவர்களால் நியமம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

3-5. இவைகளைக் கிரமமாகச் சொல்லுகிறேன்; சிரத்தை யுடன் கேட்பீராக; வேதங்களிற்கூறியபடி கிருச்சிரம் சாந்திரா

யணம் முதலியவைகளால் சரீரத்தை சோஷணஞ்செய்வது 'தவம்' என்று வித்வான்கள் சொல்லுகிறார்கள். 'நான் யார்,' 'மோக்ஷம் எவ்விதமிருக்கும்,' 'எவ்விதம் ஸம்ஸாரத்தை யான் அடைந்தேன்' என்று யோசிப்பதை 'தவம்' என்று விஷயமறிந்த புண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

6-7. பிரயத்தினமன்றி கிடைப்பதால், எப்பொழுதும், எந்த மனிதனுக்கு பிரீதியுண்டாகிறதோ அதைச் சந்தோஷம் என்று அறிந்தவித்வான்கள் சொல்லுகிறார்கள்; பிரம்மலோக முதலிய உலகங்களில் விரக்தியடைந்தவனுக்கு பரமாத்மாவிடத்தில் உண்டான பிரியத்தை உக்கிருஷ்டமான சந்தோஷம் என்று வித்வான்கள் கூறுகிறார்கள்.

சுருதியிலும் ஸ்மிருதியிலும் சொல்லப்பட்ட கட்டளைகளில் உண்டாகும் விசுவாசத்திற்கு ஆஸ்திகம் என்று பெயர்.

8. நியாயமாய் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனம், அன்னம் முதலியவைகளை சிரத்தையுடன் வைதிகனாகவுள்ள பிராமணனுக்கு கொடுத்தால் அதற்கு 'தானம்' என்று என்னால் சொல்லப்படுகிறது.

9. அவைதிகளுள் பிராமணனுக்கு கொடுக்கப்பட்டதானது ஹே! முனிசிரேஷ்டா! சாம்பலில்செய்த ஆஹுதிபைப்போல் பிரயோஜனப்படாது.

10. பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர்களை வைசிய, சூத்திர, பிராமணர்கள் மூலமாக கிரமமாக பக்தியுடன் சக்திக்குத்தக்க வாறு பூஜைசெய்தல் ஈசுவரபூஜையாகும்.

11. மனம் காமக்குரோதாதிகளுடன் கூடாமலும், வாக்கு பொய் முதலியவைகளால் கெடாமலும், காயம் பரஹிம்ஸை செய்யாமலும் இருப்பது ஈசுவரபூஜையாகும்.

12-14. ஸத்தியம், ஞானம், அனந்தம், பரமானந்தம், நித்தியம், சிரேஷ்டம் என்று பிரத்தியக் ஆத்மாவை அறிகிற பரியந்தம் கேட்பதை, வித்வான்கள், 'ஸித்தாந்த சிரவணம்' என்று துவிஜர்களுக்கு சொல்லுகிறார்கள்; விரக்தர்களாகவுள்ள சூத்திரர்களுக்

கும், ஸ்திரீகளுக்கும் ஹே! முனியே! புராண சிரவணமே வித்
வான்களால் வித்தாந்தசிரவணம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

15-16. வைதிக லௌகிக மார்க்கங்களில் நிந்திக்கப்பட்ட
கர்மத்தில் விருப்பமில்லாமைக்கு லஜைஜை என்று பெயர்; எல்லா
வைதிக காரியங்களிலும் சிரத்தையுடன் புத்தி உண்டாவதும்,
குருவால் உபதேசிக்கப்பட்டும், ஆகமாதிகளின் ஸம்பந்தமில்லா
மல் வேதோக்தமாயுள்ள மார்க்கங்களாலேயே மந்திராப்பியாஸஞ்
செய்வதற்கு 'ஜபம்' என்று பெயர்.

17. கல்பம், ஸூத்திரம், வேதம், தர்மசாஸ்திரம், புரா
ணம், இதிறாஸம் இவைகளைப் படிப்பதற்கும் என்னால் ஜபம்
என்று சொல்லப்படுகிறது.

18. வேதத்திற்கு விரோதமாயுள்ள ஸ்மிருதிகள், இன்னும்
யாதொரு குயுக்தியாகிற கிரந்தங்கள் இவைகள் எல்லாம் பிரயோ
ஜன மற்றவையாகையால் இவைகளை யனுஷ்டிக்கிறவனை இவை
பிறகு தமஸில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்.

19. ஸ்வதர்மமானது குணமற்றதாயிருந்தாலும் நன்றாக
அனுஷ்டிக்கப்பட்ட பரதர்மத்தைக்காட்டிலும் சிலாக்கியம்; ஸ்வ
தர்மத்திலிருந்து மாணமடைவது சிரேஷ்டம்; பரதர்மம் பயத்
தைக்கொடுக்கும்.

20. ஆதலால் எல்லாபிரயத்தினத்துடன் வேதமந்திரத்
தை எப்பொழுதும் ஜபிக்கவேண்டும்; வாசக, மானஸ பேதத்
தால் ஜபம் இருவிதமாம்.

21. அந்த வாசகஜபம் இறைந்தும் மெதுவாகவும் சொல்
வதிலுல் இரண்டுவிதமாகவும், மானஸஜபம் மனனம், தியானஞ்,
செய்கிறபேதத்தால் இரண்டுவிதமாகும்.

22. இறைந்து ஜபம் செய்வதைக்காட்டிலும் மெதுவாக
ஜபம் செய்வது ஆயிரம்மடங்கு பலனாகும்; அதைக்காட்டிலும்
மானஸ ஜபம் ஆயிரமடங்கு பலனாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

23. இறைநது சொல்லுகிற ஜபர் எல்லோருக்கும் அதில் கூறியபலனைக்கொடுக்கும்; ஆனால் சமீபத்திலிருக்கிற ஹீனஜாதிகள் காதுகளில் விழக்கூடாது; விழுந்தால் நிஷ்பலமாகும்.

24-26 மனிதன், ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை இவைகளைத் தியாகம்செய்துகொண்டு ஜடிக் கவுயர்; ஸித்திபெற்ற குருவால் முதலில் உபதேசிக்கப்பட்டு அவர்கட்டளையின்பேரில் தர்மத்தின்பொருட்டும், ஆத்மஸித்தியின்பொருட்டும் ஒரு வழியைக் கைக்கொள்வது விருதமாகும்; அல்லது அதர்வணவேதத்தில் சொல்லிய மந்திரங்களால் வெண்ப்பாயுள்ள பஸ்மத்தை யெடுத்து, எல்லா அங்கங்களிலும் பூசிக்கொண்டு இருப்பது புத்திரமான்களால் விருதம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதை வேதசிரஸில் உள்ளவர்கள் 'பாசுபதவிருதம்' என்று சொல்லுகிறார்கள்.

27. இதை சிலர் (பாஜுஷர்கள்) அத்யாகிரமமென்றும், சிலர் (அதர்வணவேதிகள்) சிரோவிருதம் என்றும், சிலர் (ருக் வேதிகள்) விருதம் (சாம்பவம்) என்றும், மற்றும் சிலர் (ஸாமவேதிகள்) ஐச்வரவிருதம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். (அதர்வணவேதிகள் இந்த ஒரேவிருதத்திற்கு நான்குபெயர்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள்).

28. இந்த விருதத்தின் மகாத்மியம், எல்லாப்பாபங்களை யும் அபகரிப்பதாயும், புண்ணியமாயும், நல்லஞானத்தை பிரகாசிக்கச்செய்வதாயும் அநேக வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

29. எந்தப் பகவானவன் இந்த விருதத்தால் தன் பசுத்தன்மையை நாசஞ்செய்யவில்லையோ அவனை நாசஞ்செய்வதால் பாபமில்லை என்பது வேதாந்த நிர்ணயம்.

30. எல்லா நியமமும் சுருக்கமாக ஹே! முனியே! சொல்லப்பட்டது; இவ்விதிப்பிரகாரம் அனுஷ்டிக்கிறவன் பஸ்மஜ்யோதியாக ஆவான்.

அத்தியாயம் 15.

(ஆஸந விதி)

1-2. ஈசுவான்:—ஜே! பிருஹஸ்பதியே! இப்பொழுது ஆஸநங்களை பிரித்துச் சொல்லுகிறேன்; கேளும்; ஸ்வஸ்திகம், சோமுகம், பத்மம், வீரம், ஸீம்ஹாஸனம், பத்ரம், முக்தாஸநம், மயூரம், ஸுகாஸனம் என்று ஆஸனம் ஒன்பதுவிதமாம்.

3. இரண்டு தொடைகளின் நடுவில் இரண்டு பாதங்களை வைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்தகழுத்தும் சிரஸுடனும் இருப்பதற்கு ஸ்வஸ்திகம் என்று பெயர்.

4. இடது பிருஷ்டபாகத்தில் வலது குதிக்காலையும், அவ் விதமே வலது பிருஷ்டபாகத்தில் இடது குதிக்காலையும் வைத்துக்கொள்வதற்கு கோமுகம் என்று பெயர்.

5. தொடைகளின்பேரில் இரண்டுபாதங்களை வைத்துக் கொண்டு கைகளால் பின்பக்கம்வழிபாக கால்கட்டை விரல்களை மாற்றிப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பதற்கு பத்மாஸநம் என்றும், அது பாபம், ரோகம், பயம் இவைகளைப் போக்கடிக்கின்றது என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

6. வலது கால்துணியை இடது தொடையிலேயும் அப்படியே மற்றதையும் போட்டு நிமிர்ந்து ஸுகமாக விருப்பதற்கு வீராஸநம் என்று பெயர்.

7-8. இரண்டு குதிக்கால்களையும் பீஜத்திற்கு அடியிலிருக்கிற நரம்பினுடைய இரண்டு பக்கங்களிலும் மாற்றிவைத்து, இரண்டு கைகளையும் முட்டுகளின்பேரில் வைத்து விரல்களை விரித்துக்கொண்டு மூக்குத் துணியைப் பார்த்து இருத்தலுக்கு ஸீம்ஹாஸனம் என்று பெயர்.

9-10. இரண்டு குதிக்கால்களையும் பீஜத்தின் அடியிலிருக்கிற நரம்பினுடைய இரண்டு பக்கங்களிலும் வைத்து, பாதங்களை கைளால் நன்றாகப்பிடித்து சலனமின்றி இருப்பதற்கு பத்ராஸநம் என்றும், அது விஷத்தையும், ரோகத்தையும் நாசஞ்செய்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது.

11-12. சூக்ஷ்மமாயுள்ள நரம்பை இரண்டு குதிக்கால்களாலும் அழுக்கி, மாற்றி இருப்பதற்கு முக்தாஸநம் என்றும், ஆண்குறிக்குமேல் இடது குதிக்காலையும் அதற்குமேல் மற்றகாலையும் வைத்து இருப்பதற்கும் முக்தாஸநம் என்று பெயர்.

13-14. இரண்டு உள்ளங்கை பக்கங்களை கொப்புற் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு கைகளின் மற்றபாகத்தை பூமியில் விரித்துவைத்துக்கொண்டு, ஏகாக்கிரசித்தத்துடன் தலையையும் காலையும் உயர்த்திக்கொண்டு கம்பைப்போல் ஆகாசத்தில் இருப்பதற்கு மயூராஸநம் என்றும், அது எல்லாபாபத்தையும் நாசஞ்செய்யும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

15. எது எவ்விதமாவது ஸூகம், தைரியம் இவைகளை உண்டாக்குகிறதோ அதற்கு ஸூகாஸநம் என்றும், சக்தியற்றவன் அதை அறுஷ்டிக்கலாம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

16. எவனால் ஆஸனம் ஜயிக்கப்பட்டதோ அவனால் மூன்று உலகங்களும் ஜயிக்கப்பட்டது; எல்லா ஆஸனங்களும் சொல்லப்பட்டன.

17. இவ்விதியோடு கூடி எப்பொழுதும் நீர் பிராணாயாமம் செய்யவேண்டும்.

அத்தியாயம் 16.

(பிராணாயாம விதி நிபுணம்.)

1. ஈசுவரன்—இப்பொழுது விதிப்பிரகாரம் பிராணாயாமத்தைச் சொல்லுகிறேன்; ரேசக, பூரக, சும்பகங்களால் செய்யப்படுவதே பிராணாயாமம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

2. ரேசக, பூரக, சும்பகங்கள் மூன்று எழுத்துக்களுடன் கூடியிருப்பதாக சொல்லப்படுகிறது; அதுவே பிரணவமென்றும், பிராணாயாமம் பிரணவமயம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

3. இடா நாடியால் வாயுவை இழுத்து, பதினாறு மாத்திரைகளால் மெதுவாக வயிற்றை நிறப்பி, அவ்விடத்தில் 'அ'காரத்தை ஸ்மரிக்கவும்.

4 பிறகு அந்த நிறைந்தவாயுவை அறுபத்தினுக்கு மாத்திரைகளால் 'உ'கார மூர்த்தியை ஸ்மரித்து அப்பொழுது பிரணவத்தை ஜபிக்கவும்.

5-6. அல்லது தன்சக்தித்தகுந்தபடி ஜபத்துடன் முச்சையடக்கி பிறகு புத்திமான் 'ம'காரத்தால் மெதுவாக பிங்களையால் முப்பத்திரண்டு மாத்திரைகளால் வாயுவை வெளிப்படுத்தவும்; இதுதான் பிராணபாமம்; இதை இப்படி அநுஷ்டிக்கவும்.

7-9. மறுபடியும் பிங்களையால் 16 மாத்திரைகளால் பூரகம் செய்து, 'ம'கார (ருத்திர) மூர்த்தியை ஏகாக்ரமனதுடன் சிந்தித்து, கும்பகத்தில் 40 பிரணவங்களை ஜபித்து, 'உ'கார ரூபியான விஷ்ணுவை ஸ்மரித்து, பிறகு இடாநாடியால், 'அ'கார (பிரம்ம) ரூபியை ஸ்மரித்து, ரேசகஞ்செய்யவும்; இவ்விதமாகவே மறுபடியும் இடா நாடியால் புத்திமான் பூரகஞ்செய்யவும்.

10-14. இவ்விதமாக யதீச்வரன் பிராணபாமத்தை தினந்தோறும் அப்யாஸஞ்செய்யவும்; அல்லது, பிராணவாயுவை இழுத்து பூரகஞ்செய்து, வயற்றை நிறப்பி, பிரணவத்துடனும் வியாஹிருதியுடனும் கூடிய காயத்ரியை மும்முறை கும்பகத்தில் ஜபிக்கவும்; கிரஹஸ்தன் மூன்றுசந்திகாலங்களிலும் மும்முறை இப்படிசெய்யவும்; பிரம்சர்யாச்ரமத்தி விருக்கிறவர்களுக்கும், வானப்பிரஸ்தர்களுக்கும் ஹே! முனியே! வேதாந்தமறிந்தவர்களால் பிரணயமும் முற்கூறிய இரண்டுவழிகளில் ஒன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. பிராமணைப்போல கூடித்திரயனுக்கும், விரக்தர்களாகவும் விவேகிகளாயுமுள்ள வைச்யர், சூத்திரர், ஸ்திரீகளுக்கும் பிராணயாமஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

15. சூத்திரர்களுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் 'நம' என்றதை முடிவில் கூடிய சிவமந்திரத்தையும், வைஷ்ணவமந்திரத்தையும் (பஞ்சாஷரம், அஷ்டாஷரமந்திரங்கள்) தவிர வேறுமந்திரங்கள் இல்லாமல், அவைகளால் தினந்தோறும் 16 பிராணயாமங்கள் செய்யவும்.

16-18. ஒரு மாதம் அப்யாஸஞ்செய்தால் பிரம்மஹத்தி முதலிய பாபங்களிலிருந்து விடுதலையடைகிறான்; ஆறு மாதம் அப்யாஸித்தால் ஞான இச்சை விப்ரங்களுக்கு உண்டாகும்; ஒரு வருஷம் அப்யாஸத்தால் பிரம்மத்தை யறிகிறவனாவான்; ஆகையால் தினந்தோறும் அப்யாஸஞ் செய்வேண்டும், 'நித்தியம் யோகாப்யாஸத்திலிருக்கிறவனும், தன்ஸ்வதர்மத்தை நடத்துகிறவனும் பிராணாப்யாஸத்தாலேயே ஞானமடைந்து முக்தனாகிறான்.

19. வெளியிலிருக்கிற வாயுவை வயிற்றில் அடைப்பதற்கு பூரகம் என்றும், நிறைந்த கும்பம்போல் வாயுவை அடக்கிவைப்பதற்கு கும்பகமென்று பெயர்; வயிற்றிலிருந்து வாயுவை வெளிப்படுத்துவதற்கு ரேசகம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

20. பிராணாயாமங்களில் வியர்வை உண்டாவது கீழ்ப்பட்ட தென்றும், நடுக்கம்கொடுப்பது மத்தியமம் என்றும், மேற்கிலும் புதல் உண்டாவது உத்தமம் என்று சொல்லப்படும்.

21. உத்தமமடைகிறவரையில் முந்தியுள்ளதை அனுஷ்டித்து வரவும்; உத்தமமடைந்த பிறகு புத்திமான் பிராணாயாமத்தில் சுகத்தையடைவான்.

22. ஹே! ஸூவிருதரே? பிராணாயாமத்தால் சித்தம் சுத்தமாகிறது; சித்தம் சுத்தியானால் மனஸ் பிரத்யக் ஜ்யோதியில் ஸ்தாபிதமாகிறது.

23-25. பிராணன் சித்தத்துடன் சேர்ந்ததாய் பரமாத்வாவில் இருக்கிறது; இந்த பிராணாயாம பரனையிருக்கிற மஹாத்ம புருஷனுடைய தேகம் உயரக்கிளம்புகிறது; அதனால் கொஞ்சம் ஞானத்தாலேயே முக்தியடைகிறான்.

ரேசகம் பூரகத்தை விட்டுவிட்டு கும்பகத்தைமாத்மிரம் நித்தியம் அப்யாஸிக்கவேண்டும்; அதனால் எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுதலையடைந்து திருடஞானத்தை யடைகிறான்; மனோஜயத்தை யடைகிறான்; நிறைமுதலானது நசிக்கும்.

26. பிராணாயாமத்திலேயே இருப்பவனுக்கு ஒன்றும் துர் லபம் இல்லை; ஆகையால் எவ்வித பிரயத்தினத்தாலும் பிராண யாமத்தை அப்யாஸஞ் செய்யவேண்டும்.

27-30. பிராணாயாமத்தை யனுஷ்டிக்கிற காலத்தையும், அதன் பலத்தையும் சொல்லுகிறேன்;

இரண்டு ஸந்திகளிலும், பிரம்மகாலத்தும் (விடியற்கால வேளை) மத்தியாநந்திலும், அல்லது எப்பொழுதும் வெளிப் பிராணவாயுவை உள்ளிழுத்து வயிற்றில் நிரப்பி, மூக்கு நுனியி லாவது, நாபி நடுவிலாவது, கால் கட்டவிரலிலாவது தாரணைசெய்ய வேண்டும்; அப்படிச் செய்வதால் எல்லா ரோகத்திலிருந்தும் நிவி ருத்தியாகி நூறு வருஷங்கள் ஜீவித்திருப்பான்.

மூக்கு நுனியில் தாரணைசெய்வதால் வாயுவை ஜயித்தவனாகி றான்; நாபிமத்தியில் செய்தால் எல்லாரோகங்களும் நாசமாகிள் றன; கால்கட்டவிறலில் செய்தால் தேகத்திற்கு இலகுத்வம் உண் டாகும்.

31. நாக்ரு நுனியினால் எப்பொழுதும் வாயுவை இழுத்து உட்கொண்டால் சிரமம், தாகம் முதலியதிலிருந்து நீங்கி ரோக டுற்ற தன்மையை யடைவான்.

32. நாக்கால் வாயுவை இழுத்து, நாக்கின் அடியில் வைத் துக்கொண்டு, அங்குள்ள அமிருதத்தை மெள்ள பாணஞ்செய்தால் எல்லா செளக்கியத்தையும் அடைகிறான்.

33. இடாநாடியால் வாயுவை இழுத்து நெற்றிமத்தியில் தடுத்துவைத்து அங்குள்ள சுத்தமான அமிருதத்தை பாணஞ் செய்பவன் வியாதிகளற்றவனாகிறான்.

34. இடையாலும், பிங்களையாலும் வாயுவை இழுத்து நா பியில் தடுத்தால் வியாதியற்றவனாகிறான்.

35-41. ஒருமாதம் மூன்று வேளைகளிலும் நாக்கால் வாயு வை இழுத்து, அமிருதத்தை பாணஞ்செய்து, நாபியில் மெள்ள மெள்ள அதை நிறுத்தினால் வாதபித்ததோஷங்கள் நசிக்கும்.

இடா பிங்களைகளால் வாயுவை இழுத்து இரண்டு கண்களில் நிறுத்தினால் நேத்திரரோகங்களும், அப்படியே காதுகளில் தடுத்தால் அந்தரோகங்களும் நாசத்தையடையும்; அப்படியே வாயுவை இழுத்து தலையில் ஸ்திரமாக நிறுத்தினால் சிரேரோகங்கள் நசிக்கும், என்று, ஹே! பிரஹஸ்பதியே, ஸத்தியமாய் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்வஸ்திகாஸனத்தில் இருந்துகொண்டு, அடக்கப்பட்ட மன ஸூடன் அபானவாயுவை மெள்ள மெள்ள பிரணவத்துடன் மேல் எழுத்து, இரண்டு கைகளாலும் காது முதலானவைகளை மூடிக்கொண்டு, அதாவது, இரண்டு கட்டைவிரல்களால் இரண்டு காதுகளையும், ஆள்காட்டி விரல்களால் இரண்டு கண்களையும், நடுவிரல்களால் மூக்குத் துவாரங்களையும் அடைத்து, ஆனந்தம் உண்டாகும் வரையில் தலையில் பிராணனை தாரணை செய்வதால் அந்தப் பிராணன் ஹே! முனியே! பிரம்ம ரந்திரத்தை பிரவேசிக்கிறது.

42-43. பிரம்ம ரந்திரத்தை அந்த வாயுவடைந்தவுடன் நாதம் உத்பத்தியாகிறது; ஹே! பாபமற்றவனே! முதலில் அந்த நாதம் சங்கராதத்திற்கு ஒப்பாயும், பிறகு மத்தியில் மேக நாதம் போலும் அந்த வாயு தலைநடுவை யடைந்தவுடன் மலைகளிலிருந்து ஒடுகிற அருவிகளைப்போலும் உண்டாகிறது. பிறகு ஹே! மகாப் பிராக்ஞரே! மனது நேருக ஆத்மாவுக்கு எதிரில் செல்லுகிறது.

44-47. பிறகு ஆத்மஞானம் உதயமாகிறது; அதனால் ஸம்ஸார நாசமுண்டாகிறது.

இடது வலது குதிக்கால்களால் பீஜத்தின் நரம்பை புத்திமான் அமுழ்த்தி, தொடையடியிலிருக்கிற ஸந்தியையும் அப்படியே அமுழ்த்தி, முக்கண்ணான தேவனையும் விநாயகன், ஸரஸ்வதி இவர்களை ஸ்மரித்து, விங்கநாளத்திலிருந்து வாயுவை மெள்ள இழுத்து, பிந்துவுடன் கூடிய அக்னி பீஜத்துடன் (ரம்) சேர்த்து, பிரணவத்தால் புத்திமான் மூலாதாரத்தின் நடுவில் நிறுத்தவும்.

48. அப்படி நிறுத்திய வாயுவால் பிரகாசத்துடன் அக்னி குண்டலியை தகிக்கிறது; பிறகு ஸுஷூம்னா வழியாக அக்னி யுடன் அந்த வாயு திரும்பிப்போகிறது.

49-50. இப்படி அப்பாஸஞ் செய்பவனால் வாயு நிச்சியமாக ஜயிக்கப்படுகிறது; அதற்கு அடையாளம், முதலில் வியர்வையும், இரண்டாவது நடுக்கலும், மூன்றாவது சரீரத்தின் கிளம்புதலும் உண்டாகும்; இப்படி அப்பாசஞ் செய்கிறவனுக்கு மூல ரோகம் நாசமாகும்.

51. பங்கதரம் வியாதியும் நசிக்கிறது; பாக்கிவியாதிகளும், கெட்ட கொடிய பாபங்களும் நசிக்கின்றன.

52. பாபம் நாசமானால் சித்தக்கண்ணாடி சுத்தமாகிறது; பிறகு பிரம்மதி லோகங்களில் மனதில் வைராக்கியம் உண்டாகிறது.

53. ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விரக்தியடைந்தவனுக்கு மோக்ஷ ஸாதனம் ஞானம், அதனால் பாசங்கள் நசித்துப்போகும், இந்த ஆத்மதேவனை பறிரதால் என்று சுருதி சொல்லுகிறது (சவேதாச வேதரோப நிஷத்திஸ்).

54. கெட்ட மனிதர்கள் இந்த ஞான அமிருதத்தைத் விட்டு விட்டு, மாயையால் மோகமடைந்தவர்களாக, எப்பொழுதும் ஸார மற்ற ஸம்ஸாரத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்! ஆசசரியம்!.

55. 'எவனால் ஞானமிருகமானது ஒருதரம் அனுபவிக்கப் பட்டதோ அவன் எல்லாக் காரியங்களையும் விட்டுவிட்டு அதிலேயே இருக்கிறான்.

56. எவன் இதை விட்டுவிட்டு துர்ப்புத்தியுடன் மற்றவைகளில் ஈடுக்கிறானோ அவன் அநேகமாய் ஞானமிருகத்தை நசித்திருக்கமாட்டான்.

57. புத்திமான்கள் இந்த ஜகத்தை ஞானஸ்வரூபமாகவே சொல்லுகிறார்கள். மற்ற துர்ப்புத்திமான்கள் அக்ஞானத்தால் அதை அர்த்தஸ்வ ரூபமாகப் பார்க்கிறார்கள்.

58. யக்ஞங்களால் தேவத்வமும், தபஸால் பிரம்மபதமும், தானங்களால் போகங்களும், ஞானத்தால் பிரம்மத்தையும் அடைகிறான்.

59. ஹே! முனிசிரேஷ்டரே! கர்மத்தால் சிலர் மோகித்தையடைய இச்சிக்கிறார்கள்; அவர்கள், இவை தெப்பக்கட்டைக்கு ஸமானமென்று சுருதி கூறியிருப்பதால், மூடர்கள்.

60. ஸகல ஜகத்தையும் பண்டிதர்கள் ஆத்மாவென்றே அறிகிறார்கள்; அக்ஞானத்தால் மூடப்பட்ட மானிடர்கள் சங்கரனை அறிகிறதில்லை.

61. புருஷன் அக்ஞான பாசத்தால் கட்டுப்பட்டதால் அமுத்தன் என்று சொல்லப்படுகிறான்; ஞானத்தால் அந்த அக்ஞானத்திற்கு, பிரகாசத்தால் இருளுக்குப்போல், நிவிருத்தி உண்டாகிறது.

62-63. ஆத்ம ஸ்வரூப ஞானத்தால் அக்ஞானத்திற்கு நாசமும், அந்த அக்ஞான நாசத்தால் ராகம் முதலியவைகளுக்கு நாசமும், ராகமற்றால் புண்ய பாபங்களுக்கு அழிவும், அவையழிவதால் மறுபடியும் சரீரத்தை யடையாமல் இருக்கிறான்.

64. அசரீரமற்ற மஹானாகும்பொழுது ஸுகதுக்கங்களால் பாதிக்கப் படுகிறதில்லை; அப்படி கிலேசமற்று பிரஸன்னனாயிருக்கிறவனை முத்தன் என்று அறிந்தவர்கள் சொல்லுவார்கள்.

65. ஆகையால், தேகிகளுக்கு எல்லா துக்கங்களும் அக்ஞான மூலமாயிருக்கிறது; அதற்கு ஞானத்தால் நிவிருத்தி உண்டாகிறது, கர்மத்தால் இல்லை.

66. ஞானத்தைக்காட்டிலும் பரிசுத்தமாயும் பாபத்தை நாசஞ்செய்யக் கூடியதும் வேறொன்றுமில்லை; ஸம்ஸாரத்தை அறுப்பதற்கு அதைவிட வேறு அப்பியாஸங் கிடையாது.

67. ஹே! மகாமுனியே, உனக்காக ஸ்நேகத்தினால் எல்லாம் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த வேதாந்தப் பொருளை நீ ரகஸியமாக காப்பாற்றவேண்டும்.

அத்தியாயம் 17.

(பிரத்யாஹார விதான நிருபணம்).

1-2. ஈசுவரன் சொல்லுகிறார்:- ஹே! மஹாமுனியே! இப்பெர்மூது பிரத்யாஹாரத்தைச் சொல்லுகிறேன்; விஷயங்களில் ஸ்வபாவமாக சஞ்சரிக்கிற இந்திரியங்களை பலமாய் உன் இழுப்பு தல் பிரத்யாஹாரமாம்; அடக்கப்பட்ட மனதுடன் எதை எல்லாம் பார்க்கிறானோ அதை எல்லவற்றையும் பிரம்மமாக பார்ப்பது பிரத்யாஹாரம்.

3-7. பிரம்மவித்துக்களால் இது முதலில் பிரத்யாஹாரம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

மரணபரியந்தம் சுத்தமானாலும் அசுத்தமானாலுஞ் செய்யப் பட்டதை பிரம்மத்தின்பொருட்டு அர்ப்பணஞ்செய்வதும் பிரத்யாஹாரம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

அல்லது நித்திய கர்மங்களையும், காமிய கர்மங்களையும் பிரம்ம ஆராதன புத்தியால் செய்வது பிரத்யாஹாரம் ஆகும்.

அல்லது வாயுவை உள்ளிழுத்து அந்தந்த ஸ்தானத்தில் நிற் கச்செய்வது பிரத்யாஹாரமாகும்; வாயுவை தரதமூலத்திலிருந்து கிண்டத்திலும், கண்டத்திலிருந்து மார்பிலும், மார்பிலிருந்து வாயுவை இழுத்து நாபிகந்தத்திலும், நாபிகந்தத்திலிருந்து இழுத்து குண்டலியில் நிறுத்தவும்; குண்டலிதேசத்திலிருந்து வித்வான் மூலாதாரத்தில் நிறுத்தவேண்டும்.

8-9. அவ்விதமே அபானத்திலும், கடி இரண்டிலும், இரண்டு துடைகளின் நடுவிலும், மூட்டுகளிலும், குதிகால்களிலும் விரல்களிலும் வாயுவை தடுத்தல் பிரத்யாஹாரம் என்று பிரத்யாஹார முறிந்தவர்களால் முன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படி அப்பியாஸஞ்செய்கிற மஹாத்மாவான புருஷனுக்கு எல்லா பாபங்களும் பவரோகமும் நசிக்கின்றன

10-11. அன்றியும் மற்றொருவிதமான பிரத்யாஹாரம் உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; நாடிகளால் வாயுவை உள்ளிழுத்து

ஸவஸ்திகாஸனத்தில் ஸ்திரமாக உட்கார்ந்துகொண்டு, வித்வான் கால்முதல் தலைபரியந்தம் வாயுவை நிறப்பவும்;

12-13. பிறகு இரண்டு பாதங்களிலும், மூலாதாரத்திலும், நாபிகந்தத்திலும், ஹிருதயமத்தியிலும், கழுத்துக்குழியிலும், கன்னங்களிலும், புருவமத்தியத்திலும், நெற்றி நடுவிலும், அப்படியே தலையிலும் நிறுத்தவும்.

14-18. 'அ'கார, 'உ'கார, 'ம'கார, 'ந'கார, 'ம'கார, 'சி'கார, 'வ'கார, 'ய'காரங்களையும், அப்படியே பிரணவத்தையும் ஜபிப்பது பண்டிதர்களால் பிரத்யாஹாரம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

அல்லது, மற்றொரு பிரத்யாஹாரஞ் சொல்லுகிறேன்; தேகாத்மபுத்தியை தடுத்து, சாந்தமனதுடன் வித்வான் இரட்டையற்றதாயும், நிர்விகல்பமாயுமுள்ள ஆத்மாவில் தடுப்பதற்கு வேதாந்தத்தை நன்றாக அறிந்தவர்களால் பிரத்யாஹாரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதம் அப்பியாஸஞ் செய்பவனுக்கு கிடைக்கக்கூடாதது ஒன்றுமில்லை; அவனுக்கு புண்ணியமாவது பாபமாவது ஸத்தியமாய் கிடையாது; இப்பேர்ப்பட்டவன் பிரம்மவித்தாகளுக்குள் சிரேஷ்டன், ஸாக்ஷாத் தேவேசவரனாயிருக்கிறான்.

19. இப்படி ஹே! மஹாமுனியே! பிரத்யாஹாரஞ் சுருக்கமாக சொல்லப்பட்டது; இது இரகசியங்களுக்கெல்லாம் ரகசியமாதலால் நித்யம் உன்னால் காப்பாற்றப்படவேண்டியது.

அத்தியாயம் 18.

(தாரணை வித் நூபணம்).

1-3. ஈசுவரன் சொல்லுகிறார்:—இப்பொழுது ஹே! ஸுவிருத! நீர் தாரணைகளைச் சொல்லுகிறேன்; தேகத்திற்குள் னிருக்கிற ஆகாசத்தில் வெளி ஆகாசத்தை (தாதாத்மியமாக புத்தியை தரிப்பது) தரிப்பதும், பிராணனில் வெளிவாயுவையும், வயிற்றிலிருக்கிற அக்கினியில் வெளி அக்கினியையும், உள்ளிருக்கிற ஜலபாகத்தில் வெளிஜலத்தையும், பூமிபாகத்தில் பூமியையும் தரித்து, ஹ, ய, வ, ர, ல என்கிற அக்ஷர மந்திரத்தை வரிசையாக

உச்சரித்தல் ஸமஸ்தபாபங்களையும் சுத்திசெய்கிற தாரணையென்று என்னால் சொல்லப்படுகிறது.

4-6. முழங்கால் மூட்டுபரியந்தம் பிருதிவிபாகமென்றும், அதற்சுமேல் குதம்வரையில் ஜலபாகமென்றும், ஹிருதயம்வரையில் அக்னிபாகமென்றும், புருவமத்தியம்வரையில் வாயுபாகமென்றும், தலைபரியந்தம் ஆகாசபாகமென்றும் சொல்லப்படும்; பிரம்மாவை பூமிபாகத்திலும், விஷ்ணுவை ஜலபாகத்திலும், ருத் திரை அக்னி அம்சத்திலும், ஈசுவரை வாயு அம்சத்திலும், ஸதாசிவனை ஆகாசம்சத்திலும் தாரணைசெய்யவேண்டும்.

7-10. அல்லது வேறொருவித தாரணை சொல்லுகிறேன்; மனதில் சந்திரனையும், காதில் திக்குதேவதையும், நடப்பதில் விஷ்ணுவையும், பலத்தில் இந்திரனையும், வாக்கில் அக்னியையும், அபானத்தில் எமனையும், உபஸ்தத்தில் பிரஜாபதியையும், த்வக்கில் வாயுவையும், நேத்திரத்தில் சூரியமூர்த்தியையும், நாக்கில் வருணனையும், மூக்கில் பூதேவதையும், புருஷனிடத்தில் ஸர்வேச்வரரையும் சிதானந்த மயமாயுமுள்ள சிவனையும், எல்லாப் பாபங்களையும் போக்க, தினமும் தாரணைசெய்தல், யோக சாஸ்திரிகளால் தாரணையென்று சொல்லப்படுகிறது.

11-12. பிரம்மாமுதலான காரியரூபமா யிருக்கப்பட்டதை தத்தம் காரணத்தில் லயப்படுத்தி, ஸர்வகாரணமாயும், நிரூபிக்கக் கூடாததாயும், சேதனமற்றதாயுமுள்ள அவ்யகதத்தை (மாயையை) ஸம்பூரணமான ஆத்மனிடத்தில், பிரயாஸையுடன், தரிக்கவேண்டும்; இந்த தாரணையே மேலானதென்று தார்மிகர்களான வேதமறிந்தவர்களால் சிரேஷ்டமென்று சொல்லப்படுகிறது.

13. இந்திரியங்களை இழுத்து, மனஸால் ஆத்மனிடம் கொஞ்சகாலம் தாரணைசெய்வது, 'பூஜிதா' தாரணையென்று சொல்லப்படும்.

14. 'எப்பொழுதும் வேதத்தாலேயே தேவர்கள், மனிதர்கள், லோகங்கள், மகேச்வரன் எல்லோரும் வேத சப்தத்தாலே

யே சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள்,' என்று சித்த வ்யவஸ்தை யெதுவோ அதற்கு தாரணையென்று பெயர்.

15-16. 'நான் எப்பொழுதும் பிரம்மம், தேவனல்ல, யக்ஷனல்ல, நானல்ல, தேக இந்திரிய புத்திமுதலியதும் அல்ல, மாயையுமன்று, மற்று யாதொரு தேவதையும்ல்ல' என்ற புத்தி வ்யவஸ்தையும் தாரணையென்று சுருதி சொல்லுகிறது.

17. ஸமஸ்தமும் சுருக்கமாக சொல்லப்பட்டது; வேதாந்தத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்த விஷயஸித்தியில் நீ எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டும்.

அத்தியாயம் 19.

(தியான விதி நிருபணம்).

1-4. ஈசுவரன் சொல்லுகிறார்:—இப்பொழுது ஸம்ஸாரத்தை நாசஞ்செய்யும் தியானத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

(தாரண அப்யாஸத்தால் மனஸின் சாபல்யம் நீங்கியபிறகு தியானயோக்கியதை ஸித்திக்கிறது; ஸகுண, நிர்குண பேதத்தால் தியானம் இருவிதம்; முதலில் ஸகுணத்தியானஞ் சொல்லப்படுகிறது).

ஆகாசத்தில் நிர்மலமாயும், சுத்தமாயும், பிரகாசமுள்ளதாயும், குளிர்ச்சியுள்ளதாயும், பூர்ணமாயும், சலமற்றதாயும், பார்வைக்கு கோசரமாயுமுள்ள சந்திரமண்டலத்தை தியானித்து, அதன்மத்தியில் மஹாதேவனாயும், பரமானந்த விக்ரகமாயும். பார்வதியை பாதிதேகத்தில் வகித்துக்கொண்டிருப்பதாயும், வரத்தைக் கொடுப்பவராயும், உத்பத்தி இருப்பு இல்லாதவராயும், ஈத்ர ஸ்படிகத்திற்கு ஒப்பானவரும், சந்திரரேகையை தலையில் தரித்திருப்பவரும், முக்கண்ணரும், சதுர்புஜங்களை யுடையவரும், நீலகண்டராயுமுள்ள பராத்ரமான மஹாதேவனை நித்யம் எப்பொழுதும் 'நான் அவரே' என்று தியானிக்கவேண்டும், ஹே! பிரம்மவித்துக்களுள் சிரேஷ்டரே!

5-7. அல்லது ஆகாசமத்தியிலிருக்கிறதும், பிராகஞ்செய்கிறதும், அழகாயும், பூர்ணமாயும், லக்ஷ்யோஜனே விஸ்தாரமுள்ளதுமான ஆதித்தியமண்டலத்தில் எல்லாலோக சிருஷ்டிகர்த்தாவும், ஈசுவரரும், ஸுவர்ணரூபியும், தங்கநிரமுள்ள மீசை, தலை, நகங்களை யுடையவரும், குரங்கின் பிரஷ்டபாகத்திற் கொப்பான வர்ணமுள்ள முகத்தையுடையவரும், நீலகண்டரும், ரக்தவர்ணரும், ஆகோபால பிரசித்தராயும், உமையை பாதிசரீரமாக யுடையவருமான மஹாதேவனை 'நானே அவர்' என்று எப்பொழுதும் அல்லது ஸந்தியாகாலங்களில் தியானிக்கவேண்டும்.

8-11. அல்லது வேதோக்தமாயும் சத்தமாயுமுள்ள அக்னி ஹோத்திராதிகளின் மத்தியில் ஆத்மாவாயும், ஜகத் ஆத்மாவாயும், எப்பொழுதும் ஆனந்தானுபவராயும், கங்காதரராயும், விருபாக்ஷராயும், விச்வரூபராயும், விருஷபக்கொடி யுடையவராயும், சதுர்புஜராயும், ஆஸநத்திலிருப்பவராயும், சந்திரமவுலியாயும், ஜடாதரராயும், ருத்திராக்ஷமலை பூண்டவராயும், உமாபதியாயும், ஈசுவரராயும், பசுவின்பால்போல் வென்னிறமுள்ளவராயும், ரகசியங்களுக்கெல்லாம் ரகசியருமான ஆச்சரியவானாயும் ஒப்பற்றவராயுமுள்ள பரசிவத்தை 'நான்' என்கிற புத்தியால் தியானிக்கவும்.

12-21. அல்லது 'நான்' ஸாக்ஷாத் ஸர்வக்ஞராயும், புருஷோத்தமராயும், ஆபிரம் தலை, கை, கால்களோடு கூடியவராயுமுள்ள ஹரியாயும், விச்வனாயும், நாராயணனாயும், தேவனாயும், நாசமற்றவராயும், பரம்பிரபுவாயுமுள்ள விஷ்ணுமூர்த்தி என்று தியானித்து, திரும்பவும் அந்தரூபமுள்ள தன்னுடைய தாமரை போன்ற ஹிருதயத்தின் மத்தியில் பிராணயாமத்தால் மலர்ந்ததாயும், எட்டு ஐச்வரியதளங்களுள்ளதாயும், வித்தையாகிற கேஸரி மூடன் கூடியதும், ஞானமாகிற நாளம், மகத்துவமாகிற கந்தத்துடன் கூடியதும், பிரணவத்தால் நன்றாய் விகளிதமான பரமேச்வர கிரஹத்தில், (சொல்லப்பட்ட ஹிருதய கமலமத்தியிலிருக்கிற ஸுஷூம்ணைக்குள் காரணபூதமாயும், மூலாதாரத்திலிருப்பதுமான வைச்வா நரணைச்சொல்லுகிறார்), எல்லாப் பக்கங்களிலும் பிரகாசிக்கிறதாயும், ஜ்வலிக்கிறதாயும், பெரிய அக்னியாயும், நான்கு

பக்கத்திலும் பரவியதாயும், வைச்வாநரனாயும், ஜகத்காரணராயும், மயிர்துனிபோல் அதிஸூக்ஷ்மமாயும், ஈசுவரனாயும், தன்சரீரத்திற்கு கால்முதல் தலைபரியந்தம் உஷ்ணமுண்டாக்குகிறவராயும், காற்றில்லாதவிடத்தில் பிரகாசிக்கும் தீபம்போல் பிரகாசிக்கிற தீபமாயும், அக்கினியாயும், நீலமேக மத்தியிலிருந்து பிரகாசிக்கிற மின்னல்கொடிபோலுள்ளவரும், நீவாரதுனிபோல் கூர்மையுள்ளவரும், ஸ்வர்ணரூபமாயுள்ள வைச்வரராக்னியை தியானஞ்செய்ய வேண்டும்.

அந்த அக்னியின் சிகரமத்தியத்தில் பரமகாரணரும், பரமாத்மாவாயும், ஈசுவரனாயும், ஆனந்தமாயும், பரமாகாசமாயும், நுதமாயும், ஸத்தியமாயும், பரமாயும், பிரம்மமாயும், ஸாம்பனாயும், ஸம்ஸாரவைத்தியராயும், ஊர்த்துவரேதஸாயும், விருபாக்ஷராயும், விச்வரூபராயும், மகேச்வரராயும், நீலகண்டராயும், தன்னாத்தமாவைப் பார்க்கிறவராயும், பாபநாசராயும், பிரம்மா விஷ்ணு நுத்திரர்களால் தியானிக்கப்பட்டவராயும், தனக்கு தியானிக்க வஸ்துவில்லாதவராயுமான சிவனை யோகி 'நானே அவர்' என்று ஆதரவுடன் தியானிக்கவும்.

22-24. மோக்ஷத்திற்கு இதுதான் வேதாந்தத்திற்குள்ளிருக்கிற பெரிய மார்க்கமாயிருக்கிறது;

(விஷ்ணுமூர்த்திபோல் தானே பிரம்மமூர்த்தியாகவிருந்து, தன்ஹிருதயத்தில் சிவனை தியானஞ்செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்)

அல்லது, ஹே! முனிசிரேஷ்டரே! நான் லோகபிதாமஹரான பிரம்மாவென்று ஸம்மிதது, தன் ஹிருதயமத்தியத்தில், மோக்ஷத்தின்பொருட்டு, பரமகாரணராயும், வேதாந்தத்தாலேயே அறியக் கூடியவரும், ஸாம்பரும், ஸம்ஸாரநாசகரும், நாசகநீராயுமுள்ள ஈசானனை 'நான்' என்ற புத்தியால் தியானிக்கவேண்டும்.

25-28. (இனி நிஷ்கலவிஷயஞ்சொல்லுகிறார்) அல்லது ஸத்யமாயும், ஈசானராயும், ஞானமாயும், ஆனந்தமாயும், அத்வயமாயும், அநந்தமாயும், அமலமாயும், நித்தியமாயும், அடிநிவெற்றதா

யும், அப்படியே ஸ்தூலமற்றதும், அனுகாசமானதும், ஸ்பர்சமற்றதும், கண்களில்லாததும், ரஸகந்தமில்லாததும், அபிரமேயமும், ஒப்பற்றதும், எல்லாவற்றிற்கு ஆதாரமாயும், ஜகத்ரூபமானதும், மூர்த்தம் அமூர்த்தமானதும், நாசமற்றதும் பார்க்கத்தகுந்ததும், காணத்தகாததும், உள்ளும்வெளியிலுமிருப்பதும், நான்கு பக்கங்களிலும் வியாபித்திருப்பதும் பலதிக்குகளில் கைகால்களையுடையதும், எல்லாக்காரணங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பதும், எல்லா ஞானம் முதலியவைகளோடு கூடியதுமானவஸ்துவை 'நான்' என்றே சிந்திக்கவும்.

ஹே! முனிசிரேஷ்டரே! இந்த மார்க்கமானது நேராக ஸம்ஸாரத்தை நாசஞ்செய்யும்.

29-32. அல்லது ஸத்சித் ஆனந்தமும், அனந்தமும், தியானத்திற் கெட்டாததுமான பிரம்மத்தை, மோகூத்தின்பொருட்டு, 'நான்' என்று தியானிக்கவும். இம்மாதிரி என்று தேவேசனை ஒருக்காலும் தியானிக்கக்கூடாது; பிரம்மத்திற்கு சாக்ஷிரூபமானதாலும், எது உபாஸிக்கப்பட்டாலும் அது பிரம்மமன்றென்று சுருதி சொல்லுகிறபடியாலும் 'இது' என்று பிரம்மத்தை தியானிக்கக்கூடாது.

இப்படி தியானஞ்செய்கிறவன் ஸாக்ஷாத் சிவனேதவிற வேறன்று; இவனுக்கு ஒப்பானவன் உலகில் கிடையாது. நிச்சேஷமாய் பாபமற்றவனுக்கு ஞானத்திலும் தியானத்திலும் புத்தியுண்டாகும்; பாபத்திற்குட்பட்ட புத்தியுள்ளவர்களுக்கு இந்த வார்த்தைகூட துர்ப்பமாயிருக்கும்.

33-35. அல்லது, அவ்யக்தமாயும், ஆதாரமாயும், தேவநாயுதராயும், சங்குசக்கிர முடையவராயும், தேவராயும், பிதாம்பர முடையுடையவராயும், ஹரியாயும், ஸ்ரீவத்தஸ மனியையுடையவராயும், விஷ்ணுவாயும், பூர்ணசந்திர காந்தியையுடையவராயும், தாமரைப்பூபோன்ற உதட்டையுடையவராயும், பிரஸன்னராயும், புன்கிரிப்புள்ளவராயும், சுத்த ஸ்படிகவர்ண முள்ளவராயுமான விஷ்ணுவை 'நான்' என்று தியானஞ் செய்யவும்.

இது, யோகசாஸ்திரமறிந்தவர்களால், கிடைப்பது அறிது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

36-37. அல்லது, தேவதேவ ஈசனாயும், பரமேஷ்டியாயும், அக்ஷரமாலாதராயும், தேவராயும், கமண்டலத்தை தாமரைபோன்ற கையிலுடையவராயும், வரத அபயஹஸ்தமுள்ளவராயும், எப்பொழுதும் ஸரஸ்வதி தேவியுடன் கூடியிருப்பவராயும், சங்க புஷ்பத்தைப்போன்ற வெண்ணிறமுள்ளவருமான பிரம்மாவை 'நான்' என்றே சிந்திக்கவும்.

38-39. அல்லது, அக்கினியையும், அப்படியே சூரியனையும், அல்லது சந்திரனையும், அல்லது வேறு தேவதையையாகிலும், வேதோக்த மார்க்கமாய், 'நான்' என்றே சிந்திக்கவும்.

40. இப்படி அப்பியாஸத்தோடுகூடிய மகாத்மாவான புருஷனுக்கு கிரமமாக வேதாந்தஞானம் உண்டாகும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை; அந்த ஞானத்தால் அக்ஞான நாசமாகிறது; அது தான் அவனுக்கு முக்கியெனப்படும்.

41. எல்லா வேதாந்த ஸங்கிரகமும் சுருக்கமாக என்னால் சொல்லப்பட்டது; என் பிரஸாதத்தால் அறிந்துகொள்; ஒருக்காலும் ஸந்தேகப்படவேண்டாம்.

அத்தியாயம் 20.

(ஸமாதி விதி).

1. ஈசுவரன் சொல்லுகிறார்:—இப்பொழுது ஸம்ஸாரத்தை நாசமாக்கும் ஸமாதியைச் சொல்லுகிறேன்; ஸமாதியென்றால் ஞான உத்பத்தி (மகாவாக்கிய லக்ஷிய ஸ்வரூபத்தின் ஸாக்ஷாத் காரம்), பாமும் ஜீவனும் ஒன்று என்ற புத்தி.

2. ஹே! ஸூவிருத! பரத்தைக்காட்டிலும் ஜீவன் வேறாக விருந்தால் அது காரியரூபத்தை யடைகிறது, அசித்த்வத்தையும் (ஜடத்தன்மையையும்) கடம்போல் அடைகிறது.

3-4. 'இரண்டாவது பதார்த்தத்தால் பயம் உண்டாகிறது; என்று சுருதியிருப்பதால் விநாசத்தன்மையையும் பயத்தையும் அடைகிறான்; இந்த ஆத்மா நித்தியமாயும், ஸர்வகதமாயும், கூடஸ்தமாயும், தோஷமற்றதாயும் இருக்கிறது; எப்பொழுதும் ஒன்றாகவேயிருக்கிறதேதவிற பிரபஞ்சமும் ஸம்ஸாரமும் இல்லை; இந்த ஒன்றே மாயையாலும், பிராந்தியாலும் அநேகமாக ஆகிறது; ஸ்வரூபமாக பேதமில்லை.

5. எப்படி ஒரே ஆகாசம் கடாகாசமென்றும், மஹாகாசமென்றும் சொல்லப்படுகிறதோ, அப்படியே இந்த ஒரே ஆத்மா ஜீவன் என்றும், ஈசுவரன் என்றும் பிராந்தர்களால் இரண்டாக சொல்லப்படுகிறது.

6-9. நான் தேகமன்று, பிராணனுமன்று, இந்திரியங்களுமன்று, அப்படியே மனமன்று, புத்தியல்ல, சித்தமுமன்று, அஹமுமன்று, நான் பிருதிவியன்று, ஜலமன்று, நெருப்பு இல்லை, வாயுவன்று, ஆகாசமுமன்று, சப்தமன்று, ஸ்பர்சமுமன்று, ரஸமுமன்று, கந்தமுமன்று, ரூபமுமன்று, மாயையுமன்று, ஸம்ஸாரமுமன்று (ஆனால்) நான் எப்பொழுதும் ஸாக்ஷிஸ்வரூபமானதால் கேவலம் சிவமாயிருக்கிறேன்; இந்த புத்திக்கு ஹே! முனிசிரேஷ்டரே! ஸமாதி என்று சொல்லப்படுகிறது.

10-12. அல்லது, விவேகமாகிற அக்னியால் ஹே! முனியே, பஞ்சபூதங்களாலுண்டான இந்த அண்டத்தை பூததன்மாத்திரையாக தகித்து, மறுபடியும் ஸ்தூலாதி பூதங்களை ஸூக்ஷ்ம பூதங்களில் லயப்படுத்தி, பிறகு புத்திமான் அவைகளையும் மாயாமாத்திரமாக ஒடுக்கி, அந்தமாயைபையும் பிரதக் ஆத்மாவாக ஒடுக்கி, அந்த ஆத்மாதான் நான், பிரம்மம், ஸம்ஸாரியன்று, என்னைத்தவிற வேறொன்றுமில்லை என்று இப்படி தன் ஆத்மாவை அறியவேண்டும்; இதுதான் ஸமாதியென்று சொல்லப்படுகிறது.

13. அல்லது, யோகசிரேஷ்டரே! பிரணவ சரீரியான ஈசுவரனை 'அ'காராதி கிரமமாக முன்று வர்ணங்களாக அறியவும்.

14. ரிக்குவேதம் 'அ'காரம், யஜுர்வேதம் 'உ'காரம், ஸாமவேதம் 'ம'காரம், அதர்வனம் நாதம். (இப்படி பிரணவம் வேதசதுஷ்டயமாயிருக்கிறது).

15. 'அ'காரம் பகவான் பிரம்மாவாகவும், 'உ'காரம் ஸ்வயம் ஹரியாகவும், 'ம'காரம் பகவான் ருத்திரமூர்த்தியாகவும், நாதம் காரணமாகவும் இருக்கிறது.

16. அப்படியே நான்கு அக்னிகளும், உலகங்களும், அவஸ்தைகளும், ஆவஸ்தைகளும் (நாபி, ஹிருதய, கண்டம், தலை பிரிவுகளும்), உதாத்த முதலான ஸ்வரங்களும், காலமும் மூன்று வர்ணஸ்வரூபமாகவே இருக்கிறது.

17. இவ்விதமறிந்து, மறுபடி எல்லாவற்றையும் மூன்று மாத்கிரைகளில் ஒடுக்கி, துவந்தமற்ற 'அ'காரத்தை 'உ'காரத்தில் ஒடுக்கவும்.

18. 'உ'காரத்தை 'ம'காரத்திலும், அதை மஹா நாதத்திலும், அதை மாயாயிலும். அதை ஜீவரூபத்திலும் ஒடுக்கவும்.

19. அந்த ஜீவனையும் ஈசுவரபாவத்தால் 'அதுதான் நான்' என்று நிச்சியமாக அறிபவும். இந்த புத்தியும் வித்வான்களால் ஸமாதி என்று சொல்லப்படுகிறது.

20. ஸமுத்திரத்திலிருந்து கிளம்பும் நுறை, அலைகள் எப்படி மறுபடியும் அதிலேயே லயமடைகிறதோ அப்படி ஜகத் என்னிடமே லயமடைகிறது.

21. ஆகையால் 'என்னைத்தவிற எப்பொழுதும் வேறாக ஜகத்தும் மாயையும் இல்லை' என்கிற புத்தியை ஸமாதியென்று சுருதிகொல்லுகிறது.

22. எவனுக்கு இவ்விதமாக இந்த பரமாத்மா தனக்குள் பிரதயக்பூதமாக பிரகாசிச்சுறதோ அவன் பரமஸ்வரூபத்தையடைகிறான், அவனை ஸாக்ஷாத் பரமிருதமாயிருக்கிறான்.

23. எப்பொழுது மனதிவிருக்கிற சைதன்யம் எப்பொழுதும் எல்லாவிடத்திலும் தடங்கலன்றிப் பிரகாசிக்கிறதோ அப்பொழுது அந்த யோகி ஸ்வயஞ்ருபத்தையடைகிறான்.

24. எப்பொழுது எல்லாபூதங்களை தன்னிடத்திலும், ஸமஸ்த பூதங்களில் தன்னையும் அறிகிறானோ அப்பொழுது பிரம்மத்தையடைகிறான்.

25. எப்பொழுது ஸமாதியிலிருந்து எல்லா பூதங்களையும் பார்க்கிறதில்லையோ, பரத்தோடு ஒன்றாக விருக்கிறானோ அப்பொழுது அவன் கேவலமாகவிருக்கிறான்.

26. எப்பொழுது இவன் ஹிருதயத்திலுள்ள காமங்களெல்லாம் நழுவுகின்றனவோ அப்பொழுது இவன் அமிருதனாகவும் பண்டிதனாகவுமாகி க்ஷேமத்தை யடைகிறான்.

27. எப்பொழுது பூதங்களின் தனிப்பட்ட ஸ்திதியை ஒரே யிடத்திலிருப்பதாகவும், பிரமத்திலிருந்தே விஸ்தாரத்தையடைவதாயும் அறிகிறானோ அப்பொழுது அவன் பிரமமதையடைகிறான்.

28. கேவலமாயும், பரமார்த்தமாயும் தன் ஆத்மாவை எப்பொழுது அறிகிறானோ, ஜகத் மாயாமாத்திரம் என்றும் எப்பொழுது அறிகிறானோ அப்பொழுதுதான் இவனுக்கு ஸம்ஸார நிவிருத்தியுண்டு.

29. எப்பொழுது இவனுக்கு ஜன்மம், ஜரை, துக்கம், வியாதி இவைகளுக்கு ஒரே மருந்தாயுள்ள கேவலம் பிரம்மஞானம் உண்டாகிறதோ அப்பொழுதுதான் இவன் சிவனாகிறான்.

30. ஆகையால் விக்ஞானத்தாலேயே முக்தியுண்டாகிறது; காமகோடிகளால் கிடையாது; ஓநக்காலும் கர்மத்தால் ஸாதிக்கக் கூடியதற்கு நித்தியத்வம் வித்திக்காது.

31. வேதாந்த விக்ஞானமே ஞானமாகும், மற்றதெல்லாம் அக்ஞானம்; ஹே! முனியே! ஞானத்தின் மகிமை என்னால் சொல்லமுடியாது; ஆச்சரிபமாயிருக்கிறது.

32. வெளிச்சம் சிறிதாயிருந்தாலும் எப்படி பெரும் இருளைப் போக்கடிக்கிறதோ அப்படி ஞானப்பாஸம் கொஞ்சமாயிருந்தபோதிலும் மகாபாபங்களை நாசஞ்செய்யும்.

33. எப்படி பெரியநெருப்பு காய்ந்தவும் சுரமானவும் கட்டைகளை எரித்துவிடுகிறதோ அப்படி ஞானக்னி சுபமாயும் அசுபமாயுமுள்ள கர்மங்களைக் கூணத்தில் நாசஞ்செய்கிறது.

34. எப்படி தாமரை ஜலத்திலிருந்தும் அதனால் ஓட்டப்படுகிறதில்லையோ அப்படி சப்தாதி விஷயங்களால் ஞானி ஸம்பந்தப்படமாட்டான்.

35. ஞானியின் பாபங்கள் கூணத்தில் மந்திர மூலிகை பலத்தால் பச்சிக்கப்பட்ட விஷம் எப்படி ஜரித்துப்போகிறதோ அப்படி ஜீரணமாகின்றன.

36-38 பார்க்கும்பொழுதும், கேட்கும்பொழுதும், தொடும் போதும், முகரும்போதும், புஜிக்கும்போதும் நடக்கும்பொழுதும், தூங்கும்பொழுதும், மூச்சுவிடும்போதும், கிரகிக்கும்போதும், கண்மூடித் திறக்கும்பொழுதும், 'நான் கர்த்தாவன்று. போக்தாவன்று, நான் அஸங்கன், பரமேசுவரன், என் ஸந்நதியில் இந்திரியங்களெல்லாம் தொழில் நடத்துகின்றன' என்ற ஞானத்துடன் கூடியவனாய், சேர்க்கையற்று, காரியங்களை எவன் செய்கிறானோ அவன் தாமரை இலையின் ஜலம்போல பாபத்துடன் ஸம்பந்தப்படமாட்டான்.

39. எந்த நராதமன் மஹாத்மாக்களான ஞானவான்களைத் தேவஷிக்கிறானோ அவன் தனியாய் ரௌவாதி நரகத்தில் கல்பகாலம் கஷ்டப்படுவான்.

40. நல்ல நடத்தையுடையவனானாலும், கெட்ட நடையுள்ளவனானாலும், மூர்க்கனானாலும், பண்டிதனானாலும் ஞானப்பாஸத்தில் இருப்பவன் பூஜிக்கத்தகுந்தவன்; ஞானவாணைப்பற்றி சொல்ல வேண்டாம்.

41-49. அபேக்ஷயற்றவனாயும், முனியாயும், சாந்தனாயும், விநோதமற்றவனாயும், ஸமதர்சியாயுமுள்ளவனை, அவன் பாத தூளிகளால் சுத்தமாகுவேன் என்று நித்யம் பின்தொடருகிறேன்; ஹே! முனிசிரேஷ்டரே! எப்படி ஒரு ராஜா எல்லா ஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்படுகிறானோ அப்படி தேவர்களாலும் முனிகளாலும் ஞானி எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்படத் தகுந்தவன்; எவனுடைய வீட்டை உத்தேசித்து ஞானி போகிறானோ அவனுடைய பிதிருக்கள் நல்லகதி யடையப்போகிறோம் என்று ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள்; எவனுக்கு அனுபவபரியந்தம் புத்தி தத்வத்தில் இருக்கிறதோ அவன் பார்வைக்குள்பட்டதெல்லாம் பாபத்திலிருந்து விடுபடும்; எவனுடைய மனோவிபாபாரமானது கறையற்ற ஸத்சித் ஆனந்த ஸமுத்திரத்தில் எப்பொழுதும் லயமாயிருக்கிறதோ அவனுடைய குலம் சுத்தப்பட்டும், பெற்றவன் கிருதார்த்தையாகவும், பூமி புண்யவதியாகவும் ஆகிறது; ஞானியாகிய மகாத்மாவைப் பார்ப்பதால் ஒருவன் ஸுரேச்வரத்தை சீக்கிரம் அடைகிறான்; இதை விட்டுவிட்டு, பாபபலத்தால் ஸம்ஸாரமாகிய பெரிய ஸமுத்திரத்தில் மனிதர்கள் ரமிக்கிறார்கள்; பாலகன் ஒரு பெரிய நிதியை விட்டுவிட்டு, அதை அறியாமல், மோகபலத்தால் விருதாவாக சேஷ்டை செய்வதுபோல, மானிடர்கள் மோகத்தால் ஈசுவரேச்வரான ஞானியை விட்டுவிட்டு சஞ்சரிக்கிறார்கள்; ஆச்சரியம்! பரமார்த்தமறிந்த ஒரு மகானை விட்டுவிட்டு, மாயையால் மோகிக்கப்பட்ட ஜனங்கள், தங்கள் ஹிதத்தின்பொருட்டு, ஹே! முனியே, அமிருதத்தைவிட்டு விஷத்தைக் குடிப்பதுபோல, சஞ்சரிக்கிறார்கள். ஜாஸ்தியாய் சொல்வதில் என்ன பிரயோஜனம்; எல்லாம் உனக்கு ஸங்கிரகமாய் வேதாந்தம் சொல்லப்பட்டதை சிரத்தையோடும், குருபக்தியுடனும் அறிந்துகொள்.

50. எவனுக்கு ஈசுவரனிடத்தில் பரமான பக்தியும், அது போல குருவிடத்திலும் இருக்கிறதோ அவனுக்கு இப்பொழுது சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்கள் பிரகாசமாகும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை!

51-60. ஸுத்தர்:—இப்படிச் சொல்லிவிட்டு பகவான் மகேசுவரன், சொல்வதற்கு பாக்கியில்லாததால், சும்மாயிருந்துவிட்டார். பிரஹஸ்பதியும் மறுபடியும் வேதாந்த சிரவணத்தால் ஆநந்தத்தால் நிறைந்த ஸர்வாங்கத்துடன் ஆத்மாநந்த வசமாயினார். நீங்களும் ஹே! மஹாபிராக்ஞர்களே! என்னிடமிருந்து கிடைத்த ஆத்மஞானத்தால் கிருதகிருத்யர்கள் ஆனீர்கள்; இதில் ஒருக்காலும் ஸந்தேகம் வேண்டாம். இந்த மார்க்கத்தை பெரிய பிரயத்னத்தினாலேனும் ஸ்தாபிக்கவும்; வைதிக மார்க்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டால் எல்லாம் நன்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகும். எவன் இதை ஸ்தாபிக்கசக்தியிருந்தும் மோகத்தால் அதைச் செய்யாமலிருக்கிறானோ அவனைக் கொல்லுகிறவன் பாபியாகமாட்டான் என்று வேதாந்த நிர்ணயம்; எவன் சிரத்தையுடன் இதை நிலைநிறுத்த உத்தேசிக்கிறானோ அவன் ஸாமர்த்திய மற்றவனாயிருந்தாலும் ஸர்வபாபவிமுக்தனாய் ஸாக்ஷாத் ஞானத்தையடைகிறான். எவன் தன் வித்யா கர்வத்தால் வேதமார்க்கத்தை நிலைநிறுத்துகிறவனை மோசடிமுதலியவைகளால் ஜயிக்கிறானோ அவன் மகாபாதகனாகிறான்.

எவன் இந்த ஞானயோக கண்டத்தை சிரத்தையுடன் நல்ல முகூர்த்தத்தில் படிக்கிறானோ அவன் மறுபடியும் ஜனிக்கிறதில்லை; ஞானத்தை விரும்புகிறவன் ஞானத்தையும், ஸுகத்தை விரும்புகிறவன் ஸுகத்தையும், வேதஞானத்தை இச்சிக்கிறவன் வேதஞானத்தையும், ஜயத்தை விரும்புகிறவன் ஜயத்தையும், ராஜ்யத்தை இச்சிக்கிறவன் ராஜ்யத்தையும், பொருமையை விரும்புகிறவன் பொருமையை மடைகிறான்.

ஆகையால் எல்லாக்காலங்களிலும் புத்திமான்களால் இது படிக்கத்தகுந்தது.

இரண்டாம் கண்டம் முற்றிற்று.

மூன்றாம் கண்டம்.

முக்தி கண்டம்.

.

மூன்றாம் கண்டம்.

முக்தி கண்டம்.

அத்தியாயம் 1.

(முக்தி, முக்தி உபாயம், மோசகம், மோசகப் பிரதம் என்ற நான்குவித பிரச்சனங்களின் நிரூபணம்).

1-8. சார்தமாயும், மகேச்வரராயும், கலப்பு அற்ற ஸத்திய விஞ்ஞானமாயும், அத்வயமாயும், ஸம்ஸார ரோகத்திற்கு மருந்தாயு முள்ள பரமவஸ்துவை ஸந்தோஷத்துடன் நமஸ்கரிக்கிறேன்; எவருக்கு சக்தியாக வேதஸ்வரூபமாயும் ஜகன்மாதாவாயுமுள்ள உமாதேவியிருக்கிறாளோ அந்த சங்கரனை நான் மகாமாயை நிவிருத்தியின்பொருட்டு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன்; எவருக்கு விக்னேச்வரர் முதல் புத்திரராகவும், வீர்யமுள்ள ஸ்கந்தரும் புத்திரரோ அந்த எல்லா தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட மஹாதேவரை நமஸ்கரிக்கிறேன்; எவருடைய வெகு அற்ப பிரஸாதத்தால் மனிதன் முக்தனாகிறானோ அந்த பரமேசுவரனை நமஸ்கரிக்கிறேன்; எவருடைய லிங்கத்தை அர்ச்சனை செய்ததால் வியாஸர் எல்லா விஷயங்களையும் நன்றாக அறிந்தாரோ அந்த கிருபாகிதியான பரமேசுவரனை நமஸ்கரிக்கிறேன்; எவருடைய பார்வையை முன்னிட்டு மாயாமயமான ஸர்வ ஜகத்தும் உண்டாயிற்றோ அந்த ஒளிக்கூட்டமாயும், உமாபதியாயும், ஈசனுமுள்ள சிவனை நமஸ்கரிக்கிறேன்; எவர் சேதனசேதனமுள்ள ஸமஸ்தலோகத்திற்கும் ஸாக்ஷியாயும், அந்தர்யாமியாயும், (தான்) ஸுகருபியாயுமிருக்கிறாரோ அந்த ஸாம்பரான ஈச்வரனை நமஸ்கரிக்கிறேன்; எவரை சிஷ்டர்களாகவும் சார்தர்களாகவுமுள்ள ஜனங்கள் வேதாந்த சிரவணத்தால் (தங்கள்) ஆத்மாவாகவே அரிகிறார்களோ அந்த ஸத்தியமாயும், சித்தாகவும், சுகமாகவுமுள்ள வஸ்துவை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன்.

9-32. ஈசபக்தராயும், சிவபூஜையில் முக்கிய கருத்துள்ளவரும், அம்பிகை ஈசுவர சரணங்களில் வாஞ்சையுள்ளவருமான ஹிரண்யாக்ஷர், கிலாந்தர், கிலேசஹர், ஈசுவரபூஜையில் கருத்துடைய கிலீபர், ஒங்கார வல்லபர், லுப்தர், லோலுப்தர், லோலலோசனர், மஹாபிராக்ஞர், மஹாதீமான், மஹாபாகு, மஹோதரர், சக்திமான், சக்திதர், சங்கு, சங்குகர்ணர், சனைச்வரர், பகவான், பக்னபாபர், பவர், பவபயாபஹர், பக்னதர்ப்பர், பவபிரீதர், பாகஞர், பங்குராசபர், அக்கினிவர்ணர், ஜபாவர்ணர், பந்துக குஸுமச்சவி, விரக்தர், விரஜர், வித்வான், வேதபாராயணரதர், ஸமசித்தர், ஸமக்கிரீவர், ஓடு, கல்லு, தங்கம் இவைகளை ஸமமாக பார்க்கிறவர், சாகத்தை புஜிக்கிறவர், கந்தமூலங்களை புஜிக்கிறவர், சத்துருமித்திரு இல்லாதவர், காலஞபர், கலாமாலர், காலதத்துவவிசாரதர், அணிமாண்டர், முனிசிரேஷ்டர், ஸோமநாதர், புத்திமான்களிடம் பிரியமுள்ளவர், வேதவித், வேதவித்துக்களுள் சிரேஷ்டர், வித்வான் பாதங்களில் ஸேவைசெய்கிறவர், விசால ஹிருதயர், விச்வர், விச்வவான், விச்வதண்டதிருதர், பளித்திரர், பரமர், பங்கு, தாமரைப்போன்ற சிவந்த கண்களுடையவர், தொங்குகிற காதுகளையுடையவர், மஹாதேஜர், தொங்கும் மஞ்சள் ஜடையுடையவர், கிராஹ்யான புத்திரர், கிரீஷ்மர், முதலையைக் கொல்லுவதில் தீரர், லோகாக்ஷி புத்திரனிடம் உண்டானவர், லோகயாத்திரையில் சிரந்தவர், ஜைகேஷ்வயபுத்திரர், பிராதஸ்நாயி, ஜிதேந்திரியர், வத்ஸபுத்திரர், முனிசிரேஷ்டர், வம்சகாண்ட பிரபுவாகிய முனி, ஊர்த்துவரோதஸ், உமாபக்தர், ருத்திரபக்தர், மரவுரியுடையவர், ஆச்வலாயன புத்திரர், பிரம்மவித்தையில் சிறந்தமுனி, முகுந்தர், மோசகர், முக்கியர், முஸலர், மூலகாரணர், ஸர்வக்ஞர், ஸர்வவித், ஸர்வர், எல்லா பிராணிஹிதத்தில் பிரியமுள்ளவர், அத்புக்கிரர், அதிப்பிரஸன்னர், பிரமர்ண ஞானவர்த்தகர், ஆருனேயர், மஹாவீரர், ஆருணி உபநிஷத்தில் சிறந்தவர், ஆத்மவித்தையில் பிரியர், ஸ்ரீமான், ச்வேதாச்வேதர புத்திரர், ச்வேதாச்வேதர சாகையில் சிரத்தையுடன் பிரவர்த்திக்கிறவர், சதருத்திரர், சதருத்திரத்தில் பக்தியுள்ளவர், பஞ்சப்பிரஸ்தான

காரணத்தை யுறிந்தவர், பஞ்சாக்ஷரபிரியர், சிவசங்கல்ப மந்திரத்தில் பிரியமுள்ளவர், சிவஸூக்த பிரவர்த்தகர், லிங்கஸூக்தத்தில் பிரியமுள்ளவர், கைவல்யோபநிஷத்தில் பிரியமுள்ளவர், ஐந்து ஐர்பால உபநிஷத்தை அத்யயநஞ்செய்து பாபங்களத்தவர், புராணர், புண்ணியகர்மர், புருஷார்த்த பிரவர்த்தகர், மைத்திராயண சுருதிக்ஷேகர், மஹா மைத்திராயணமுனி, பாஷ்கலா அத்யயநத்தில் பிரீதியுள்ளவர், சாகலாத்யயநத்திலாதர், ஸர்வசாகையிலும் பிரீதியுடையவர், இவர்களும், ஸங்கமர் முதலான மஹாரிஷிகள் 84,000 பெயர்கள் சமதமங்களைவிட கூடியும், சிவபக்தி பாராயணர்களும், 'அக்னி' என்று துவக்கப்படும் மந்திரங்களால் பூசிய பஸ்மசரீரிகளும், ருத்திராக்ஷமாலை தரித்தவர்களும், திருபுண்டரத்தேதாடுகூடிய நெற்றியுடையவர்களும், அளவற்ற தேஜஸ் உடைய சிவனுடைய லிங்கார்ச்சனையை தினமும் செய்தவர்களுமான இந்த ரிஷிகள், ஸத்திரயாகமுடிவில், மேருவின் சாரலில், ஸமர்த்தர்களான இவர்கள் சேர்ந்து, ஒருவருக்கொருவர் வெகு காலம் சிரத்தையுடன் யோஜித்து, முக்தி, முக்தி உபாயம், மோசகர், மோசகபிரதம் இவைகளைபறிய, சங்கரணக்குறித்து சிரத்தையுடன் தவஞ்செய்தார்கள்.

• • 33-40. பரமாத்மாவாயும் ருத்திராயுமுள்ள சிவனுடைய பிரஸாதத்தால் விபாஸ சிஷ்யராயும், மஹா புத்திமானாயும், பெளரானிக சிரேஷ்டராயுமுள்ள ஸூதர் அந்த மஹாத்மாக்களின் மத்தியில், எல்லாம் அறிந்தவராகையால், தோன்றினார்: அம்முனிகளும் அந்த ஸூதரைப் பார்த்து, எழுந்து, பரபரப்புடனும், ஸந்தோஷத்துடனும், தகைத்த கண்டத்துடனும், பக்தியுடன் அநேகமுறை தண்டஞ்செய்து, பாத பிர்க்ஷாளானம் முதலியவைகளால் சிரத்தையுடன் பூஜைசெய்து, சிறுநேரம் சும்மாவிருக்கும்படி செய்து, பிரஸந்நராயும், கருணாநிதியாயும், ஸர்வக்ஞராயும், ஸகல ஜகத்திற்கும் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவருமான ஸூதரை முக்கியமான முக்தியையும், முக்தி உபாயத்தையும், மோசகரையும், மோசக பிரதரையும், இன்னும் சிலவற்றையும் குறித்து வினயத்துடன் கேட்டார்கள்; முனிகளின் அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்டு முக்தி

கியமான லோகஹிதத்திற்காக ஸுடதபுராணிகர் முக்கண்ணனான ஸாம்பனையும், வேதாந்தங்களை அறிந்தவர்களுள் சிரேஷ்டரான வேதவியாஸரையும் தியானஞ்செய்து, நமஸ்கரித்து, பக்தியால் பாவசமாகி, ஸமஸ்த பூதங்களின் க்ஷேமத்திற்காக சொல்லத் தொடங்கினார்.

அத்தியாயம் 2.

(முத்தி பேதங்களைக் கூறுதல்).

1-8. ஸுடதர்:—ஹே! வேதனித்துக்களில் முக்கியர்காள்! ஸுவிருதர்களே! (நான் சொல்லுவதை) சிரத்தையுடன் கேளுங்கள்; முன்னொருகாலத்தில் ஸ்ரீமானாயும், ஸமஸ்த பூதங்களின் க்ஷேமத்தை கருதினவராயும், கிரீடகேயூரம் தரித்தவரும், ரத்ன குண்டலரும், சுவர்ணவஸ்திரம்தரித்தவரும், விசாலமான நேத்திர முடையவரும், சங்குசக்கிரங்களுடையவரும், குந்தபுஷ்பம்போல் ஆகாரமுடைவரும், எல்லா ஆபரணங்களும் பூண்டவரும், முனிகள் தேவர்கள் கந்தருவர்களால் உபாஸிக்கப்பட்டவருமான நாராயணர் உத்திர கைலாஸம் என்கிற பர்வதங்களில் சிரேஷ்டமான பர்வதமாயும், ஸ்மரித்த மாத்திரத்தில் பாபத்தை நாசஞ்செய்வதாயும், அநேக ஜன்மங்களில் ஸித்தியடைந்து ச்ரேளத ஸ்மார்த்த கர்மங்களில் பிரியமுள்ளவர்களும் மஹா புத்திமான்களான சிவ பக்தர்களாலே மட்டும் அடையக்கூடியதும், பெரியதும், வைதிக மற்றவர்களாலும் பாபிகளாலும் வேதநிரந்தனையில் பிரியமுள்ளவர்களாலும் மற்றும் தேவநிரந்தனை செய்கிறவர்களாலும் அடையத்தகாததும், அதிமனோஹரமாயும், அநேககோடி கல்பங்களாலும் என்னாலாவது என்குருவாலாவது அல்லது பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களாலாவது அல்லது எந்த வித்வான்களாலாவது வர்ணிக்கமுடியாததுமான பர்வதத்தை அடைந்து, ஸமஸ்த லோகத்திற்கும் ஈசுவரரும் ஹரியாயுமுள்ள மஹா விஷ்ணுவானவர் அவ்விடத்தில் மூன்று வருஷகாலம் அதிக கடுமையான தவஞ்செய்தனர்.

9-24. பிறகு பக்தபிரயரான ஸமஸ்த உலகங்களில் சிருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹார காரணராயும், ஸர்வக்ஞராயும், எல்லாம் அறிகிறவ

ராயும், எல்லாவற்றிற்கும் சாக்ஷியாயும், பாமார்த்தராயும், பரானந்தராயும், பரஞானகனராயும், அத்வயராயும், சிவராயும், சம்பு, ருத்திரன், பிரஹ்மா, மஹேச்வரன், ஸ்தானு, பசுபதி, விஷ்ணு, ஈசன், ஈசானன், ஈசுவான், பரமாத்மா, பரன், பாரன், புருஷன், பரமேச்வரன், புராணன், பரமன், பூர்ணன், தத்வம், பரமானமுடிவு, பதி, தேவன், ஹரன், அபஹரிக்கிறவன், ரக்ஷிக்கிறவன், சிருஷ்டிக்கிறவன், புராதனன், மஹாக்ரீவன், மஹாதாரன், புசிப்பவன். ஜகத்தைக்காட்டிலும் மேலானவன், பிரபு, மஹரிஷி, பூதபாலன், அக்ரி, ஆகாசன், ஹரி, நாசமற்றவன், பிராணன், ஜ்யோதி, புமான், பீமன், அந்தர்யாமி, ஸநாதனன், அக்ஷான், தஹாம், அபரோக்ஷன், ஸ்வயம்பிரபு, அஸங்கன், ஆத்மா, சுகுருக்கங்களுற்றவன், பிரதயக் ஆத்மாமுதலிய நாமங்களை யுடையவரும், உமையுடன் கூடியவரானவரும், பகவானும், நீலகண்டரும், முக்கண்ணரும், பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரர்களால் எப்பொழுதும் ஹிருதயத்தில் திபானிக்கப்பட்டவரும், ஸர்வாத்மாவும், ஸகல வஸ்துக்களினின்றும் விடுதலையடைந்தவரும், விச்வமூர்த்தியும், விருஷபக் கொடியுடையவருமான பகவான் கேவலம் கிருபையால் விஷ்ணுவை அணுக்கிரகஞ்செய்து, ஹே! பிராமணர்களே! மதுரமான வாக்கால் சொன்னதாவது:—“ஹே! விஷ்ணு! எதற்காக வெருகாலம் கடுமையான தவஞ்செய்தீர்? உன்னிடத்தில் அந்நந்தம் பிரீதிபடைந்திருக்கிறேன்! ஹே! பாபமற்றவரே! அதைச்சொல்லும்.” விச்வ ஜகதம்யரான இந்த விஷ்ணு சங்கரரால் இவ்விதம் கேட்கப்பட்டவுடன் மும்முறை வலம்வந்து, தண்டஞ்செய்து, பலமுறை நமஸ்காஞ்செய்து பக்தியுடன் பரவசமடைந்தார்; ஸாம்பராயும், பரமானந்த கடலாயுமுள்ள சிவனை அந்த புருஷோத்தமன் கண்களால் கழுத்துபரியந்தம் கொஞ்சகாலம் நன்றாக தியானித்து, ஹே! திவிஜசிரேஷ்டர்களே! பரமசந்தோஷத்தால் சங்கரனைத்தவிர வேறு ஒன்றையும் அறியவில்லை; பிறகு விழித்துக் கொண்டு பகவானான கமலக்கண்ணன் ஜகத்பதியாயும், கிருபாமூர்த்தியாயும், ஈசனாயுமுள்ள தேவனை கேட்டதாவது.

விஷ்ணு:—ஹே! பகவன்! சென்றதையும். வருவதையும் அறிந்தவனே! பவானீபதியே! சங்கரா! முக்தியையும், முக்திக்கு உபாயத்தையும், மோசகரையும், மோசகம் அளிப்பவரையும், மற் றுமுள்ளதையும் சிரத்தையுடனிருக்கிற எனக்குச் சொல்லும்.

25-26. ஸுதர்:—இவ்விதமாக ஜகத்காரணரான விஷ்ணு வால் மஹாதேவர் கேட்கப்பட்டு, ஸகலத்திற்கும் ஈசவரியாயுள்ள, உமாதேவியை ஸந்தோஷத்துடன் பார்க்குது, புன்சிரிப்புடன் பக வானாயும், உமாஸகிதனாயும், ஸமஸ்த தேவர்களுக்கும் ஈசனான ஹரன் விஷ்ணுவைப்பார்த்து ஹே! முனிசிரேஷ்டர்களே! சொன் னதாவது.

27. ஈசவரன்:—கேஷமம்! கேஷமம்! ஹே! மஹாவிஷ்ணு! ஜகத்திற்கு கேஷமகரமானது உம்மாற் கேட்கப்பட்டது; அதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்; சிரத்தையுடன் கேளும்.

28-35. ஹே! ஸமர்த்தரே! வேதாந்தங்களில் முக்தி அநேக பிரகாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ஒன்று ஸாலோக்கிய ரூப மென்றும், இரண்டாவது ஸாமீப்பிய ரூபமென்றும், மூன்றாவது ஸாரூப்யமென்றும், நான்காவது ஸாயுஜ்யரூபமென்றும், (மற்றும் ஐந்தாவது) சுசதுக்கமற்றதாயும், ஆறு விகாரங்களற்றதாயும் (உண்டாகிறது, இருக்கிறது, பரிணமிக்கிறது, விருத்தியாகிறது, குறைகிறது, நசிக்கிறது என்று ஆறு பாவனிகாரங்களற்றதாயும்), எல்லது கெட்டது அற்றதாயும், ஸர்வ த்வந்த நிர்முக்தமாயும், ஸத்ய விக்ஞான ரூபமாயும், கேவலம் பிரம்ம ரூபமென்று சொல் லப்பட்டதும், எப்பொழுதும் ஈகலக்ஷணமுள்ளதும், விலக்கல் கூடுதலற்றதாயும், காணப்படாததாயும், கேட்கப்படாததாயும், ருசிக்கூடாததாயும், யுக்திக்கெட்டாததாயும், ஸர்வ ஆவரண நிர் முக்தமாயும், அறிவுக்கெட்டாததாயும், பிடிப்பற்றதாயும், வாச் சிய வாசக நிர்முக்தமாயும், லக்ஷிய லக்ஷணமற்றதாயும், எல்லா பிராணிகளுக்கும் ஸாக்ஷாத் ஆத்மபூதமாயும், ஸ்வயம்பிரகாசமா யும், எப்பொழுதும் பரமார்த்தமாக பிரதி பததங்களற்றதாயும், தன்மையையால் விசார தசையற்றபொழுது கட்டுப்பட்டதாயும்,

முக்கியமாயுமுள்ள இந்த முத்தி வேதமறிந்தவர்களால் பரமா முத்தியென்று சொல்லப்படுகிறது.

36. (முன்கூறிய நான்கு) மற்ற எல்லா முத்திகளும் கீழ்ப் படி என்றும், பிறப்பு இறப்படன் கூடியதென்றும், ஏற்றத்தாழ்வு உள்ளதென்றும், எப்பொழுதும் அஸ்திரையையுடன் கூடியதென்றும், பரதந்திரம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

37-39. இம்முத்திகளில் சுகம் ஜாஸ்தியாகவும் சிரேஷ்ட மாசவுமிருந்தாலும் எப்பொழுதும் துக்கத்தாடன் கலந்திருக்கிறது; கிரமமாகப்போகிற அதிகாரிகளுக்கு இவை இளைப்பாறுவதற்கு இடங்களாகவிருக்கின்றன: அத்தியந்த சித்தசுத்தியடைந்த மனிதர்களுக்கு இம்முத்திகள் போகத்தின் பொருட்டாகின்றன; அவை சுவர்க்கலோகங்கள்போல நச்வரங்கள்; இவை பலவிதமாக பின்னங்கள் என்று ஹே! தாமரைக்கண்ணா! அறி.

40-48. சில சிவஸாரூப்பிய முத்தியென்றும், சில விஷ்ணுஸாரூப்பியமுத்தியென்றும், சில பிரம்ம ஸாரூப்பியமென்றும், சில பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரர்களுடைய கீழ்ப்பட்ட ரூபங்களுக்கு ஸமம் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; சில ஸதாசிவன் ரூபத்திற்கு ஸமம் என்றும், சில மற்றதேவர்களுக்கு ஸமம் என்றும், சில சிவ ஸாமீப்யமென்றும், சில விஷ்ணு ஸாமீப்யமென்றும், சில பிரம்ம ஸாமீப்யமென்றும், சில அவர்களின் அம்ச ரூபங்களுடைய ஸாமீப்யமென்றும், அவ்விதமே சிவ ஸாலோகப்பம், விஷ்ணு ஸாலோக்யம் பிரம்மஸாலோக்யம் என்றும், இவர்களுடைய அம்ச ரூபங்களின் ஸாலோக்யமென்றும் அநேகவிதமான முத்திகள் உளவென்று அறியத்தகுந்தது.

• • இவைகளில் அசுத்த சித்தமுடையவர்களுக்கு எப்பொழுதும் இச்சையுண்டாகிறது.

சித்த சுத்தர்களான மனிதர்களுக்கு கிரமமுத்தியில் ஆசையுண்டாகிறது; அவர்கள் உத்தமகதியை யடையவும் அடைகிறார்கள்.

49. அதிக சித்தசுத்தி யடைந்தவர்களுக்கு என் பிரஸாதத்தால் ஹே! ஹரியே! ஸாயுஜ்ய முக்தியில் நன்றாக இச்சையுண்டாகிறது.

50-51. என்னுடைய பிரஸாதமற்றவர்களுக்கு முக்தியில் இச்சையுண்டாகமாட்டாது; வேதமார்க்க நிஷ்டையுள்ளவர்களும், என்பக்தர்களாயுமுள்ள மஹாத்மாக்களுக்கு, முக்தியில் நேராக பிரவிருத்தியடையுபட்டும், சிரத்தையுண்டாகிறது.

அந்த ஸாயுஜ்ய ரூபமாயுள்ள முக்தி சிரேஷ்டமாயும், ஜீவ பரமாத்மாக்களின் ஐக்யரூபமாயுமுள்ளது.

52. பரமார்தமாக ஐக்யரூபமாயிருந்தாலும் முமுக்ஷுக்களுக்கு அக்ஞான நாசத்தால் (இந்த ஐக்கியம்) நன்றாக புலப்படுகிறதென்று வேதாந்த நிர்ணயமாயிருக்கிறது.

53. எவனுக்கு இந்த சிரேஷ்டமான முக்தியானது ஸ்வ பாவமாக விருக்கிறதோ அவனுக்கு 'நான்தான் அது' என்று புலப்படுகிறதென்று என்னுடைய நிச்சயமான கருத்து.

54. எவனுக்கு இந்தமுக்தி தனது ஆத்மாவின் விஷயங்களெல்லாவற்றையும் விளக்குகிறதாகப் புலப்படுகிறதோ அவனுக்கு பிராரப்தகர்மம் முடியும்வரையில் 'ஜீவன்முக்தன்' என்ற பெயருள்ளது.

55. ஹே! மஹா விஷ்ணுவே! அக்ஞானம் நீங்கியவுடன் ஸ்வதனித்த ஆத்மாவாயிருக்கப்பட்ட முக்தியின் பிரகாசம் உண்டாகும்பொழுது, பந்தமானது, எரிந்தவஸ்திரம்போல், இல்லாமல் போகும்.

56-62. பிரபஞ்சம் தோற்றுவதால் அவனுக்கு ஜீவனம் (வாழ்வு, ஜீவதசை) நடந்துவருகிறது; அதுவும் பிராரப்த கர்மத்தின் பல போகத்தால் நாசமடையும்பொழுது அந்தப் பிரபஞ்சத்தின் தோற்றமும் நிவர்த்தியாவதில் ஸம்சயமில்லை; எவனுக்கு காணப்படுகிற பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம் ஸ்வப்னம்போல் நிவர்த்தியாகிறதோ அவன் முக்தன் என்பதில் ஸம்சயமில்லை;

முன்கட்டுப்பட்ட எண்ணத்தை அனுசரித்து அவன் முக்தன் என்று என்னால் சொல்லப்படுகிறது; ஆனால் (வாஸ்தவமாக) அவன் முக்தனுமல்ல, பக்தனுமல்ல முழுஷுவுமல்ல, வேறு ஒருவனுமன்று.

இவ்விதமாக ஆத்மாவை ஆத்மாவால் நிரூபமாக எவன் அறிகிறானோ அவன்தான் உத்தமஞானி; மாயையால் கட்டுப்பட்ட மற்றொருவரும் ஞானி ஆகார்;

‘இவ்விதமாக நன்றாக அறிகிறேன்’ என்று எவன் சொல்லுகிறானோ அவன் மூடன், ஞானவஞ்சகன், என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

முத்தியின் ஸ்வபாவம் வேதாந்தத்தாலாவது, என்னாலாவது, ஸ்வானுபவத்தாலாவது சொல்லமுடியாது; இதில் மெளனமே சரியானது.

இவ்விதமாக ஹே! விஷ்ணு! வெகு சிரத்தையுடன் உனக்கு முக்திசொல்லப்பட்டது; நீரும் சிரத்தையுடன் இறைபா தேகமத்தின் பொருட்டு அறியும்.

63-65 ஸூத்ரா:—பகவானாயி விஷ்ணு இந்த உத்தமமான வேதாந்தத்தைக்கேட்டு ஸர்வக்ளையும், ஸர்வபூதங்களுக்கு நன்மை பயப்பவரும், உமாபீஷாநிஷ்டைய ஹரணை முமமுதர வலம்வந்து, பக்தியுடன் ஸம்ஸாரத்தை நாசஞ்செய்கிற சிவனை தண்டஞ்செய்து, ஸ்தோத்திரித்து, அந்த மஹாதேவனை பூஜித்தார்.

அத்தியாயம் 3.

(முத்தி உபாயத்தைச் சொல்லுதல்).

1. ஈசுவரன்:—ஹே! தாமரைக்கண்ண! இப்பொழுது சுருக்கமாக முத்தி உபாயத்தைச் சொல்லுகிறேன்; சிரத்தையுடனும், பக்தியுடனும் அறிந்துகொள்.

2. ஆத்மாவின் முக்கியமான முத்தி ஞானத்தினால் அல்லாது கர்மத்தால் அன்று; ஞானம் வேதாந்த வாக்கியங்களான ‘தத்வமஸி’ முதலிய மஹாவாக்கியங்களின் தாத்பரிய நிர்ணயத்தால் உண்டாகிறது.

3. ஹே! தாமரைக்கண்ணா! அவ்விதமாக மகத்தான மஃனா விருத்தி உண்டாகுங்கால், விசாரணையால், இந்த ஆத்மாவே பிரம்மமாக பிரகாசிக்கிறது.

4. இதனாலேயே ஆத்மாவின் அக்ஞானமானது ஆத்மாவிலேயே லயமடைகிறது; அப்படி ஸ்வாத்ம அக்ஞானம் லயமடைந்தால் த்வைதவஸ்து நாசமடையும்.

5. த்வைதவஸ்து நசித்தால் நல்லது கெட்டது என்ற புத்தி நசிக்கிறது; புத்தி நாசத்தால் விருப்பம் வெறுப்பும் நாசமடைகின்றன.

6-7. இவைகளின் நாசத்தால் ஹே! மஹாவிஷ்ணு! தர்ம அதர்மங்கள் நாசமடைகின்றன; தர்மாதர்மங்களின் நாசத்தால் தேகமும், விஷயமும், இந்திரியங்களும் நசிக்கின்றன என்பதில் ஸந்தேகமில்லை; 'ஞாத்வாதேவம்' என்ற ச்ருதி வசனமிருப்பதால்.

லோகத்தில் கடத்தினுடைய அக்ஞானமானது கடஞானத்தால் எப்படி நாசமாகிறதோ அப்படி ஆத்மஞான மாத்திரத்தால் ஆத்மாவின் அக்ஞானம் நசிக்கிறது.

8-10. எப்படி பழுதையின் அக்ஞான நாசத்தால் அதில் தோன்றுகிற ஸர்ப்பம் நாசமடைகிறதோ அப்படியே ஆத்ம அக்ஞான நாசத்தால் ஸம்ஸாரம் நாசமடைகிறது.

ஆகையால் அக்ஞான மூலத்தையுடைய ஸம்ஸாரத்தின் நாசம் ஆத்மதத்வ ஞானத்தால் உண்டாகிறது; அந்த தத்வம் கேவலம் பிரம்மமே;

எப்படி ஸர்ப்பம் என்கிற இந்த அம்சத்திற்கு கம்பு முதலியது ஆதாரமோ அப்படியே இந்த ஸம்ஸாரிக்கு கேவலம் பிரம்மமே ஆதாரம்.

11. 'இதைச் செய்கிறவன்' 'இது செய்யப்படவேண்டியது' என்ற ஞானத்தால் அக்ஞானமூலம் ஏற்படுகிறது.

12-13. அக்ஞானத்தைக் கர்மம் பாதிக்கமாட்டாது; கர்மத்தால் முக்கிய முக்தி ஸித்திக்கும்படித்தில் அது ஸ்வர்க்கம்போல்

நசிக்கிறது என்பதில் ஸாதேகமில்லை; ஆதலால் கர்மத்தால் கோடி கல்பங்களானாலும் முக்திபெற முடியாது.

14. கர்மத்தால் கீழ்ப்பட்ட முக்தி உண்டாகலாம்; அது கேவலம் ஞானத்தால்மட்டும் உண்டாகாது; கர்மமும் இரண்டு விதமாகவிருக்கிறதென்று ஹே! ஸமர்த்தரே! அறி.

15. ஒன்று ஆந்தர கர்மமென்றும், மற்றொன்று பாஹ்யம் என்றும் அறி; வாக்கு காயத்தால் பாஹ்யகர்மமும், மனஸால் ஆந்தரகர்மமும் உண்டாகின்றன.

16. இதில் (ஆந்தர கர்மத்தை) எல்லாம் பரப்பிரம்மமே தவிர வேறொன்றுமில்லையென்று எவன் சிரத்தையுடன் நித்தியம் உபாஸிக்கிறானோ அவன் நல்ல ஞானத்தையடைகிறான்.

17-18. எந்த புருஷன் தேவதேவ ஈசனாகும், முக்கண்ணனாகும், சந்திரசேகரனாகும், உமார்த்த விக்ரஹனாகும், சுத்தனாகும், நீலகிரீவனாகும், மஹேச்வரனாகும், குணமூர்த்திகளான பிரம்மா விஷ்ணு மஹாதேவர்களால் உபாஸிக்கத் தகுந்தவரான பரமேச்வரனை உபாஸிக்கிறானோ அவனுக்கும் பரமேச்வரனுடன் ஸம்பந்தப்பட்ட ஞானம் உண்டாகிறது.

• • 19-20. அல்லது சித்தகல்மஷமிருந்தால் சிவஸாரூப்யமடைந்து, மகாபோகங்களை அனுபவித்து, ஈசவாஞானமடைந்து பரமமான கதியையடைகிறான்.

21-22. எவன் குணமூர்த்திகளில் சிவனை உபாஸிக்கிறானோ அவன் ருத்திர ஸாரூப்யத்தையடைந்து கிரமமாக ஞானத்தால் மோக்யமடைகிறான். எவன் ருத்திரனுடைய கீழ்ப்பட்ட மூர்த்தியை சிரத்தையுடன் உபாஸிக்கிறானோ அவன் ருத்திர ஸாரூப்யத்தையடைந்து, அதிக பிரியமுள்ள போகங்களை யனுபவித்து சித்தபரிபாகத்திற்கு தகுந்தபடி சிவஸாரூப்யத்தையும், சிவஞானத்தால் சிவஸாயுஜ்யத்தையும் அடைகிறான்.

• 23-26. எவன் ஈசனுடைய மிகக் கீழ்படியான மூர்த்தியை உபாஸிக்கிறானோ அவன் ருத்திர ஸாலோக்யத்தையடைந்து

அநேக போகங்களை யனுபவித்து, கிரமமாக ருத்திர ஸாரூபத்தையும், ருத்திர ஸாமீபத்தையும், ஞானத்தால் ஸாயுஜ்யத்தையும் அடைகிறான்.

அல்லது விஷ்ணுலோகம் முதலியவைகளையடைந்து, அங்குள்ள மகாபோகங்களை யனுபவித்து, புவியில் நல்ல பிராமணர்களின் வம்சத்தில் ஜனிக்கிறான்.

27-32. எவன் எப்பொழுதும் சிரத்தையுடன் உன்னை (விஷ்ணுவை) உபாஸிக்கிறானோ அவன் சித்தசுத்தனாய் உன்னை யடைந்து கிரமமாக என்னையுமடைந்து, போகங்களையும் அனுபவித்து, ஞானத்தையடைந்து முக்தியை யடைகிறான்.

அல்லது மனதில் கல்மஷமிருந்தால் விஷ்ணு சாரூப்யமும், சாமீப்யமும் அல்லது ஸாலோகத்தை யடைகிறான். எவன் உன்னுடைய கீழ்ப்பட்ட மூர்த்தியை சிரத்தையுடன் உபாஸிக்கிறானோ அவன் உன்னுடைய ஸாமீப்யத்தையடைந்து கிரமமாக முக்தியடைகிறான்.

எவன் மிகக் கீழ்பாடியாயுள்ள உன்மூர்த்தியை உபாஸிக்கிறானோ அவன் உன் ஸாலோக்கியம், ஸாமீப்யம், அல்லது ஸாரூப்யத்தை அடைந்து திரும்பவும் சித்தபரிபாகத்துக்கு தகுந்தபடி, என்னையடைந்து ஞானத்தினால் முக்தியடைகிறான்.

அல்லது சித்தத்தில் கலக்கமிருந்தால் பிரமன்முதலிய லோகத்தையடைந்து, அங்கு மகாபோகங்களை யனுபவித்து கிரமமாக பூமியில் ஜனிக்கிறான்.

33-38. எவன் தன் ஹிருதயத்தில் பிரமனை அக்ஷமாலையால் தாரியாகவும், வெண்ணிறமுள்ளவனாகவும், கையில் கமண்டலம் தரித்தவராகவும், வரத அபய ஹஸ்தராகவும், சரஸ்வதியுடன் கூடியவராகவும், ஈசுவரனாகவும் உபாஸிக்கிறானோ அவன் பிரம்ம ஸாரூப்யத்தையடைகிறான்.

சத்தசித்தனானால் உன்னையடைந்து, பின்பு என்னையும், அடைந்து, அத்வய ஞானமடைந்து அதனால் மோக்ஷமடைகிறான்.

அபகவசித்தனாயிருந்தால் பிரம்மலோகத்தில் மஹாசுகங்களை யனுபவித்து மிகபுத்திசாலியாக, பூமியில் நல்ல ஆசாரகுலத்தில் ஜனித்து, பூர்வ வாஸனையால் பிரம்மதியானத்தில் முக்தியடைகிறான்.

பிரம்மாவின் உத்கிருஷ்டமான மூர்த்தியை எவன் உபாஸிக்கிறானோ அவன் பிரம்ம ஸாமீப்யத்தை யடைகிறான்; இதில் விசாரிக்கவேண்டிய காரியமில்லை.

39-44. அந்த மனிதன் சித்தசுத்தியடைந்து கிரமமாக என்னையடைகிறான்; சித்தசுத்தியில்லாவிடில் கிரமமாக பூமியில் ஜனிக்கிறான்;

பரமேஷ்டியான பிரம்மாவின் மிகக்கீழ்ப்பட்ட மூர்த்தியை உபாஸிப்பவன் ஸாலோகத்தையும், சுத்தானுல் மோக்ஷத்தையும், அசுத்தானுல் அதிக குக்கங்களைபு மனுபவித்து கிரமமாக பூமியில் ஜனிக்கிறான். எவன் சிரத்தையுடன் எந்த தேவகையையாவது நிசதியம் உபாஸிக்கிறானோ அவன் சித்தபரிபாத்திற்கு தகுந்தபடியும், மூர்த்தியின் உத்கிருஷ்ட பலத்தினாலும் ஸாலோக்கிய முதலிய பதங்களையடைந்து பிற்பாடு பிரம்மபதத்தையும், விஷ்ணு பதத்தையும், உத்தமமாயுள்ள என்பதத்தையுமடைந்து, என்னால் ஞானத்தையும், அதனால் இந்த பந்தத்திலிருந்து மோக்ஷத்தையுமடைகிறான்.

அல்லது, அழுக்கடைந்தவனாயிருந்தால் அநேக போகங்களை யடைந்து, பூமியில் ஜனிக்கிறான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

45-49. எவன் எல்லா மூர்த்திகளிலும் நான் இருக்கிறதாக அறிந்து பக்தி சிரத்தையுடன் உபாஸிக்கிறானோ அவன் அந்த மூர்த்தி உத்கிருஷ்டத்தினாலும், சித்தபரிபாகத்திற்குத் தகுந்த படி சீக்கிரமாகவாவது, மெதுவாகவாவது, என்னுடைய ஸர்வோத்தமமாயுள்ள உத்கிருஷ்ட மூர்த்தியையடைந்து என்னால் சிவ ஞானத்தையும், அதனால் உத்தமகதியையும் அடைகிறான்.

இவ்விதமாகவே கிரமமாக ஹே! விஷ்ணு! பாஹ்யகர்ம கிரமத்தால் என்னையடைந்து சிவஞானத்தையும் அதனால் முக்தியையுமடைகிறான்.

சுத்தியடையாதவனாயிருந்தாலும் பாஹ்யகர்மத்தால் அங்கங்கு ஸாலோக்யாதி பதங்களையடைந்து புண்யகர்மத்திற்கு நாசம் வருங்கால் பூமியில்ஜனித்து திரும்பவும் முன்போல் கர்மத்தைச் செய்கிறான்.

50. பாஹ்ய கர்மத்தால் கிரமமாக கொஞ்சகாலத்தில் முக்தி ஸித்திக்கிறது; ஆந்தரத்தால் சீக்கிரமாக முக்திக்கிடைக்கிறது.

51. எப்படி ஆந்தர உபசாரத்தால் மனிதர்களுக்கு ஸ்திரீகள் பிரியமோ அப்படியே ஆந்தர கிரயாந்தால் மனிதர்கள் எனக்கு பிரிய முள்ளவர்கள்.

52-54. பாஹ்யகர்மம் ஹே! மஹாவிஷ்ணு! ஞான இச்சையை உண்டாக்கும்;

‘இஹைவ’ ‘நல்ல ஞானத்திற்கு அங்கங்கள் ஆகின்றன’ என்று நித்தியமான ச்ருதி கூறிபடிய கர்மங்களை தியாகஞ்செய்தலும், சமதமா திகளும் அவ்விதமே ஞான இச்சையைப்பயக்கும்.

என் ஸம்பந்தமானதும் உத்தமமான வாராணஸி முதலிய ஸ்தலங்களில் வாஸம்மாத்திரமே மரணத்திற்கு பிறகு திவ்யமான ஞானத்தைக் கொடுக்கும், என்று ஸத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன்.

55. தினந்தோறும் 12000 பிரணவத்தை எவன் ஜபிக்கிறானோ அவன் மரணத்திற்குமேல், என் அருளால், என் ஞானத்தை யடைகிறான்.

56-57. எவன் பிரணவத்தோடுகூடிய பஞ்சாக்ஷரத்தை தினந்தோறும் 12000 சிரதையுடன் ஜபிக்கிறானோ அவன் மரணத்திற்கு பிறகு சிரேஷ்டமான என் ஞானத்தை என்னால் அடைந்து அதனால் பரமாகிய முக்தியை யடைகிறான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

58-60. எந்த மனிதன் சிரத்தையுடன் ‘சதருத்திரத்தை’ தினந்தோறும் ஜபிக்கிறானோ அவன் மரணத்திற்கு பிறகு ஞான மடைந்து அதனால் பரமகதியை யடைகிறான்.

ஹே! அச்சத! எந்த பாஹ்யகர்மங்கள் மரணந்தரம் என்னுடைய ஞானத்தைக் கொடுக்கிறதென்று உனக்கு என்னால் சொல்லப்பட்டதோ அவை நல்ல நடையுள்ளவர்களுக்கேதவிற மற்றவர்களுக்கன்று.

61. சிரத்தை யில்லாமலும் பாபிகளாயு முள்ளவர்களுக்கு ஹே! ஜனர்தன! சிவகேசுத்திர வாஸமே மரணந்தரம் முத்தியளிக்கும்.

62-65. பூர்வகாலத்தில் கோலாஹலன் என்ற பெயருடைய ஒரு சூத்திரன், தலை விதியால், காமத்தால் டீடிக்கப்பட்டவனாய் தன் பிதாவைக்கொண்டு மாதாவை மோகத்தால் கூட்டிக்கொண்டு ஹே! கேசவ! வேதாரண்யத்தில் தன் இச்சைப்படி சஞ்சரித்து மரணமடைந்தான்; அந்த ஸ்தலத்தில் வாஸஞ்செய்த மாத்மிரத்தில் அக்கொடிய மனிதன் தன்பாபத்தைப் போக்கடித்து, சுத்தசித்தனாக வேதாரண்ய ஈசனான என் பிரஸாதத்தால் வேதாந்த ஞானத்தையடைந்து மோகத்தையடைந்தான்.

ஆகையால் மோகத்த இச்சையுள்ளவர்களுக்கு முக்கியமான சிவகேசுத்திரங்களில் என்பக்தியுடன் வஸிப்பதே நலம்.

66. சூதர்:—இவ்விதமாக ஈசனால் சொல்லப்பட்ட புருஷோத்தமன் அவரை நமஸ்கரித்து மிகபக்தியுடன் மறுபடியும் கேட்டதாவது.

67. விஷ்ணு:—ஹே! சங்கர! காருண்யமூர்த்தி! வேதாரண்ய மகாத்மியத்தை கேட்க விரும்புகிறேன்; எனக்கு பகவானே! அதை இப்பொழுது சொல்லும்.

68-74. ஈசுவரன்: ஹே! விஷ்ணு! வேதாரண்யத்தின் வைபவத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; அதிக சிரத்தையுடன் ஜகத்திற்கு நன்மையான இதை கேள்!

புனீமத் வல்மீகம் என்று பெயருள்ள என் ஸ்தானத்திற்கு தெற்கே ஸமுத்திரக்கரையில் என்பக்தர்களால் எப்பொழுதும் சூழப்பட்டதான ஒரு ஸ்தலம் இருக்கிறது;

முன் சிருஷ்டியில் எல்லாம் லயமடைந்தபோது என்னிடத்தில் நித்தியமாயுள்ள வேதங்களெல்லாம் ஸம்ஸ்காரரூபமாயிருந்து, பூர்வம்போல் கல்பாரம்பத்தில் விமலமான அந்த வேதங்கள் மறுபடியும் என்னிடமிருந்து வெளிப்பட்டு ஸமஸ்தலோக ரக்ஷார்த்தம் சரீரத்தோடு கூடியதாய் சிரத்தையுடன் வேதாரண்யம் என்ற மஹத்தானக்ஷேத்திரத்தையடைந்து, வேததீர்த்தம் என்று பெயருடையதும், ஸமுத்திரத்தில் அரையோஜனை நீளம், கால் யோஜனை அகலமுமுள்ள இடத்தில் பாதுவாரம் பர்வங்களில் ஸ்நாநஞ்செய்து வேதாரண்ய நாயகனை பூஜித்தன.

75. உமாபதியான அந்த வேதாரண்ய நாதரும் தேவியுடன் அந்த வேதங்களுக்கு பிரஸாதம் அளித்தார்.

76-77. என் புத்திரனான ஸ்கந்தரும் அந்த மகத்தான தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்து, வேதாரண்ய நாதரை ஆராதித்து, அவர் பிரஸாதத்தால் மஹாவீர்ய பராக்கிரமமுடைய தாரகாசுரனைக் கொன்று ஸர்வலோகத்திற்கும் சுகத்தைக் கொடுத்தார்.

78-79. இவ்விடத்திலேயே நாரதமுனி பர்வங்களில் ஸ்நாநஞ்செய்து வெகு சிரத்தையுடன் வேதாரண்ய நாதனை ஆராதித்து ஸர்வக்ஞான ஸநத்ருமாரரிடம் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கடிக்கும் ஆத்மஞானத்தைப் பெற்றார்.

80-81. இந்த தீர்த்திலேயே ஸ்நாநஞ்செய்து யாக்ஞிய வல்கியமுனி பர்வகாலத்தில் காலவேளையில் வேதாரண்ய ஈசுவரனை ஆராதித்து அவர் பிரஸாதமாத்மிரத்தால் சீக்கிரமாக யோகசுவராஞர்.

82-84. அப்படியே கார்கியம், மைத்திரேயியும் அந்த வேததீர்த்தத்தில் பர்வகாலத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்து, லிங்கரூபியான அந்த வேதாரண்ய நாதரை மும்முறை வலம்வந்து, பூமியில் நமஸ்கரித்து, அவருடைய பிரஸாதத்தாலேயே யாக்ஞிய வல்கியரிடம் முக்தியைக்கொடுக்கும் ஞானயோகத்தை யடைந்தார்கள்.

85-86. ச்வேதகேது முனியும் அவ்விடத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்து வேதாரண்யாதிபதியான ஹரனை மும்முறை வலம்வந்து,

பரமமான பக்தியுடன் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்து ஸர்வ ஸம்ஸார காரணமான அக்ஞான நாசத்தைச்செய்யும் ஸாக்ஷாத் ஆத்மஞானத்தை பிதாவான உத்தாலகரிடமிருந்து அடைந்தார்.

87-88. வருணனும் இந்த வேததீர்த்தத்தில் பர்வத்தில் கிரத்தையுடன் ஸ்நானஞ்செய்து வேதாரண்ய மகாதேவரை ஆராதித்து, அவர் பிரஸாதத்தால் ஆத்ம தர்சனமடைந்தார்.

89-90. அவர் புத்திரரான பிருகுவும் அந்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து வேதவேதாந்த நாயகரான வேதாரண்ய ஈசனை வலம்வந்து, சங்கரனை பூஜித்து, அவர் பிரஸாதத்தால் தன் பிதாவினிடமிருந்து பிரம்மாத்ம ஐக்கியத்தை பிரகாசிக்கும் அபரோக்ஷ ஞானத்தை யடைந்தார்.

91-92. திருசங்குவும் இந்தவேத தீர்த்தத்தில் பர்வங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து, வேதாரண்ய ஈசுவரனை ஆரதித்து திரடமாயும் ஸர்வதுக்கங்களைப் போக்குவதான பரமஞானத்தை யடைந்தார்.

93-95. இந்த அதிசோபனமான வேதாரண்யத்தில், இந்த வேததீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, அம்பிகாநாதராகிய ஸ்ரீவேதாரண்ய நாயகரைத் தரிசித்து, பிரதக்ஷினஞ்செய்து, அவர் பிரஸாதத்தால் வெகுபேர்கள் முக்தியடைந்திருக்கிறார்கள்.

96-98. இவ்விடத்தில் பூதானஞ்செய்கிறவன் ருத்திரலோகத்தில் மகிமையடைகிறான்; வீடுதானஞ்செய்கிறவன் ஸம்சயமின்றி ருத்திரபதமடைகிறான்; தனதான்யம் கொடுப்பவன் குபேரஸமனாகிறான்; அன்னதானஞ்செய்கிறவன் ரோகமற்றவனாகிறான்; திலதானத்தால் மகாபாபங்களினின்றும் விடுதலையடைவதில் ஸந்தேகமில்லை; கன்யாதானத்தால் பார்வதிலோகத்தை யடைகிறான்; வஸ்திரதானத்தில் ஸந்தேகமின்றி தேவேந்திரனாகிறான்;

99-101. விஷ்ணு அயனம், சந்திரசூர்ய கிரஹணங்கள், வ்யதிபாதம், பர்வங்கள், ஆர்த்திரா நக்ஷத்திரம், இந்து வாஸரம் முதலான தினங்களில் இந்த வேததீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, எவனொருவன் கிரத்தையுடன் வேதாரண்ய நாயகரை மும்முறை

வலம்வந்து, தண்டஞ்செய்து, தீபதானமும், ஒரு நிஷ்கமாத்திரம் தனமும் சிரத்தையுடன் ஒரு சிவயோகிக்கு கொடுத்து உபவாஸ மிருக்கிறானே அவன் முக்தன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

102-105. நல்ல முகூர்த்தத்தில் எவன் இதில் ஸ்நானஞ் செய்து, மகேசனை தரிசித்து, சிவயோகிகையில் ஒரு பணமாவது சந்தோஷத்துடன் கொடுக்கிறானே அவன் பிரம்மஹத்தியாதி பாபங்களிலிருந்து விடுதலையடைகிறான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

இதில் மரணமடைந்தால் நிச்சயமாக முக்தியடைகிறான்; பக்தியுடன் கூடியவர்களுக்கு ரோகங்களை அபகரிப்பதும், என்னாலும், எந்தேவியாலும், என்முக்கிய பக்தர்களாலும் பூஜிக்கப் பட்டதும், போகமோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறதுமாக இந்த ஸ்தலம் இருக்கிறது.

106. ஸர்வவேதாந்த ஸங்கிரஹமான முக்தி உபாயம் என்னால் சொல்லப்பட்டது; ஹே! அச்யுதா! இதை நீ சிரத்தையற்ற மனிதனுக்கு சொல்லக்கூடாது.

107. ஸூத்ரர்:—இந்த மஹேசரவணுடைய வாக்கியத்தை ஹரிகேட்டு, ஈசனை நமஸ்கரித்து, வெகு துருங்கியடைந்தார்.

அத்தியாயம் 4.

(மோரக கதனம்).

1. ஈசுவரன்:—இனி இப்பொழுது ஹே! புருஷோத்தம! மோசகனைச் சொல்லுகிறேன்; வேதமொன்றாலேயே சொல்லப் பட்ட இதை சிரத்தையோடும் பக்தியோடும் அறி.

2-7. முன்னொருகாலத்தில் ஸமஸ்தவித்தைகளுக்கு இருப் பிடமாயும், மஹேஸ்வரமாயும், அகாரமுதல் கூசுகாரம்வரையிலுள்ள அத்திரிம்ஸமாயிருக்கிற அகூசரங்களால் ஆக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத் துடனும், ஞானமுத்திரையை தரித்தவளும், பரையாயும் அகூச மாலே தரித்தவளும், தங்கக் கமண்டலத்தை தரித்தவளும், எல்லா ஞான ரத்னங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், புஸ்தகத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பவளும், குந்த இந்து புஷ்பத்திற்கு சமான நிற

முடையவனும், காதில் இரண்டு குண்டலங்கள் அணிந்தவனும், புன்சிரிப்புடனும் அழகுடனும் விசித்திரமான கையாபரணங்களால் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருப்பவனும், ஜடையோடு கூடினவனும், அர்த்த சந்திரனால் சோபிக்கப்பட்ட கிரீடத்தை யுடையவனும், தாமரை புஷ்பத்தில் வீற்றிருப்பவனும், நீலமான கழுத்துடையவனும், முக்கண்ணுடையவனும், ஸர்வலக்ஷணங்களும் ஸர்வாபரணங்களும் பொருந்தியவனும், தேவகந்தர்வ ராக்ஷஸர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவருமான ஸரஸ்வதிதேவி பக்தியுடன் என்னை நமஸ்கரித்து இந்த கேள்வி கேட்டாள்.

8. நானும் ஹே! புருஷோத்தம! பரமமான கிருபையுடன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஹிதத்தின்பொருட்டு மோசகனை ஸரஸ்வதிதேவிக்கு சொன்னேன்.

9. பிரமன்முதல் ஸ்தாவராவ்ரியந்தம் பசுக்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன; அவைகளுக்கு தேவனுள்ள யான் பதியானபடியால் என்னை வித்வான்கள் பசுபதி என்று கூறுவார்கள்.

10. இந்த பசுக்களை ஹே! ஸரஸ்வதி! மாயாபாசத்தால் கட்டுகிறேன்; அந்த பசுக்களை எல்லாம் விடுதலைசெய்கிறேன் நானே.

11. என்னையே மோசகன் என்று நித்யமாயும் ஸாத்வியாயுமுள்ள சுருதி சொல்லுகிறது; பிரமாணங்களுக்குள் சுருதி பல முடையதென்று சொல்லப்படுகிறது.

12-13. ஏனெனில் அந்த சுருதிக்கு தன்னாலாவது மற்றவைகளினாலாவது ஒருக்காலும் தோஷம் ஸம்விக்கிறதில்லை; நேத்திரமுதலான இந்திரியங்களால் உண்டாகும் மற்ற பிரமாணங்களுக்கெல்லாம் அவித்தையால் தோஷத்தன்மை இருக்கவே செய்கிறது; அதனால் அவைகளுக்கு வேதவாக்கியத்துடன் விரோதமுண்டாகுங்கால் பிரமாணம் கிடையாது.

14-16. ஸ்மிருதிகளும், புராணங்களும், பாரதமுதலானதும் ஹே! ஸுந்தரி! வேதத்தை மூலமாகவுடையன; ஆகையால் மூலத்துடன் விருத்தம் வருங்கால் அவைகளுக்கு பிரமாணம் விதிக்கிறதில்லை.

பாஞ்சராத்திரம்முதலிய மார்க்கங்களுக்கு வேதம் ஆதார மன்று; அவை ஸ்வதந்திரங்கள்; ஆகையால் யோசிக்குங்கால் பிராந்திமுலமாய் இருக்கின்றன; ஆனாலும் இந்த மார்க்கங்களில் எந்த அம்சம் வேதத்துடன் விரோதப்படுகிறதில்லையோ அது சில அதிகாரிகளுக்கு பிரமாணம் என்று சொல்லப்படும்.

17-19. வேதமார்க்கத்தினின்று அடியோடேவிலகிய பிராணிகளுக்கு பாஞ்சராத்திரம்முதலிய மார்க்கங்கள் காலகிரமத்தில் உபகாரஞ்செய்யும்; தந்திரங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு ஹே! தேவி! நான் நேரில் காணப்படமாட்டேன்; கொஞ்சகாலத்தில் அந்தந்த தேவதைவழியாக நான் அடையப்படுகிறேன்.

20. அதிலும் கர்ம நிஷ்டர்களைக்காட்டிலும் ஞான நிஷ்டர்களுக்கு சுலபமாக காணப்படுகிறேன்; ஞானிக்கும் நான் காணப்படுகிறதில்லை; அவர்களுடைய கேவலம் ஆத்மாவாக நான் இருப்பதால் (நான் வேறாக அடையப்படுகிறதில்லை).

21. ஆத்மரூபமாயுள்ள நானே எல்லோருக்கும் ஸம்ஸாரமோசகனாயிருக்கிறேன்; என்னைவிட வேறொருவரும் இல்லை; 'மனிதன் அறியாதவனன்று' என்று நித்தியமான ச்ருதிகொல்லுகிறது.

22. ஸாம்பனையும் ஈசனாயுள்ள என்னைத்தவிர வேறுமோசகன் கிடையாது; நான் ஸம்ஸாரத்தை யடைந்தவனல்ல; ஸ்வபாவமாக ஸர்வஞ்ஞனாயிருக்கிறேன்.

23. என்னைக்காட்டிலும் மற்ற ஜீவராசிகள் ஆத்மஞானமற்றவர்களாகவும், மாயையால் சூழப்பட்டவர்களாகவும், எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரிகளாகவும், மோச்சியர்களாகவும் (விடுதலைக்குப் பாத்திரமாகவும்) இருக்கிறார்கள்; பிரகிருதியோ கேவலம் ஜடமாகவுமிருக்கிறது. (அதனால் அதுவும் மோசகமாகமாட்டாது).

24. ஆகையால் ஸமஸ்த பசுக்களினுடைய ஸம்ஸாரமோசகன் நானே; என்னைத்தவிர வேறுபுமான் இல்லை, இது ஸத்யம் என்று சாச்வதமான ச்ருதி கூறுகிறது.

25. ஹே! மஹாவிஷ்ணு! ஜகன்மாதவாயும், வேத ச்வரூபியாயுமுள்ள ஸரஸ்வதி இவ்விதமாக என் வாக்கியத்தைக்கேட்டு என்னை பக்தியுடன் பூஜித்தார்.

26. நீயும் அக்யந்த கல்பாணகுணக்தோடும் விசேஷமாக என் பக்தனாயுமிருக்கிறாய்; உனக்குச் ஸமமக இந்த உலகில் ஒருவனும் கிடையாது.

27-28. ஆதலாலே உனக்கு என்னால் ஸம்ஸார மோச விஷயஞ்சொல்லப்பட்டது; வேகமார்க்கத்தி லிருக்கிறவர்களாயும், தார்மிக்கர்களாயும், அஹங்கார மற்றவர்களாயும், சுத்தர்களாயும் இருக்கப்பட்ட என் பக்தர்களான த்விஜர்களுக்கு என்னால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை நீ உபதேசிக்க வேண்டுமென்பறி மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கக் கூடாது.

29. ஸுத்தர்:—புருஷோத்தமன் இதைக்கேட்டு, ஆகியாயும், உமாஸஹாயனும், வெண்ணிறமான சந்திரகலையை சிரஸில் பூஷணமாக தரித்தவராயும், எல்லா தேவர்களாலும் யோநிகளாலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவராயும் உள்ளவரை ஸம்ஸார மோசகன் என்று பக்தியுடன் அறிந்தார்.

30. சிரேஷ்டம், தாழ்மை என்ற பேதருள மற்று, ஸ்த்யமாயும், நித்தியமாயும், அத்வயமாயும், 'சிவன்' என்ற நாமம் பூண்டதாயும், ஸர்வ நாதனாயும் இருப்பவரை நமஸ்கரித்து, சிஷ்டர்களால் ஆதரிககப்பட்டவரும், மங்களத்தை தருவருமான சிவனை சிரத்தையுடன் நல்ல வாக்கால் ஸ்துதித்து, அந்த தாமரைக் கண்ணன் பரவசமானார்.

31. ஹே! முனிசிரேஷ்டர்களே! கேளுங்கோள்! மோசகனையுடைய ஸாதகமாயிருக்கிற ஒரு விஷயஞ் சொல்லுகிறேன்.

32-47. முன்னொருகாலத்தில் ஒரு த்விஜசிரேஷ்டர் சிரத்தையுடன் வைதிக கர்மங்களைச் செய்து, அதனால் பாபங்களை தகித்து, சுத்தமனதுடன் கூடியவராய், ஜனன மரணங்களுக்கு மிகப் பயந்து கிரமமாக எல்லா தேவர்களும் தன் ஸம்ஸாரத்தை மோசகஞ்செய்வார்கள் என்று நினைத்து பூஜித்தார்; அவர்களும் ஜனன

மரணங்களோடு கூடியவர்களென்று விசாரணையினால் அறிந்து, அவர்களை நீக்கி, பகவானையும், முக்கண்ணனையும், தொங்குகின்ற ஜடாமுடிகளுடன் கூடியவரையும், சந்திரசேகரனும், நீலகண்டரும், சரத்தகால் சந்திரகிரணம்போன்ற வெண்ணிறமுள்ளவனும், பசுவின் பாலேப்போன்ற வெளுத்த ஆகாரமுள்ளவனும், சந்திர பிம்பம்போன்ற முகத்தையுடையவனும், புன் சிறிப்போடும் ஸந்தோஷத்தோடு கூடியவனும், தன் ஆத்மதத்வத்திலேயே முக்கியமாக இருக்கப்பட்டவனும், கங்காதரனும், மங்களகரனும், சாந்தமூர்த்தியும், ஸர்வாபரண பூஷிதரும், ஸர்வ லக்ஷணங்களோடு கூடினவரும், வீராஸனத்தில் வீற்றிருப்பவரும், வேதமாகிய யக்ஞோப வீதத்தை தரித்தவரும், பஸ்மதாரையால் மனோக்கியராயுள்ளவரும், நாகாபரண பூஷிதரும், புலித்தோலை யணிந்தவரும், சுத்தரும், ஸூகமான யோகப்பட்டத்துடன் கூடியவரும், எல்லா பிராணிகளின் ஆத்மாவிலிருக்கிற அக்ஞானமாகிற அபஸ்மார வியாதியினுடைய பின்பாகத்தை மிதித்துக்கொண்டிருக்கிற (தன் இடது) காலையுடையவரும், தெளிவான ஞானமுத்திரையை உடையவரும், ஹரனும், ஸமஸ்த ஞானரத்னங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமான புல்தகத்தை கையில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவரும், ஸகல தத்வங்களாகிற அக்ஷமாலையையும் கமண்டலத்தையும் உடைந்தா னவரும், ஸ்வரூபமாயுள்ள பரமானந்தமாகிற பராசக்தியை பாதிசரீரமாக உடைத்தானவரும், தர்மரூபமான விருஷப வாகனத்தோடு கூடியவரும், தர்மிகர்களாலும் வேதத்தின் கரையைக் கண்டவர்களுமான முனிகளால் சூழப்பட்டவரும், மனோஹரனும், ஸமஸ்த வித்தைகளுக்கு ஈசனும், ஈச்வரர்களுக்கெல்லாம் ஈச்வரனும், நாசமற்றவரும், பிறப்புமுதலியவைகளினின்று அடியோடே நீங்கியவரும், ஒங்காரமென்ற தாமரைப்பூவில் வீற்றிருப்பவரும், தன் ஆத்மவித்தையை அளிப்பதால் எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரமோசகரும், ருத்திரனும், மிகக்கிருபையால் எல்லாப் பிராணிகளின் நன்மையில் பிரீதியுள்ளவரும், எல்லா உபாஸகர்களுடைய மனோபீஷ்டத்தைப் பூராவாக அளிக்கப்பட்டவரும், ஜகத்சிருஷ்டி முதலியவைகளுக்குக் காரணருமான தக்ஷிணமூர்த்தி தேவனை

யடைந்து, மகாபக்தியுடன் அநேகம்தடவை நமஸ்கரித்து, சக்தி யானுசாரம் பூஜித்து 'ஹே! ருத்திரனே! உன்னுடைய தெற்கு நோக்கிய முகத்தால் என்னை ரக்ஷியும்' என்று சொல்லி, மறுபடியும் மறுபடியும் அந்த தேவனை பக்தியோடு பூஜித்தார்.

48-51: அதன்மேல் மஹாதேவனையும் ஈசனாயுமுள்ள தக்ஷி ணாமூர்த்திதேவன் தன் ஆத்மஞானத்தை அந்த விப்ரனுக்கு உப தேசித்து, அவனுடைய ஸம்ஸார பாசத்தை அந்த உமாபதி அறுத் தார்; அநேக ஜ்ஞாக்கள் தக்ஷிணாமூர்த்திப் பிரஸாதத்தால் சிரம மில்லாமல் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுதலையடைந்தார்கள்.

நீங்களும் மஹா ஆனந்த ஸ்வரூபமாயுள்ள மஹாதேவனே ஸம்ஸார மோசசன் என்று அறிந்து முக்கியகருத்துடன் பஜிக்க வும்; இவரைப் பூஜிப்பதாலேயே எல்லாம் ஸித்திக்கும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

52. இதைக்கேட்டு எல்லாத்விஜர்களும் பரம சிரத்தையு டன் அப்புதனையும் ஸர்வக்ஞராயுமுள்ள ஸுதரை நமஸ்கரித் து பூஜித்தார்கள்.

அத்தியாயம் 5.

(மோசக பிரத கதனம்).

1. ஈசுவரன்:—ஹே! தாமரைக்கண்ணு! இனி உனக்கு மோசக பிரதனைப்பற்றி சொல்லுகிறேன்; அதிக சிரத்தையுடன் கேளும்!.

2. ஆசார்யரே ஸம்ஸார மோசகபிரதர் என்று சொல்லப் படுகிறார்; வேதாந்த விசாரத்தால் அடையப்பட்ட ஞானமுடைய வன் ஆசார்யன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

3. ஹே! புருஷோத்தம! அந்த ஆசார்யனும் அநேகவிதம் என்று அறி; உத்தமன், மத்தியமன், அதமன் என்றும் அறிந்து கொள்.

4. எல்லா சாஸ்திரமறிந்தவர்களால் உத்தமன் பிராஹ்ம ணன் என்றும், மத்தியமன் கூத்திரியுன் என்றும், அதமன் வைச்யன் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

5-7. அதமன் வைச்யருக்கும் சூத்திரனுக்கும் குருவாவன்; மத்யமன் தன் ஜாதிக் கும், வைச்யனுக்கும், ஊழியஞ்செய்யும் சூத்திரருக்கும் குருவாவன்; உத்தமன் பிரஹ்மணனுக்கும் கூத்திரியனுக்கும், வைச்யனுக்கும், ஊழியஞ்செய்யும் சூத்திரனுக்கும் குருவென்றும் என்னால் சொல்லப்படுகிறது; ஸ்திரீகளுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் குருத்வம் ஒருபொழுதும் கிடையாது.

8. வைச்யனுக்கும் கூத்திரியனுக்கும் வித்தையின் உத்தர பாலத்தால் தண்ணீவிட மேல்ஜாதிகளுக்கு குருத்வம் உண்டென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

9-10. அந்த உத்தம குருவும் ஐந்துவிதமாக ஆத்மஞானிகளால் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறான்; பிரஹ்மசாரி, கிரஹஸ்தன், வானப் பிரஸ்தன், யதி, அதிவர்ணாச்ரமி என்றும், அவர்களுள் கிரமமாக மேல்பட்டவர்கள் குருவென்றும், கிரேஷ்டமில்லாதவர்களுக்கு கிரேஷ்டமுள்ளவர்கள் குருவென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

11. கிரஹஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், யதி இவர்களுக்கு வித்தையின் கௌரவ பலத்தால் பிரஹ்மசாரி குருவாகலாமே ஒழிய வேறுவிதமாக ஆகாது.

12. கிரஹஸ்தன்கூட வித்யோத்கர்ஷ பலத்தால் வரம்புப் பிரஸ்தனுக்கும் ஸந்யாஸிக்கும் குருவாகலாமேதவிற வேறுவிதமாக ஆகான்.

13. வானப்பிரஸ்தனும் வித்யோத்கர்ஷ பலத்தால் ஸந்யாஸிக்கு குருவாவன்; வேறுவிதமாக ஆகான்.

14. அதிவர்ணாச்ரமி எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் குருவாவான்; நான் எவ்விதம் ஒருவருக்கும் சிஷ்யன் ஆகிறதில்லையே; அப்படி அவன் ஒருவனுக்கும் சிஷ்யன் ஆகிறதில்லை. “

15. அதிவர்ணாச்ரமி குருக்களுக்கெல்லாம் குருவென்று சொல்லப்படுகிறது; அவனுக்கு எமமாவது, மேலாவது இந்த லோகத்தில் ஒருவரும் இல்லையென்பதில் ஸந்தேமில்லை.

16-20. எவனொருவன் சரீரம் இந்திரியங்கள் முதலியவைகளைக் காட்டிலும் வேறாயும், ஸர்வசாக்ஷியாயும், பரமார்த்தமான ஞான சுகமாயும், ஸ்வயம்பிரகாசமாயுமிருக்கிற ஆத்மாவான பரதத்வத்தை அறிகிறானே அவன்தான் அதிவர்ணாச்ரமியாவான்.

எவன் வேதாந்த மஹாவாக்கிய சிவணத்தினாலேயே ஆத்மாவை ஈசுவரனாக அறிகிறானே அவனே அதிவர்ணாச்ரமி ஆவான்.

எவன் மூன்று அவஸ்தைகளில்லாததும், மூன்று அவஸ்தைகளுக்கு சாக்ஷியாயுமுள்ள மஹாதேவரை அறிகிறானே அவன்தான் அதிவர்ணாச்ரமியாவான்.

வர்ணாச்ரமங்கள் மாயையால் தேகத்தில் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், ஞானரூபமாயுள்ள தன் ஆத்மாவில் அவை இல்லையென்றும் வேதாந்தங்களால் அறிகிறவன் அதிவர்ணாச்ரமியாவான்.

21-23. சூர்யனுடைய ஸந்நிதியில் எப்படி ஜனங்கள் தாங்களை சேஷ்டைசெய்கிறார்களோ அப்படி என் ஸந்நிதியில் ஸகல ஜகத்தும் சேஷ்டிக்கிறது, என்று வேதாந்தத்தால் அறிகிறவன் அதிவர்ணாச்ரமியாவான். தங்கத்தில் மாயையால் கழுத்து சங்கிலி, கிரீடம், காப்பு, கைவளை முதலியவை எப்படி கல்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அப்படி ஜகத் என்னிடத்தில் எப்பொழுதும் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதாக எவன் வேதாந்தத்தால் அறிகிறானே அவனே அதிவர்ணாச்ரமியாவான்.

24-27. சிப்பியில் வெள்ளி எப்படி மாயையால் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படி மஹத்முதலான மாயாமயமான ஸகல ஜகத்தும் என்னிடத்திலேயே கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எவன் வேதாந்தத்தால் அறிகிறானே அவனே அதிவர்ணாச்ரமியாவான்.

சண்டாளனுடைய சரீரத்திலும், பசுமுதலியவைகளின் சரீரத்திலும், பிராஹ்மண சரீரத்திலும் மற்றும் எல்லாவற்றிலும் தாரதம்மியமாய் இருக்கின்ற இவைகளில் ஆகாசம்போல் எப்பொழுதும் வியாபித்துக்கொண்டும், ஸகலஸம்பந்தமு மில்லாமலும்

ஒரே ரூபமாகவிருக்கிற மஹாதேவனே பரமாயும் நித்தியமாயு முள்ள நான் என்று எவன் வேதாந்தத்தால் அறிகிறானோ அவன் தான் அதிவர்ணசிரமியாவான்.

28-30. ஒருவனுக்கு திக்குபிரமை நாசமானாலும் முன் போல் எப்படி திக்குதோன்றுமோ அப்படியே ஞானத்தால் நாச மடைந்திருந்தாலும் ஜகத் எனக்கு தோன்றுகிறது; ஆனால் அது உண்மையில் என்று எவன் வேதாந்தத்தால் அறிகிறானோ அவனே அதிவர்ணசிரமி.

எப்படி ஸ்வப்ன பிரபஞ்சம் என்னிடத்தில் மாயையால் உண்டாகித் தோன்றுகிறதோ அப்படியே ஜாக்ரத பிரபஞ்சமும் அந்த ஈசுவரனுடைய மாயையால் உண்டாகி விளங்குகிறதென்று எவன் வேதாந்தத்தால் அறிகிறானோ அவன் அதிவர்ணசிரமி.

31. தனது ஆத்ம தர்சனத்தால் வர்ணசிரம ஆசாரங்கள் நழுவிவிடுகின்றனவோ அவன் எல்லாவர்ணசிரமங்களைக் கடந்து ஆத்மாவில் ஸ்திதியுள்ளவன்.

32. எந்த மனிதன் தனது வர்ணசிரமங்களைத் தாண்டி ஆத்மாவிலேயே இருக்கிறானோ அவனை அதிவர்ணசிரமி என்று எல்லா வேதாந்த முணர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

33-34. (சொல்லப்பட்ட அதிவர்ணசிரமியின் அனுபவமும் விவரிக்கப்படுகிறது). ஆத்மா தேகமல்ல, இந்திரியமன்று, பிராணனன்று, மனஸன்று, புத்தியுமன்று, அகங்காரமும்ன்று, சித்தமல்ல, மாயையுமன்று, மேலும் ஆகாசாதி ஜகத்தும் அன்று, கர்த்தாவன்று, போக்தாவன்று, புஜிப்பிக்கிறவனுமன்று; (ஆனால்) உண்மையில் கேவலம் சித்தாயும் ஸதாந்தமாயுமிருக்கிற பிரஹ்மமே.

35. எப்படி ஜலத்தின் அசைவால் அதில் (பிரதிபிம்பித்து) இருக்கிற சூரியனும் அசைவதாகத் தோன்றுகிறதோ அப்படியே அகங்கார ஸம்பந்தத்தால் ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரம் தோன்றுகிறது.

36. ஆகையால் வேறு பதார்த்தத்தின் குணமாயிருக்கிற வர்ணசிரமங்கள் ஹே! கேசவ! பிராந்தியினால் ஆத்மாவில் ஆரோ

பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அப்படியிருக்கிறவர்கள் ஆத்மவித்துக்க
என்று.

37. விதியாவது, நிஷேதமாவது, தள்ளத்தக்கதாவது,
தள்ளத்தகாததாவது அப்படியே லோகவியாபாரத்தா லுண்டா
கும் வேறுதாவது ஆத்மஞானிகளுக்கு கிடையாது.

38. ஈசுவர ஸம்பந்தமான இந்த ஆத்மஞானிகளின் இருப்
பை மாயையால் மோகமடைந்த மாணிடர்கள் ஒருபொழுதும்
அறியமாட்டார்கள்.

39. இந்த பிரஹ்மவிஞ்ஞான நிஷ்டை மாம்ஸமயமான கண்
ணல் பார்க்கமுடியாது; ஹே! கேசவா! இது வித்வான்களுக்கு
தானாக வித்தமாக விருக்கிறது.

40. எந்த தத்வஸ்வரூபத்தில் ஜனங்கள் எப்பொழுதும்
உறங்குகிறார்களோ அதில் வித்வான் விழித்துக்கொண்டிருக்கி
றான்; எதில் (திருசிய பிரபஞ்சத்தில்) ஜனங்கள் விழித்துக்கொண்
டிருக்கிறார்களோ அதில் வித்வான் சுழுப்தனாயிருக்கிறான்.

41-42. இவ்விதமாக ஆத்மாவை த்வந்துவமற்றதாயும்,
விகல்பமற்றதாயும், களங்கமற்றதாயும், நித்தியமாயும், சுத்தமா
யும், ஆபாஸமற்றதாயும், ஞானமாத்நிரமாயும், அமிருதமாயும்
எவ்வன் வேதாந்தத்தாலும், தன் அனுபத்தாலும் நிச்சியத்து அறி
கிறானே அவனுக்கு அதிவர்ணசிரமி என்று பெயர்; அவனே
உத்தம குரு.

43-44. அவன்தான் வேதவித்தமன்; அவனே மோசக
பிரதன்; அவனே ஸர்வகாரணன்; அவனே ஸத்தியமாயும் சை
தன்யக் கட்டியாயுமிருக்கிறான்; அவனே உயர்ந்த முக்தி; அவன்
தான் எல்லோருக்கும் முக்தியளிப்பவன்; அவன்தான் எல்லாம்
என்று சொல்லப்படுகிறது.

45. இவ்விதமாக எல்லா வேதங்களாலும் வித்தித்த உண்
மையானது, பரமகிருபையால், பிரார்த்தித்த உனக்காக, ஸகல
முனி தேவதை மனிதர்களுக்கு நேரே முக்தியுடைய பரம புரு
ஷார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது.

46-50. ஸுதர்:—இதைக்கேட்டு ஜகன்மயனாயும் பகவானாயுமுள்ள வாஸுதேவன் பாமாத்மாவான சிவனுடைய பாதங்களை தன் சிரஸில் வைத்து, வேதாந்தத்தால் சொல்லப்பட்டதும் முக்தியைக் கொடுப்பதாயுமுள்ள பிரஹ்மஞானத்தை யடைந்து, மகாபக்தியுடன் பரவசனாய், தகைந்த கண்டத்துடன், பலமுறை நமஸ்கரித்து, நீர்த்தளும்பிய கண்ணுடன் ஈசன் பிரஸாதத்தால் கிருதார்த்தரானார்.

ஹே! த்விஜர்களே! நீங்களும் இவ்விதம் சிரத்தையுடன் மோசகபிரதரை அறிந்து, அவருக்கு எப்பொழுதும் ஸேவை செய்யுங்கோள்!

எவனுக்கு ஈசுவரனிடத்தில் உக்கிருஷ்டமான பக்தியிருக்கிறதோ, தேவரிடத்தில்போல குருவினிடத்திலும் பாமான பக்தியிருக்கிறதோ மஹாத்மாவான அவனுக்கு ஹே! த்விஜர்களே! சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்கள் நன்றாக விளங்கும்.

அத்தியாயம் 6.

(ஞான முண்டாகாமலிருப்பதற்கு காரணம்).

1. ஈசுவரன்:—ஹே! கேசவ! இனி இப்பொழுது ஞானம் உண்டாகாததற்குக் காரணஞ்சொல்லுகிறேன்; அவைகளை விலக்குவதற்காக நீ சிரத்தையுடன் கேள்.

2-3. விக்ஞான உத்பத்தியில்லாமலிருப்பதற்கு சிவதுரோகம் மூலகாரணமாகும்; சிவபக்தர்களின் அபராதமும், சிவஞான நிந்தனையும், திருபுண்டர தாரணம் பூசதலில் துவேஷமும், அதை அனுஷ்டிக்காமல் நீக்குவதும், ருத்திராக்ஷ தாரணமில்லாமலிருப்பதும் ஞானமுண்டாகாமலிருப்பதற்கு காரணம்.

4. ஹே! ஜநார்தன! உன் சுரோகமும், உன் அடியார்களின் நிந்தனையும், அவர்களின் தனத்தில் விருப்பும் ஞானமுத்பத்தியாகாததற்கு காரணம்.

5. பிரஹ்மத்துரோகமும், அவாடியார்களின் துவேஷமும், அவர்களின் தனத்தில் வாஞ்சையும் ஞான முண்டாகாததற்கு காரணம்.

6. காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், டம்பம், சோம்பல், மாத்ஸர்யம் இவை ஞானமுண்டாகாததற்கு காரணம்.

7. தர்மம், அதர்மம், ஈசுவரன் இவர்களின் இருப்பில் ஸந்தேகமும், அவைகளில்லை என்ற புத்தியும் ஞானமுத்பத்தி யில்லாமலிருப்பதற்கு காரணம்.

8. ஹே! கேசவ! மாதாவை ரக்ஷிக்காமலிருப்பதும், மாதிரு துரோகமும், மாதாவுக்கு துக்கத்தை யுண்டுபண்ணுவதும் ஞானோத்பத்திக்கு விரோதம்.

9. வேதவேதாந்தங்களில் துவேஷமும், அதைப் படிக்காமலிருப்பதும், பிராஹ்மண அபராதமும் ஞானமுத்பத்தியில்லாமலிருப்பதற்கு காரணம்.

10-11. வேதாங்கங்களில் துவேஷமும், அப்படியே ஸ்மிருதிகளிலும், புராணங்களிலும், பாரதத்திலும் துவேஷமும், அவைகளை படிக்கிறவர்களிடத்தில் துவேஷமும், அவர்களுக்கு பாதை உண்டாக்குவதும், அவர்களின் தனத்தை அபஹரித்தலும் ஞானமுண்டாகாததற்கு காரணம்.

12-21. வைதிகமல்லாத வாமம், பாசுபதம், பாஞ்சராத்ர முதலிய மார்க்கங்களை கைக்கொள்ளாதலும், சிஷ்டர்களிடத்தில் தூஷணை கல்பித்தலும், சிஷ்டர்கள் ஸங்கமற்றிருப்பதும், சிஷ்டமில்லாத நடத்தையும், கெட்ட ஸம்ஸர்க்கமும், கெட்டவர்களை போஷிப்பதும், கெட்ட நடத்தையும், பிதிரு துரோகமும், பிதிரு ஸேவை இல்லாமலிருப்பதும், பிதாவுக்கு வருத்தமுண்டாக்குவதும், பசுக்களின் இரக்ஷணை இன்மையும், கோஹிம்ஸையும், மாடுகள் சஞ்சரிக்கும் மார்க்கத்தை தடுத்தலும், அவ்விதமே மனித சஞ்சார இடத்தை அடைத்தலும், அவர்களுக்கு பாதைசெய்வதும், அவர்கள் போகுமிடத்தில் முள்ளைப்போடுதலும், மழை காற்று வெய்யில்களால் பாதிக்கப்பட்டு கிருகத்திற்கு வந்தவர்களைத் தடுத்தலும், அவர்களை ரக்ஷியாமலிருப்பதும், கிணறு, தடாகம், குளம் முதலியவைகளுக்குப் போக இடங்கொடாமல் தடுப்பதும், அந்த ஜலத்தைக் கெடுத்திசெய்தலும், அவ்விதமாகவே அந்த

ஜலத்தை திருமிதலும், புலி திருடன் முதலியவைகளிலிருந்து பயந்துவந்தவனை ரக்ஷியாமல் இருப்பதும், ஸாதுக்களுக்கு பயத்தை யுண்டாக்குதலும், வசியம், ஆகர்ஷணம், துவேஷம், ஸ்தம்பம், உச்சாடனம், அபிசார கிரியைகளைச் செய்தலும் ஞானமுத்பத்தி இல்லாமலிருப்பதற்கு காரணம்.

22-27. சூதாட்டத்தில் காலம் கழித்தலும், நடன ஸங்கீதத்தில் மோகமும், கெட்டவார்த்தை உபயோகப் படுத்துவதும், வர்ணசிரம சிஷ்டர்களை அவமானப்படுத்துவதும், அவர்களின் ஸேவையில்லாமலிருப்பதும், புத்திரன், மித்திரன், கிரகம், கேஷத்திரம், பிராதாக்கள், பந்து ஜனங்களிடத்தில் இன்பமும், சூருபாதத்தில் இன்பமற்றிருப்பதும், பக்ஷிக்கக்கூடாததை பக்ஷிப்பதில் சிரத்தையும், அப்படியே பக்ஷிக்கிறதும், அவைகளைத் தொட்டுக் கொண்டிருப்பதும், பரஸ்திரீ தர்சனத்தில் சிரத்தையும், அவர்களைப் புணர்வதில் பிரியமும், அவர்களைப் புணர்தலும், ஸ்வஸ்திரீயைப் பார்ப்பதில் துவேஷமும், அவர்களைப் பாராமலிருப்பதும், அவர்களைத் துன்பப்படுத்தலும் ஞானமுண்டாகாததற்கு காரணம்.

28-36. குருவுக்கு இஷ்டமில்லாததைச் செய்தலும், அவருக்கு இஷ்டத்தை செய்பாமலிருப்பதும், அவர்களின் ஸேவையற்றிருப்பதும், ஈசுவரன், குரு, வேதம், ஞானம் இவைகளில் பத்தி இல்லாமலிருப்பதும், அப்படியே தன் குருவம்சத்தாரிடம் பக்தியற்றிருப்பதும், தன் குருளின்பொருட்டு மகாபுக்தியுடன் தன் தேகத்தை அர்ப்பணஞ் செய்யாமலிருத்தலும், மற்றவர்களுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தலும், குருநிர்தையை காதுகொடுத்து கேட்பதும், குருஹிம்ஸையைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதும், குருவுடன் வாதஞ்செய்தலும், அவரை ஈசுவரன் என்று நினைப்பதிலிருத்தலும் அவரை அலக்ஷ்யஞ்செய்தலும், அவர் சொல்வதை மறந்துபோவதும், ஆசார்யனிடத்தில் பாலன் என்ற புத்தியும், அப்படியே மனிதன் என்ற புத்தியும், சிஷ்டால்லவென்ற புத்தியும், அசுத்தர்களை ரக்ஷிக்காமலிருப்பதும், அசுத்தர்களை அபராதம் செய்தலும், அவர்களை நிரந்தித்தலும், ஏழையை நிரந்தித்தலும்,

அவனை ஹிம்சித்தலும், அவன் சங்கோசத்தைக்கண்டு சந்தோஷப்படுதலும், ரூபமில்லாதவனை நிந்திப்பதும், அவனை ஹிம்ஸித்தலும், அவனுடைய குரூபத்தில் ஸந்தோஷப்படுவதும் இவையெல்லாம் ஞானமுண்டாகாமலிருப்பதற்கு காரணங்கள்.

37. ஸுத்தி:—இவ்விதமாக மஹேசுவரனிடத்திலிருந்து விஷ்ணு ஞானம் உண்டாகாமலிருப்பதற்குள்ள காரணங்களைக் கேட்டு வெகுபக்தியுடன் நமஸ்காரஞ்செய்தார்.

38. நீங்களும் சிவஞான முண்டாகும்பொருட்டு முன்சொன்னவைகளை அடியோடு நீக்கிவிடுங்கள்.

அத்தியாயம் 7.

(குரு ஸேவையின் மகிமை).

சசுவரன்:—இனி இப்பொழுது உனக்கு நான் ஹே! புருஷோத்தம! வித்வான்களை ஸேவை செய்வதின் பலத்தைச் சொல்லுகிறேன்; சிரத்தையுடன் கேள்.

2. முன்னொருகாலத்தில் பாகயக்ஞன் என்பவனுடைய புத்திரனான சசிவர்ணன் என்ற ஒரு பிராஹ்மண சிரேஷ்டன் பாபகர்மங்களைச் செய்பவனாயிருந்தான்.

3. அவன் அக்ஞானத்தால் மூடப்பட்ட சித்தத்துடனும், பிரஹ்மஞான தூஷகனாகவும், வேதநிர்த்தையில் பரனாயும், பிராணி ஹிம்ஸையில் பரனாயும் அதமனாயுமிருந்தான்.

4. அவன் எப்பொழுதும் சிவநிர்த்தை செய்பவனாயும், எல்லாதேவதா தூஷரதனாகவும், தர்மநிர்த்தை செய்பவனாயும், தர்மஞ் செய்பவர்களுக்கு அபராதஞ் செய்பவனாயுமிருந்தான்.

5. வர்ண தர்மங்களை விட்டவனாகவும், ஆசிரம தர்மங்களற்றவனாகவும், மாதாவதை, பிதாவதை செய்பவனாகவும், தனக்கு பலமுள்ளவரையில் பிராதாக்களை துரோகஞ் செய்பவனாயுமிருந்தான்.

6. கோஹத்தி செய்பவனாயும், நன்றியறிதலற்றவனாயும், நாஸ்திக புத்தியால் அதிக கர்வமடைந்தவனாயும், பரஸ்திரீ, பரபொருள்களை அபகரிப்பனாகவும் விஷம் நெருப்பு இவைகளை வைப்பவனாகவுமிருந்தான்.

7. சண்டாள ஸ்திரீக்கு புருஷனாகவும், மதுமாம்ஸ பக்ஷியாகவும், வெகுதூரத்தினால் மகாபாபங்களைச் செய்துகொண்டு பூமியில் சுஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

8. அந்த மூர்க்கனுடைய பிதிருக்கள் பிரஹமலோக ஸ்வர்க்கலோக மடைந்திருந்தாலும் (இவனுடைய பாபகர்மத்தால்) நரகத்தில் வீழ்ந்தார்கள்.

9. சில காலத்திற்கு பிறகு சசிவர்ணனும் வியாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டு பிசாசு, அபஸ்மாரம் முதலிய கிரகங்களால் பீடிக் கப்பட்டான்.

10-12. என்னுடைய பக்தனான அவனுடைய பிதாவான பாகயக்ஞன் புத்திரனுடைய கிலேசத்தைக் கேள்விப்பட்டு, பிராண னற்றதுபோல் பூமியில்விழுந்து அதிகதுக்கத்தால் அழுதுகொண்டிருந்தான்.

இதைப்பார்த்து எல்லாமறிந்த தேவபக்தர் என்ற ஒரு முனி கிருபைபால் அந்த பாகயக்ஞனைப்பார்த்து ஒரு நல்ல வாக்கியத்தைச் சொன்னார்.

“சிவபிரயனாகிய பாகயக்ஞரே! எழுந்திரும்! எழுந்திரும்! பயப்படவேண்டாம்! உன் புத்திரன் க்ஷேமமடைய ஒரு ஸாதனஞ் சொல்லுகிறேன்.”

13-15. சிவனையடைய முக்கிய ஸாதனமாயும், பதினாறு குரோசம் அகலமும் நீளமு முள்ளதானதும், மிகரம்யமாயும் சிரேஷ்டமாயுமுள்ள கோபர்வதத்தில் சிவசக்தியான உமாதேவி கோபர்வத ஈசனை சிரத்தையுடன் பூஜித்து, அந்த பரமேஸ்வரியான பவனாசிரீ தன் பெயரையுஞ்சேர்த்து சக்திசுவரன் என்ற பெயரை அளித்தாள்.

16. பிரஹ்மதேவன் அந்தவிடத்தில் சக்திசுவரனை பக்தியுடன் சக்தியானுஸாரம் பூஜித்து, அவர் பிரஸாதத்தால் ஜகத் சிருஷ்டியில் சக்திமானானார்.

17-19. அவ்விடத்தில் இந்திரன் சக்திசுவரரை பூஜித்து தேவர்களுக்கு அதிபதியானான்.

தாரக அஸுரனும் அவ்விடத்தில் சக்தீசுவரரை பூஜித்து பூமியில் பலவானான்.

ஊர்வசி அந்த இடத்தில் பூஜித்து இந்திரனுக்கு பிரியமுள் ளவளானாள்.

பிரகஸ்பதிதேவன் அவ்விடத்தில் சக்தீசுவரனை பூஜித்து ஸாக்ஷாத் தேவந்திரனுடைய குருவானார்.

20. இந்தவிடத்தில் சுக்கிரன் சக்தீசுவரரை தென்மேற்கில் வந்த ஆரத்திரா நக்சத்திரத்தில் பூஜித்து நேரே அசுரர்களுக்கு குருவானார்.

21. இந்தவிடத்தில் எவனொருவன் பர்வகாலத்தில் சக்தீசுவரரை தர்சித்து தனமாவது வேறு யாதாகிலும் தானஞ்செய்தால் அவன் சிவணையடைகிறான்.

22-25. இதில் புண்பகாலங்களில் சிரத்தையுடன் ஒருவன் பரமேசுவரனை நமஸ்கரித்து சிவனடியார்களுக்கு நல்ல தானஞ்செய்தால் அந்த சக்தீசுவரன் பிரஸாதத்தால் அவன் முக்தியடைகிறான்; அந்த இடத்தில் சக்தீசுவர மஹாதேவனை தரிசித்து ஸந்தோஷத்துடன் தானஞ்செய்தால் நல்ல போகங்களையும் ஜயத்தையும் அந்த மனிதன் அடைகிறான்; அந்தவிடத்தில் சக்தீசுவரனை ஸங்கல்பத்துடன் நித்யம் தரிசித்து அரிசி, மாவு, நெல் இவைகளில் ஏதாகிலும் ஒன்றை ஒரு முஷ்டி மாத்ரம் பிரஹ்மஞானிக்கு தானஞ்செய்தால் அவன் முக்தியடைகிறான்.

26. எல்லா மகாபாபங்களைச் செய்தவன்கூட அங்கு மரணமடைந்தால் அந்த நான் சக்தீசுவரன் பிரஸாதத்தால் முக்தியடைகிறான்.

27-34. அந்தவிடத்தில் மகாயோகியாயும், ஸர்வவேதாந் தக்ஷகரைகண்டவரும், மகா ஆநந்தத்தில் முழுகியவருமான மஹாகாருனிகர் என்று பெயருள்ள ஒருவர் வஸிக்கிறார்; வேத வித்சிரேஷ்டராகிய அவரை ஹே! பாகயக்ஞ! உன் புத்திரனுடன் அடைந்து, அவரை தரிசித்து, மகாபக்தியுடன் நமஸ்கரித்து, அவருக்கு தினந்தோறும் ஸேவைசெய்துவந்தால் இந்த துக்கம் நிவிருத்தியாகும்.

இவ்விதமாக தேவபக்த முனியால் உபதேசிக்கப்பட்ட பாக யக்ஞன் என்ற பிதா, சசிவர்ணன் என்ற தன் புத்திரனைக் கூட்டிக்கொண்டு வெகு சந்தோஷத்துடன் கோபர்வதம் சென்று சக்திசுவரரை தன்புத்திரனுடன் பர்வங்களில் தரிசித்து நூற்றெட்டு பிரதக்ஷணங்கள் சிரத்தையுடன்செய்து, அவர் பிரஸர்த்தத்தால் ஸர்வக்ஞராயும், ஜீவன்முக்தராயும், ஜகத்குருவாயும், அதிவர்ண சிரமியாயும், தீரனாயும், வெகு ஆனந்தத்தில் மூழ்கிய அந்த மகா யோகியை தூரத்திலிருந்தே பார்த்து, தன் புத்திரனுடன் அடிக் கடி பூமியிலிழுந்து தண்டஞ்செய்து அந்த பாகயக்ஞயன் கை கூப்பி தனது சகல விஷயங்களையும் அவருக்கு அறிவித்தான்.

35-37. ஹே! அச்சயுத! மகா காருண்யரான அந்த மகா யோகியும் தன் ஆத்மான்ந்தத்தை தியானஞ்செய்து ஸந்தோஷத் துடன்கூடி அந்த பாபியான சசிவர்ணன் என்ற புத்திரனை நன் றாகப் பார்த்து, பிரஹ்மவித்தையின் பலத்தால் சீஷனாக செய்து கொண்டார்; அவருடைய பார்வையினாலேயே அந்த சசிவர்ண னுடைய சில பாபங்கள் நாசத்தைபடைந்தன; அவனை சீஷனாக கிரகித்த காரணத்தால் இன்னும் சில பாபங்களும் விலகியபடியால் அவன் வியாதிபற்றவனான,

38. மேலும் விரகு, புல், ஜலம், கந்தமூல பலங்களை தினர் தோறுஞ்சேகரித்து சந்தோஷத்துடன் குருவுக்கு கொடுத்துவந் தான்.

39. அவர் பசுமாட்டையும் சசிவர்ணன் சாந்த்மனதுடன் காப்பாற்றிவந்தான்; அதனால் அவனுடைய அநேக பாபங்கள் நாசமடைந்தன.

40. மேலும் ஹே! அச்சயுத! அந்த குருவுக்கு ஸேவை யும், கை கால் பிடித்தலும், எண்ணை தேய்த்தலும், வேஷ்டி துவைத்துப்போடுதல் முதலிய வேலைகளைச் சந்தோஷத்துடன் செய்துவந்தான்.

41. இக்காரணத்தால் சசிவர்ணனுடைய அநேக கொடிய பாபங்கள் நாசமடைந்தன.

42. பிறகு ஸர்வக்ஞரும் மஹாயோகீசுவரருமான அந்த குரு பிரஸன்னராய் பிரியத்துடன் கருணையோடு தான் புஜித்த உச்சிஷ்டத்தை சசிவர்ணனுக்குக் கொடுத்தார்.

43. அந்த உச்சிஷ்ட அமிருதத்தை பாணஞ்செய்ததினால் எல்லா பாபங்களும் சாந்தமடைந்தவனாய் குருவை ஆதரவுடன் நமஸ்கரித்து எப்பொழுதும் அவருக்கு ஸேவையை உத்ஸாகத்துடன் செய்துவந்தான்.

44-46. பிறகு பிரியத்துடன் கூடிய வித்வானான அந்த குரு, பாபம் நீங்கியவனும் பரிசுத்த சித்தனுமான சசிவர்ணனை தன் சிஷ்யனாக கிரகித்து வெண்ணிறமான பஸ்மத்தால் அவன் சரீரத்தை பூசி, அவனுக்கு இந்த மகாத்மா வேதாந்தத்தால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை உபதேசித்தார்; அந்த சிஷ்யனும் என் பிரஸாதத்தால் என்னை பிரத்யக்ஷமாக தன் ஆத்மாவாக அறிந்து முக்தியடைந்தான்

அவனுடைய பிதாவும் என் பிரஸாதத்தால் அதைக்கேட்டு, அந்த ஆச்சரியமான குருஸேவையால் ஞானத்தைபடைந்து சீக்ரத்தில் முக்தியடைந்தான்.

47. இந்த சசிவர்ணனுடைய பிதாருக்களும் இவனுடைய ஆத்மஞானத்தால் நரகத்தினின்றும் மீண்டார்கள்; இவனுடைய வம்சமும் பரிசுத்தமாயிற்று; பூமியும் விசேஷமாய் புண்யவதியானாள்.

48. அவனால் முன் அனுபவிக்கப்பட்ட சண்டாள ஸ்திரீயும் ஸவர்க்கலோகமடைந்தாள்; இவனுடைய கெட்ட சிநேகிதர்களும் இவன் ஞானபலத்தால் சவர்க்கலோகத்தை செளக்கியமாக அடைந்தார்கள்.

49. இன்னும் சந்தோஷத்துடன் உமக்கு ஆச்சரியகரமாயும், பிரஹ்மவித்சாயும், மகாத்மாவான ஸத்குரு ஒருவருக்கு சரீரஸேவை செய்ததினால் உண்டான மகாபயனைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும்.

50-52. முன்னொருகாலத்தில் மகாபாபத்தின் பலத்தால் ஸூபகை என்ற ஒரு வேசி முன் தான்வைத்துக்கொண்டிருந்த அநேக பதிகளை அவர்களிடமிருந்து மிகுந்த தனத்தை அபகரிப்பதற்காக கொண்டு, அந்தப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு, தன்பந்து, வேலைக்காரர்கள், புத்திரர்களுடன் மகாசுகத்தை அனுபவித்துவந்தாள்.

பிறகு பெரிய வியாதிகளாலும் பிசாசுகளாலும் பீடிக்கப்பட்டு நித்திரையில்லாமல் தன் வார்க்கங்களுடன் வெகு கஷ்டதசையையடைந்தாள்.

அவளுடைய வீட்டில் ஒரு அதிவித்வான் பசியால் பீடிக்கப்பட்டவனாய் பரவசமாகி பிரவேசித்தான்.

53-54. அநேக ஜன்மங்களில்செய்த புண்யகர்மத்தால் தன் வீட்டிற்கு வரப்பெற்ற ஆச்சரியகரமான அந்த பிரஹ்ம நிஷ்டனைப்பார்த்து, பூமியில்விழுந்து, நமஸ்கரித்து, தாமரைப் புஷ்பத்தைப்போன்ற இரண்டு பாதங்களை சீதளமாயும் வாசனையோடு கூடிய ஜலத்தால் கழிவி, அந்த புண்யஜலத்தை சிரத்தையுடன் எடுத்து உட்கொண்டவுடன் அந்த ஸூபகை ஸமஸ்த ரோகங்களினின்றும் பிசாசு பாதையினின்றும் விடுதலையடைந்தாள்.

55-56. வெகு சந்தோஷத்துடன் அந்த ஸூபகை பிராசாந்தராயும் பரமார்த்தத்தை அறிந்தவருமான அந்த மகானுபாவரை வடை முதலிய விசித்திர அன்னங்களால் போஜனஞ் செய்வித்து, சந்தனம், குங்குமம், மெல்லிய வஸ்திரம், வாசனை புஷ்பங்கள், தாம்பூல முதலியவைகளால் பக்தியுடன் ஆராதித்து அந்த பரமாத்ம நிஷ்டனை பிரார்த்தித்தாள்.

57. உம்முடைய தரிசனத்தால் எல்லாரோகங்களினின்றும் என் சரீரம் விடுதலையடைந்து நிர்மலமாய் ஆனேன்; ஆசையால் என்னை மரணபரியந்தம் அனுபவித்துக்கொள்ளும்; நான் எப்பொழுதும் தங்களுக்கு ஊழியஞ்செய்து வருவேன்.

58. இவ்விதமாக அவளால் நன்றாக பிரார்த்திக்கப்பட்ட பிறகு சந்தோஷத்துடன், தன் பிரார்ப்த கர்மத்தால் ஏவப்பட்ட அந்த வித்வான் அப்படியே எண்ணங்கொண்டார்.

59. சுபகையும் தினந்தோறும் மிகச் சிரத்தையுடன் தன் னாலும் தன் பணத்தாலும் இயன்றமட்டும் அவரைப் பூஜித்து வந்தாள்.

60. இவ்விதமாக மூன்று வருஷங்கள் அந்த மகாத்மாவுக்கு பூஜைசெய்து, ஞானமடைந்து, அந்த ஸுபகை மோக்ஷமடைந் தாள்.

61. அவளுடைய புத்திரர்கள், பெளத்திரர்கள், சுற்றத் தார், வேலைக்காரர்கள், மாதா எல்லோரும் ஸ்வர்க்க லோகத்தை யடைந்தார்கள்.

62-64. அனேகர் பிரஹ்ம நிஷ்டனை சக்தியானுசாரம் ஆத ரித்து, அதனால் வேதாந்த அர்த்தத்தையடைந்து, முத்தியைக் கொடுக்கும் பிரஹ்மாத்ம ஐக்கிய ஞானத்தை பிரதபக்ஷமாய் அடைந்து ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து சீக்கிரம் முக்திபெற்றிருக்கிறார்கள்; எந்தவிடத்தில் எப்பொழுதும் ஞானி வசிக்கிறானே அங்கு நான் எப்பொழுதும் இருக்கிறேன். ஈசுவர ஸம்பந்தமான பக்தர்கள் எங்கு இருக்கிறார்களோ அங்கு தூரமாயிருந்தாலும் சென்று சிரமத்துடனாவது அவர்களைத் தரிசிக்கவேண்டியது.

65. ஹே! ஹரியே! ஒரு நிமிஷமாவது, அதில் பாதியா வது எந்தவிடத்தில் ஞானியிருக்கிறானே அவ்விடத்தில் எல்லாத் தீர்த்தங்களும் இருக்கின்றன வென்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

66. எவன் பிரஹ்ம நிஷ்டனுக்கு தெரியாமையினாலாவது தீங்கு செய்கிறானே அந்த மூடன் எனக்கே தீங்கு செய்கிறான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

67. ஞானி எப்பொழுதும் ஹே! ஹரி! எனக்கும் உமக் கும், வெகு பிரியனாகிறான்; எப்பொழுதும் எல்லோரும் வெளியி லிருப்பவர்களாகவும், ஞானி எப்பொழுதும் என் ஆத்மாவாகவே இருப்பவனாகவுமிருக்கிறார்கள்.

68. ஆத்ம நிஷ்டனை எனக்கு பின்னமாக எவர்கள் நினைக்கிறார்களோ அவர்கள் மூடர்களே! இதில் விசாரிக்கவேண்டிய காரியம் இல்லை.

69. ஆகையால் ஆதம்பித்துக்கள் விசேஷமாக எல்லோராலும் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள்.

இவ்விதமாக ஸாரபூதமாயுள்ள வேதவேதாந்த வாக்கியங்களின் அர்த்தமானது சுருக்கமாய் உனக்கு என்னால் சொல்லப்பட்டது; மற்றவிஷயங்கள் கிரந்தவிஸ்தாரமே.

70. மேதாவியானவன் சாஸ்திரங்களைப் படித்து, அவைகளை குருவினிடம் அப்பியஸித்து தானியத்தில் இச்சையுள்ளவன் எப்படி உமியை விலக்கி விடுகிறானோ அப்படி எல்லாக் கிரந்தங்களையும் அடியோடு விட்டுவிடவேண்டும்.

71. பூமண்டலம் ஜலத்தால் நிறைந்திருக்கும்பொழுது தாகமுள்ளவனுக்கு ஒரு தடாகம் எவ்வளவு பிரயோஜனப்படுமோ அவ்வளவே அறிந்த பிராஹ்மணனுக்கு எல்லாவேதங்களிலும் பிரயோஜனம். (சத்வ வித்துக்களுக்கு வேதத்தாலாவது அதில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களிலாவது பிரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை).

72-73. கிடைக்க அறிதான மனுஷ்ய சரீரத்தை யடைந்து, அதிலும் பிராஹ்மண சரீரத்தையும் கர்மத்தையுமடைந்து, வேதாந்த சிரவணங்களால் சத்சித் ஆனந்தமாயும், அத்வயமாயும், அதிவர்ணசிரம ரூபமாயுமுள்ள பிரஹ்மத்தை (தன்னை) எவன் அறியவில்லையோ அந்த மூடன் எப்பொழுதுதான் முக்தியையடைவான்.

74. எப்பொழுது எந்த மனிதன் ஆகாசத்தை தோல்மாதிரி சுற்றிக்கட்ட இச்சிக்கிறானோ அப்பொழுது அவன் சிவனையறியாமல் துக்கத்தின் முடிவை (மோகூத்தை) யடைவான். (அதாவது அடையமாட்டான்).

75. அநேக ஜன்மங்களின் முடிவில் மகா புண்ணியவான் களுக்கு என் பிரஸாதத்தால் வேதாந்த வாக்கிய ஞானம் நன்றாய் உண்டாகிறது.

76. எந்த சரீரத்தில் திருடமான பிரத்யக்ஷ ஞானம் உண்டாகிறதோ அந்த சரீரம் நாசமடையும் வரையில்தான் ஸம்ஸாரத் தோற்றமிருக்கும்.

77. முன்னும் (ஞானத்திற்கு முந்தியும்) பரமார்த்தமாக ஸம்ஸார தர்சனம் இல்லை (விப்பிரம மாத்திரத்தால் தோற்றம்); தேக நாசத்திற்கு பிறகு அந்த தோற்றம் எப்படியிருக்கும்.

78. ஆகையால் என் பிரஸாதத்தால் ஹே! அச்யுத! சுத்தமானதும், முக்தியைக் கொடுப்பதுமான திருட பிரஹ்ம விக்ஞானம் கடைசி சரீரத்தில் உண்டாகிறது.

79. ஸௌதர்:—ஹே! த்விஜசிரேஷ்டர்களே! இவ்விதமாக பரமேச்வரரும், வேதஸ்வரூபரும், மனிதர்களுக்கு இஷ்டபலம் அளிப்பவரும், முக்கண்ணரும், உமாஸகரும், கிருபாகரரான ஹரன் உபதேசித்து, பிறகு மௌனமாகவிருந்தார்.

80. அச்சுதனும் இந்த வேதார்த்த முழுவதையும் கேட்டு சந்திரசேகரனாயும், ஹரனாயுமுள்ள சம்புவை நமஸ்காரஞ்செய்து ஆஸ்திகரான அந்த ஹரி அவர் பாதபத்மங்களை இரண்டு கைகளால் சிரஸில் வைத்துக்கொண்டார்.

81-82. சிவனுடைய பிரசாதத்தால் அந்த கேசவன் ஸமஸ்த ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுதலையடைந்தார். அந்த தேவனும் விஷ்ணுவின்முன் நர்த்தனஞ்செய்து, பிறகு எல்லா தேவர்களால் சூழப்பட்டவராய் புண்டரீகபுரத்தை (சிதம்பரகோத்திரத்தை)யடைந்து புஷ்ப வர்ஷங்களால் இரவும் பகலும் சந்தோஷத்துடன் பகவான் ஸபாபதி பூஜிக்கப்பட்டார்.

83-84. இவ்விதமாக ஸௌதர் வசனத்தைக்கேட்டு வேத வித்தமர்களான முனிகள் ஸர்வக்ஞரும் கருணாநிதியுமான ஸௌதரை நமஸ்கரித்து, அவருடைய ஸேவையில் சாந்தமனதுடன் புத்தியைச் செலுத்தினார்கள்.

அத்தியாயம் 8.

(சிதம்பர கோத்திரத்தில் தேவர்களுட்கு உபதேசம்).

1. முனிகள்:—ஹே! கிருபாமூர்த்தியே! இவ்விதமாக ஸநாதனரான விஷ்ணு மகேசுவரனிடமிருந்து ஞானத்தை யடைந்த பிறகு என்ன செய்தார்; அதைச் சொல்வீராக.

2. ஸூத்ரர்:—நல்ல விருதமுடையவர்களே! கேளுங்கள்! அதைச் சொல்லுகிறேன்; மகாதேவரை நமஸ்கரித்து விஷ்ணு வியாகிரபுரமடைந்தார்.

3-6. வைதிக லௌகிக ஸ்துதிகளால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, கருடன்மீது ஏறி, எல்லா தேவர்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டு அந்த மகாவிஷ்ணு வைகுண்டமடைந்தார்.

பிற்பாடு ஸர்வலோகேசனாயும், சங்குசக்கிர கதாதரராயும், பூரீபதியும் பூபதியுமான ஹரிபை, பிரஹ்மாவை முன்னிட்ட தேவர்களெல்லோரும் நமஸ்கரித்து, பரமபக்தியுடன் கைகூப்பியவர்களாக (அடியில் வருமாறு) கேட்டார்கள்.

தேவர்கள்:—ஹே! பகவன்! அச்சதா! ஈச்வரரிடத்திலிருந்து உம்மால் கேட்கப்பட்ட வைகனையெல்லாம் சுருக்கமாக நாங்கள் கேட்கவிரும்புகிறோம்; எங்களுக்கு சொல்லுங்கள்!.

7-13. விஷ்ணு:—உங்களால் கேட்கப்பட்ட விஷயம் எல்லா மனிதர்களுக்கும் உபகாரமாயுள்ளது; ஆனால் அதை நான் சொல்லமாட்டேன்; சிவனே சொல்லுவார்;

நீங்கள் புண்டரீகபுரம் என்று பெயருடையதும், ஸ்வராட் என்ற பெயருடைய ஈசனுடைய ஹிருதய கமலமத்தியிலிருப்பதும், தினந்தோறும் அல்லது பக்ஷந்தோறும் அல்லது மாதந்தோறும், அல்லது ஆறுமாத முடிவிலாவது, வருஷ முடிவிலாவது அல்லது மரணத்திற்கு முந்தியாவது எந்தப் பிராணி சிரத்தையுடன் தரிசிக்கிறானோ அவனுக்கு முக்தியைக்கொடுப்பதுமானதும், சீக்கிரத்தில் பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறதும், போகத்தை இச்சிப்பவர்களுக்கு போகத்தை யளிப்பதாயுமுள்ள அந்த முக்கிய, ஸ்தலத்தை சீக்கிரமடைந்து, கஷ்டமான தவத்தைச்செய்து, ருத்திராத்யாயமத்தியில் எப்பொழுது முள்ளதும், எல்லாமந்திரங்களுள் சிரேஷ்டமானதும், ஸர்வசக்தியை யளிப்பதுமான ஓம்காரத்துடன் கூடிய பஞ்சாக்ஷரத்தை தினம் லக்ஷமுறை ஜபித்து, ஆகாசஸபாபதியை தரிசித்து, பிரணவ பஞ்சாக்ஷரத்தால் பூஜிக்கவும்.

14-23. உங்களுக்கு கருணாகரான (அடியில்கண்ட விசேஷணங்களுடன் கூடிய) ஹரன் ஸந்தோஷத்துடன் எல்லா ஞானத்தையும் உபதேசஞ் செய்வார்.

(ஹரனுக்கு விசேஷணங்கள்) உமாபதி; ஆனந்தமகா தாண்டவத்தில் பண்டிதர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயுள்ள (மாயையாகிற) ஆலமரத்தின் நிழலில் உட்கார்ந்திருப்பவர்; பஸ்மதாரி; சந்திரசேகரர்; மனோஹரன்; சந்திரன், சூரியன், அக்னி இவைகளோக் கண்களாகவுடையவர்; சடையுடையவர்; விஷத்தைக் கண்டத்தில் தரித்தவர்; வேதமாகிய எக்ஞோபவீதத்தைத் தரித்தவர்; கங்காதரன்; வரமளிப்பவர்; புன்சிரிப்புடையவர்; நாகபூஷணர்; நீண்ட கைகளையுடையவர்; விசாலமான கண்களையுடையவர்; துந்தபந்தமுடையவர்; ஹரம், மாலை, கொத்துமாலை, கிரீடம் கைவளையோ, கால்வளையோ இவைமுதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்; பஸ்மதாரைபுடையவர்; குண்டலமணிந்தவர்; பரிசுத்தமான கைகளையுடையவர்; பகவான்; புவித்தோலையணிந்தவர்; கிங்கினிசத்தத்துடன் கூடிய இடைபாபரணமணிந்தவர்; ஸர்வாபரணமுடையவர்; ஸர்வலக்ஷணமுடையவர்; பசுவின் பாலுக்கு ஸமமான வெண்மையுள்ளதும் குந்தேந்து புஷ்பத்திற்கு ஸமமான காந்தி மையுமுடையவர்; ஸம்ஸாரபயத்தால் அருண்டவர்களுக்கு அபயத்தை யளிப்பவர் (அபயஹஸ்தமுள்ளவர்); மற்றகையால் ஸகல பக்த ஜனங்களை அனுகிரஹிப்பவர்; வேறொரு கையால் நன்றாக டமருக நாதம் உண்டாக்குவர்; இடதுபக்கம் மேல்கையில் நன்றாய் ஜ்வலிக்கும் அக்னியைத்தரித்தவர்; கிருபையாலேயே தன்மாயையாலுண்டான கோரமான அபஸ்மாரத்தை காலால் மிதித்துக் கொண்டிருப்பவர்; தனது ஸ்வரூபமான மகாநந்தத்திலிருப்பவர்; பிரபு;

24-28. ஸுதர:—எந்தவிடத்தில் அம்பிகாபதியும், எல்லோருக்கும் நாயகரான சந்திரமொளி நர்த்தனஞ்செய்கிறாரோ அந்த புண்டரீகபுரத்தை, ஸந்தோஷத்துடன், ஆஸ்திகர்களான தேவர்களெல்லாமடைந்து, விபூதி பூஷணத்துடன் விருதம் தானம்

தவம் இவைகளைக் கைக்கொண்டு, ஸர்வ ஜகத்பிரியத்தில் ரதர்களாய் எல்லாவேத வேதாந்த ஸாரமாயும், அதிசோபனமாயும், பரமமந்திரமமான பிரணவ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்து, அம்பிகேசனை தரிசித்து, பரமகுருவான மகேசுவரனை பக்தியோடுபூஜித்து, மகேசுவரன் என்று பெயருள்ளவரும், சுத்தரும், முக்தி புத்தியைக் கொடுப்பவரும், சக்தியுடன் கூடியவரும், மந்தஹாஸத்தை யுடையவரும், நித்திபாநந்தரும், நின்ஜனரும், அமிருதரும், பிரஹ்மஞான அனுபவத்தால் எப்பொழுதும் நர்த்தனஞ்செய்பவரும், பக்தியால் அடையக்கூடியவரும், சிரேஷ்டருமான பசுபதியை லௌகிக வைதிக வசனங்களால் பிரஹ்மா இந்திரன் முதலான தேவர்கள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

29-32. எல்லாதேவர்களுக்கும் நாயகரான மகேசுவரன் தனது பார்வையால் ஸமஸ்த பாவங்களை நீக்கி, அனுக்கிரகித்து, ஸமஸ்தவேத சாஸ்திர ஸாரபூதமாயும், உத்தமோத்தமமாயும், முக்தியைக்கொடுப்பதாயும், சிரேஷ்டமாயுமுள்ள தன் நர்த்தனத்தை அந்த மகேசுவரரான நடேசர் ஸமஸ்த தேவர்களுடைய எதிரில் காண்பிவித்து, எல்லா உலகத்திற்கு ரக்ஷகமாயும் மகாத்மாகளின் ஹிருதயத்திலிருப்பதுமான அந்த நர்த்தனத்தை, ஈசனாயும் ஸபாபதியாயுமுள்ள அந்த சிவன் அவர்களுக்கு தோற்றும் படிச் செய்தார்.

அந்த பசுபதியின் நர்த்தன தர்சனத்தால் தேவர்கள் வெகு சந்தோஷத்துடன் பரவசர்களாகியும், சேஷ்டையற்றவர்களாகியும், பரிசுத்தர்களாகியும், திரும்பவும் பிரியமுகத்துடன்கூடிய மகேசுவரனை நமஸ்கரித்து, விரயத்துடன், உமாபதியும், பசுபதியும், ஸர்வஞ்ஞரும், ஸர்வேசுவாரும், சசிதாரும், கங்காதாரும், ஸுந்தரருமான பரமேசுவரனை தேவர்கள் சுருதிகதமாயும், ஸம்ஸாரதுக்கத்தை நீக்குவதுமான விஞ்ஞானத்தைக்குறித்துக் கேட்டார்கள்.

தவந்துவ மற்றவராயும், சிவனாயும், குருக்களுக்கெல்லாம் குருவாயுமுள்ள பகவான் கருணைகொண்டு உத்திரஞ்சொன்னார்.

33. ஈசுவரன்:—ஹே! தேவசிரேஷ்டர்களே! உங்களுக்கு பரமமாயும் ரகஸ்யமாயுமுள்ள விஞ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறேன்; சிரத்தையுடன் கவனமாய் கேளுங்கோள்!

34. ஹே! தேவர்களே! ஆத்மா என்பது ஒன்று இருக்கிறது; (முக்கிய பிரமாணம் என்னவெனில்) அது தன்னால் அறியத்தகுந்தது; அது நிராதாரமாயிருக்கிறது (இது ஆத்மாவின் அஸாராணரூபம்; மாயை அதன் காரியங்களெல்லாம் ஆத்மாஸ்பதம், ஆத்மாவோ தன்மகிமையிலேயே பிரதிஷ்டிதம், வேறு ஆஸ்பதமில்லை); அது ஆனந்தமாயும், பூர்ண சைதன்யமாயும், எப்பொழுதும் நானே அதாகவும் இருக்கிறது; இதில் சந்தேகமில்லை.

(இதில் இருக்கிறது என்பதால் ஆத்மாவின் ஸத்யத்வமும், தன்னாலேயே அறியத்தகுந்ததால் ஞானத்வமும், பூர்ணம் என்பதால் அநந்தத்வமும், ஆனந்த பதத்தால் ஸுகத்வமும், அது நான் என்பதால் பிரத்யக்த்வமுமாகிய ஐந்தூருபம் சொல்லப்பட்டது; இதனால் அநிருத, ஜட, அந்தத்வ, துக்கங்களில் ஆத்ம பிரமத்தைத்தள்ளி அகண்ட ஏகரஸமான ஸ்வரூபம் காட்டப்பட்டதென்று அறியவும்).

35. அந்த ஆத்மாவுக்கு மாயை என்று பெயருடைய மோஹீததை யுண்டாக்குவதான ஒரு சக்தி இருக்கிறது; விசாரிக்கும் கால் அதுவும் ஆத்மாவாகுமேதவிற வேறு ஆகாது.

36. ஜகப்பிரளய காலத்தில் அந்த ஆத்மா மாயையுடன் அபேதமாசீவே இருக்கிறார்; ஹே! தேவர்களே! அவரிடத்தில் ஸம்ஸ்காரரூபமாக (ஸூக்ஷ்மமாக) இந்தப்பிரபஞ்சம் இருக்கிறது. (இதுவே மறுபடியும் ஜகத் உத்பத்திக்கு பீஜமாயிருக்கிறது).

37-43. இந்த வாஸனையும் ஸ்வபாவமாகவே (பரிபாக மடையபபட) கர்மத்தால் அசைக்கப்படுகிறது (அதாவது, காரியாபிமுகமாகிறது); பிற்பாடு அந்த அசைவுடன் கூடிய ஆத்மா ஸ்வபாவமாகவே தான் விகாரமற்றதாயிருந்தபோதிலும் காலதத்வத்தை அசைத்து, திரும்பவும் காலத்துடன் கூடியதாய், முந்திய கல்பங்களில்போல் பார்வையால் (ஞானத்தால்) பிரஹ்மா முத

லான ஸகல ஜகத்தையும் சிருஷ்டித்து, அதில் பிரவேசித்து, மோகத்தால் ஞேய, ஞாதா முதலியவைகளுடன் கூடியவனாய் அசுத்தமானதும் ஸ்வப்ன துல்யமாயுமுள்ளதும் மஹத்தானதும் ஆதியந்தமற்றதுமான ஸம்ஸார மண்டலத்தில் ஸ்வதந்திரமற்றவனாகி, கர்மத்திற்கு தக்கவாறு ஸுகதுக்கங்களால் பீடிக்கப்பட்ட விசித்திரமான யோனிகளையடைந்து, பூர்வ ஜன்மத்தில்செய்த புண்ய பாவத்தால் பூமியில் மனுஷ்யனாக ஜனித்து, என் பிரஸாதத்தால் வேதோக்தமான கர்மத்தைச்செய்து, சித்தசுத்தியடைந்து, எல்லாவற்றையும் துக்கத்தை முன்னிட்டதென்றும், அநித்யமென்றும், ஸாரமற்றதென்றும் விசாரித்து விரக்தியடைந்து, மோக்ஷ இச்சையுள்ளவனாய், மகத்தரமாயும் வேதத்தால் காட்டப்பட்ட மோக்ஷஸாதனத்தை என் பிரஸாதத்தால் நன்றாக அடைந்து ஆத்மமாத்மிரமாகவிருக்கிற பரமமான முக்தியை தானேயடைகிறான்.

44. எல்லோருக்கும் ஆத்மவிக்ஞானத்தாலேயே முக்தியே ஒழிய வேறொன்றினாலும் கிடையாது; ஹே! தேவர்களே! ஞானத்தைதவிற மற்றதெல்லாம் விக்ஞானத்திற்கு ஸாதனங்களாயிருக்கின்றன.

45-46. சாந்தி முதலியவையெல்லாம் இந்த ஜன்மத்திலேயே ஞானஸாதனமாகும்; ஹே! தேவர்களே! யோக்கியர்களுக்கும் அயோக்கியர்களுக்கும் மரணத்திற்கு பிறகு சுத்தமான பிரஹ்மவித்தையை யடைவதில், சுத்தமான வாராணஸிமுதலிய என் கேஷத்திரங்களில் மரணமடைவது ஸாதனமாகும்.

47. மந்திரங்களுக்குள் ஸ்ரீமத் பஞ்சாக்ஷரமும், மார்க்கங்களில் வேதமார்க்கமும், அடையத்தகுந்தவைகளில் மோக்ஷமும் உத்தமோத்தமமாயிருக்கின்றன.

48. தேவதைகளுள் நான் முக்கியன்; ஸ்தானங்களுள் என் கேஷத்திரங்கள் முக்கியமானவை; அவைகளில் வாராணஸி முக்கி

49. ஸ்ரீகாலஹஸ்தியும், விருத்தாசலமும், புண்டரீகபுரமும், வல்மீகபுரமும் உத்தமமானவை.

50. ஹே! தேவர்களே! வேதாரண்யமென்று பெயருள்ள ஸ்தானமும் முக்கியமானது; இவைகளில் வாரணஸி முக்கிய தம மென்று சொல்லப்படுகிறது.

51. ஹே! தேவர்களே! புண்டரீகபுரம் எனக்கு அதிப் பிரியமானது என்றறியுங்கள்; அது மனிதர்களுக்கு சீக்கிரத்தில் புத்தி முக்தியைக் கொடுப்பதும், பக்தியால் யடையக்கூடியதும், எப்பொழுதும் அதிக சோபனமாயுமுள்ளது.

52. ஹே! ஸுரர்களே! எங்களால் அப்புதமான விக்ஞானம் உங்களுக்கு காட்டப்பட்டது; பரமாயும் ஸாத்வியாயு மிருக்கிற சுருகி மோக்ஷத்தின்பொருட்டு மனிதர்களாலும், முனி சிரேஷ்டர்களாலும், ஸர்வார்த்ததை யடைந்தவர்களாலும், என் பக்தர்களாலும் இந்த அதிசோபனமான புரம் (சிதம்பரம்) லேவிக் கப்படவேண்டியது என்று சொல்லுகிறது.

53-54. ஸுட்தர்:—இவ்விதமாக மகேசுவரனும், ஆகாச ஸபாபதியும், தேவதேவனும், ஜகந்நாதரும், பசுபாச விமோசக ரும், வேதத்தாலேயே அறியத்தகுந்தவரும், எல்லாவற்றிற்கும் எப்பொழுதும் சாக்ஷியாயிருக்கப்பட்டவரும், அம்பிகா ஸஹித ரான ஸ்ரீமான் பரமேசுவரன் உத்தமமான ஞானத்தைச்சொன்னார்.

55-56. தேவர்களும் வேதார்த்தத்தால் உண்டாகிறதும், முக்தியைக் கொடுப்பதாயுமுள்ள பிரஹ்மஞானத்தைக்கேட்டு, அந்த சர்வேசுவரனை பூமியில்விழுந்து நமஸ்கரித்து லௌகிக வைதிக ஸ்தோத்திரங்களால் பக்தியுடன் ஸ்துதித்து, ஸ்ரீபஞ்சா ஶ்ஸு மந்திரத்தால் பூஜித்தார்கள்.

அத்தியாயம் 9.

(ஈசுவர நிருத்திய தீர்மானம்).

1-3. முனிகள்:—தங்களால் எல்லா விஷயமும் சுருக்கமாகவும் விஸ்தாரமாகவுஞ் சொல்லப்பட்டது; ஹே! புத்திமாளே!

தங்களுடைய பிரஸாதத்தால் எங்களாலும் அறியப்பட்டது. தேவதேவராயும், சிவனாயும், பரமாத்மாவாயும், விச்வத்திற்கு மேலானவராயும், ருத்திரராயும் ஸர்வஸாக்ஷியாயு மிருக்கப்பட்ட பிரஹ்மமாயும், அம்பிகாபதியாயுமான சங்கரருடைய நர்த்தனத் தைப் பார்க்கவிரும்புகிறோம்; ஆகையால் கிருபைகொண்டு எங்க ளுக்கு அதற்கு அத்துமான உபாயத்தைச் சொல்லும்.

4-5. ஸுததர்:—ஹே! வேதவித்தமர்களே! சிரத்தையு டன் கேளுங்கோள்! அதைச்சொல்லுகிறேன்; முன்னொருகாலத் தில் தீமானாகிய செளனகமுனி நந்திகேசவரனைக் கேட்டார்; அந்த ஸ்ரீமான் நந்தியும், கிருபாநிதியான மகாதேவரை நமஸ் கரித்து, செளனகருக்கு கருணையால் சொன்னார்.

6. நந்திகேசவரர்:—கைலாஸத்தில் இரண்டு ஸந்தியா கா லங்களிலும் சம்பு ஆனந்த நர்த்தனஞ்செய்கிறார். அதை உமை மாத்திரம் பார்க்கிறாள், மற்றவர்கள் அவ்விடத்தில் பார்க்கிற தில்லை.

7. ஹே! செளனகரே! புண்டரீகபுரத்தில் பகவான் ருத்தி ரர் ஸ்ரீமத் அப்ரஸபாமத்தியில் ஆனந்த நர்த்தனம் எப்பொழுதும் செய்கிறார்.

8. அவ்விடத்திலும் அம்பாள், ஸ்கந்தர், விக்னேசுவரர், க்ஷேத்திரபாலர் இவர்கள் என்னுடன்கூட பார்க்கிறார்கள்; மற்று முள்ளோர் பார்க்கிறதில்லை.

9. (ஆனால்) ஹே! செளனக! எவர்களுக்கு ஈசரனுடைய பிரஸாதம் ஜாஸ்தியாக விருக்கிறதோ அவர்கள் அவ்விடத்திலே யே ஈசனுடைய மகாநர்த்தனத்தை பார்க்கிறார்கள்.

10-17. ஆகையால் அந்த பிரஸாதத்தையுடைய சிரத்தையு டன் புண்டரீகபுரஞ்சென்று, சூரியன் தனுராசியில் வரும் போது ஆருத்திரா நக்ஷத்திரதினத்தில் காலையிலேயே சுத்தமாயிருந்து, தெளிந்தமனதுடன், சிவகங்கையென்ற முக்கிய தீர்த் தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, சக்தியானுசாரம் தனம் தான்ய முதலா னதுகளை அஸுதியை யில்லாதவர்களுக்குக் கொடுத்து, ஒருதினம்

உபவாஸமிருந்து, ஸ்ரீமூலஸ்தானத்திலிருக்கும் நாயகரை பக்தியுடன் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, பூமியில் தண்டம்போல் விழுந்து நமஸ்கரித்து, சிரத்தையுடன் பதினாயிரம் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபித்து, தினந்தோறுமாவது வருஷமுடிவிலாவது முன்போல் ஸ்நானஞ்செய்து, மூலஸ்தான நாயகரான தேவனை நமஸ்கரித்து, மேலும் தினந்தோறும் மகாபக்தியுடன் ஸ்ரீமத் தப்ராஸபாபதியை மும்முறை பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, தண்டம்போல் நமஸ்கரித்து, முன்போல் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை ஜபித்து, வருஷக்கடையில் யதா சக்திதனங்கொடுத்து ஸபாபதிக்கு பூஜையை பஞ்சாக்ஷரத்தால் சிரத்தையுடன் செய்; ஹே! செளனக! உனக்கு அவர் பிரஸாதம் கட்டாயம் உண்டாகும்.

18. அநேகர் அவர் பிரஸாதத்தால் தேவதேவனுடைய நர்த்தனத்தை அங்கேபார்த்து தங்கள் கோரிக்கைகளை முழுவதையும் யடைந்திருக்கிறார்கள்.

19-23. ஸுடுதர்:—இவ்விதமாக நந்திகேசவருடைய வார்த்தையை அந்த செளனகர் கேட்டு சிரத்தையுடன் எல்லா வற்றையும் கிரமமாக அனுஷ்டித்து, அந்த மகேசன் பிரஸாதத்தால் எல்லா சித்தியையும் கொடுக்கிற உமையுடன்கூடிய நர்த்தனத்தை தப்ராஸபை நடுவில்தரிசித்து, அந்த செளனகர் வெகு சந்தோஷமடைந்து, ஸ்துதிசெய்து, கொஞ்சநேரம் பக்தியால் பரவசமாகி, திரும்பவும் அந்த நர்த்தனஞ்செய்கிற தேவனாகளை தரிசித்து; ஸந்தோஷத்தினால் தானும் தண்ட நர்த்தனஞ் செய்தார்; தேவதேவரும் செளனகரிடம் ஸந்தோஷமடைந்து கம்பீரமான வாக்குடன் அவருக்கு சொன்னார் (அடியில் வருமாறு).

24. “ஹே! மகாமுனியே! என் கட்டளையால் வேதங்களுக்கெல்லாம் ஆதியாயிருக்கிற ருக்வேதத்திற்கு, அதிலும் விசேஷமாய் சாகல்ய (சாகை)த்திற்கு நிர்வாஹகனாயிரு,” என்று: (ரிக்வேதத்தில் மகாவிருதத்தில் ஹோதாபிரயோக நிர்வாகஞ் செளனகரால் செய்யப்பட்டது; சாகல்யர்செய்த பதவிபாகானுஸாரமாய் செளனகர் ரிக்விதானஞ்செய்தார்).

25. இவ்விதமாக சிவனால் கட்டளையிடப்பட்டு பகவான் செளனகர் அப்படியே நிர்வாஹஞ்செய்தார்.

26-28. அவருடைய சிஷ்யரான ஆசுவலாயனரும் செளனகர் வாக்கியத்தால் முற்கூறிய வழியாகவே பகவானையும், முக்கண்ணனையும், தேவனாகருமான சிவனுடை நர்த்தனத்தை அந்த தப்ரஸபையில் தரிசித்து, நமஸ்கரித்து, அவர் பிரஸாதத்தால் மேதாவியாகி, சாகல்ய சாகைக்கு ஸூத்திரக்காரர் ஆனார்.

29. இவ்விதமாக முற்கூறிய வழிப்படி பல ஜனங்கள் சிரத்தையுடன் தப்ரஸபாமத்தியில் சங்கரனுடைய நர்த்தனத்தை தரிசித்து, உடனே கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டார்கள்.

30. ஆகையால் நீங்களும் முன்சொல்லிய மார்க்கத்தால் உமையால் பார்க்கப்பட்ட சிவனுடைய நர்த்தனத்தை தரிசித்து, மகேசனையும், சூலதாரியாயுமான ஹரனுடைய பிரஸாத மாத்திரத்தால் முக்தியடைந்தவர்களாக ஆகுங்கள்.

31. இவ்விதமாக பரமதத்வத்தை யடையத்தக்கவழி என்னால் உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது; முன்னொருகாலத்தில் குரு சிரேஷ்டர்களில் உத்தமராயும், உத்தமகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், விஷ்ணு அம்சபூதமாயுமுள்ள வியாஸர் எனக்கு சிரத்தையுடன் இந்த ரகஸ்யத்தைச் சொன்னார்.

32. புராணிக உத்தமரான ஸூத்ரர் முனீர்திரர்களுக்கு இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு சிரத்தையுடன் கிருஷ்ணத் 'வைபாயன வியாஸரை ஸ்மரித்தார்.

33-35. அந்த ஸமயத்தில் ஸ்ரீமானாயும், மகா காருண்ய நுள் சிரேஷ்டராயும், மான்தோல் உத்தரீயம் ஆஷாடம் இஷ்டவசுளால் விளங்கப்பட்டவராயும், வெண்ணிறமான திரிபுஷ்டீர தாரியாயும், ருத்திராக்ஷமாலை யணிந்தவராயும், பஞ்சாக்ஷரத்தை எப்பொழுதும் ஜபித்துக்கொண்டிருக்கிறவரும், இவ்விதமான சீஷர்களுடன் சூழப்பட்டவரும் மகானுமான வியாஸர் அவ்விடத்தில் தோன்றினார்.

36-39. ஸுட்தர் அவரை தரிசித்து, மிகப் பிரீதியுடன் பூமியில் தண்டம்போல் விழுந்து நமஸ்கரித்து, தன்னுடைய சிஷ்யர்களான முனிகளுடன் வியாஸருடைய பாதங்குரண்டையும் தலை, கண், ஹிருதயங்களில்வைத்து (ஒத்திக்கொண்டு), சந்தோஷத்தால் தகைந்த கண்டத்துடன் பாதபிரக்ஷாலனஞ்செய்து, அந்த பரிசுத்த ஜலத்தைப் பானஞ்செய்து, தக்கபடி சிஷ்யர்களோடுகூடிய வியாஸரை நன்றியுபூஜித்து, அவர் வாக்கியத்தை வேதம்போல் ஸத்தியமென்று தன் சிஷ்யர்களுக்கு அறிவித்து, பின்பு வியாஸர் சூதருடனும் மற்றுமுள்ள எல்லோருடனும் புருஷார்த்தத்தை தருவதான திவ்வியமான வியாக்கிரபுரத்தை யடைந்தார்.

40-46. அதற்குமேல் வேதவிபாஸர் முன்னிட்ட எல்லா முனிசிரேஷ்டர்களும் சூாபன் தனுஸில் இருக்கும்பொழுது, ஆர்த்திரா நக்ஷத்திரதினத்தில் சிரத்தையுடன் சிரேஷ்டமான சிவகங்கையென்று பெயருள்ள மகாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, வித்வான்களான பிராஹ்மணர்களுக்கு சக்தியானுஸாரம் தனத்தைக் கொடுத்து, ஒருநாள் உபவாஸமிருந்து, ஸ்ரீமூலநாதரை மூன்று புரதக்ஷிணஞ்செய்து, பூமியில் நமஸ்கரித்து, ஆறு அக்ஷரமுள்ள மந்திரத்தால் பதினாயிரந்தடவை ஸ்ரீமூலஸ்தான நாயகரை ஆரதித்து, உத்தமமான பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபித்து, ஒரு வருஷமுடிவில் இந்த மகத்தான தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, தானங்கொடுத்து, மூலஸ்தான நாயகரை பூஜித்து, பிறகு தினந்தோறும் ஸபாபதியை நித்தியம் பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, ஷடக்ஷர மந்திரத்தை பதினாயிரம் தடவைகள் ஜபித்து, வருஷ முடிவில் பிராஹ்மணர்களுக்கு தானங்கொடுத்து, பிரணவ பஞ்சாக்ஷரத்தால் மகேசுவரான ஸபாபதியை அத்யந்தம் சிரத்தையுடன் பூஜைசெய்தார்கள்.

47. அதற்குமேல் பகவான் மகேசுவரன் பிரஸன்னராகி, அந்தமுனிசுவர்களுக்கு நேரில் தென்பட்டு அந்த அம்பிகாபதியும், ஸமஸ்தவேதாந்த ஸபாபதியான சிவன் நர்த்தனஞ்செய்தார்.

48-49. வியாஸர்முதலான வேதவித்துக்களில் சிரேஷ்டர்களான முனிகளெல்லாம் நூறுகோடி கோடிகுர்பர்களின் ஸமான தேஜஸ் உள்ளவரும், வெகு நிர்மலரும், விசால மார்பையுடையவரும், துக்கத்தைபோக்குவருமான ஹரணீப்பார்த்து, அவருடைய பிரஸாதத்துடன் அடிக்கடி பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, பக்தியுடன் ஸ்துதித்து, பரவசர்களாய், சேஷ்டையற்றவர்களாய் பந்தத்தினின்றும் நிவிருத்தியடைந்தார்கள்.

50. அப்பொழுது மிகுதியான புஷ்பவர்ஷமும், ஸ்வஸ்தி வசனம் முதலிய நல்ல வாக்குகளும், பேரிவாத்திய முதலானதுகளால் முழங்கப்பட்ட ஜகத்தும், தேவர்கள், அசுரர்கள், மனிதர்கள் எல்லோரும் ஸந்தோஷமடைந்தார்கள்.

51-54. தேவாசுரர்களும், மனிதர்களும், இன்னும் உத்தமமான வெகுபெயர்களுடன் அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகளும் அங்கு வந்திருந்தார்கள்; பகவானுடும், ஸபாபதியாயுமான சங்கரரும், ஸர்வலோக ஹிதகாமியான அம்பிகையுடன் வேதமந்திரத்தால் ரக்ஷாபந்தனஞ்செய்து, அந்த ஸமஸ்த புவன நாதரும், நீலகண்டரும், முக்கண்ணுடையவருமான பரமேசுவரன் ஸகல ஜனக்கூட்டத்தால் ஸேவிக்கப்பட்டவராய், தன் பக்தர்களாலும், இரண்டு புத்திரர்களாலும், ஆனந்தமுடைய நந்தியாலும் சூழப்பட்டவராய் அந்த மகோத்ஸவ விநோதத்தின்பொருட்டு அந்த திவ்யமான புண்டரீக புரத்தை பிரதக்ஷிண கிரமமாக சுற்றிவந்து, சிவகங்கையில் அந்த தாண்டவ மண்டிதரான சம்பு ஸ்நானஞ்செய்து எல்லங் பிராணிகளுக்கும் அந்த ஹரன் தீர்த்தம்கொடுத்தார்.

55-57. அவர் ஸந்தியில் ஸுராஸுரர்கள் முதலியோர் அந்த சிவகங்கையில் பக்தியுடன் ஸ்நானஞ்செய்து, சக்தியானுஸாரம் சிவபக்தர்களுக்கு தீனம், தான்யம், வஸ்திரம், எஞ்சீர், பசு, பூமி இவைகளை தானங்கொடுத்து நீலகண்டரான சங்கரனை ஸுரர் முதலியவர்கள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள் (அடியில் வருமாறு).

58-72. “ஹே! ருத்திர! உம்முடைய கோபத்திற்கு நமஸ்காரம்; உம்முடைய அம்புக்கு நமஸ்காரம்; உம்முடைய பாணங்

கைகளுக்கு நமஸ்காரம்; உம்முடைய சிவமாயும் சாந்தமாயுமுள்ள மூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்; நீலகண்ட, ஆயிரங் கண்டங்களுடையவரே, அநேக கைகளையுடையவரே, இச்சைகளை பூர்த்திசெய்கிறவரே, சடைமுடிகளுடன் கூடியவரே, காலாநுபரே, உருவின கத்தியுடனிருப்பவரே, சூலபானியே, ஸ்வர்ணத்தை கையில் உடையவரே, ஸ்வர்ணபதியே, விருக்ஷாநுபியே, பொன்றிறமான கேசத்தையுடையவரே, பசுபதியே, மார்க்கங்களுக்கெல்லாம் பதியே, (வாக், ஞான, சரீர, இந்திரிய, கிரஹ, தனதான்ய முதலிய பத்து) புஷ்டிகளுக்கு பதியே, கேஷத்திரங்களுக்கு பதியே, ஜகத்தை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு பாணத்தை தனுஸில் தொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற மூர்த்தியே, வனங்களுக்கு பதியே, மந்திரமூர்த்தியே, நின்று கொண்டு ரக்ஷிப்பவரே, விருக்ஷங்களுக்கு பதியே, மந்திரியாயுள்ளவரே உமக்கு நமஸ்காரம்; பயங்கரமாயுள்ள கக்ஷங்களுக்கு பதியே, இரைச்சலான சப்தத்துடன் செய்யும் ஸ்துதியில் இன்புற்றவரே, படைகளுக்கு பதியே, பெரிய கணங்களுக்கு பதியே, தனங்களுக்கு பதியே, ஸகித்துக்கொள்ளுகிறவரும், சாந்தரும், சங்கரருமான உமக்கு நமஸ்காரம்; சரீரவியாதிகளுக்குப் பதியே, மனோவியாதிக்குப்பதியே, திக்வாஸியே, அம்பராத்தூணியுடன் கூடியவரே, திருடர்களுக்கெல்லாம் பதியே, மோசக்காரர்களுக்கு பதியே, வழிப்பறிசெய்பவர்களுக்கு பதியே, பாபஹாரியே, எங்கும் சுற்றிக்கொண்டு கபடவேஷம் பூண்டு திருடுகிறவர்களுக்கு பதியே உமக்கு நமஸ்காரம்; காடுகளில் திருடி சஞ்சாரஞ்செய்யப்பட்டவர்களுக்கு பதியே, தலைப்பாருடன் கூடியவரே, பரமாத்மாவே உமக்கு நமஸ்காரம்; விஸ்தாரமாக வியாபித்திருப்பவரே, உட்கார்ந்திருப்பவரே, படுத்துக்கொண்டிருப்பரே, தூங்குகிறவரே உமக்கு நமஸ்காரம்; நன்றாய் விழித்துக்கொண்டிருப்பவரே, ஸ்திரமான பரமாத்மாவே உமக்கு நமஸ்காரம், ஸபாநுபியே, ஸபாபதியே உமக்கு நித்தியம் நமஸ்காரம்; சிவனே, ஸாம்பனே, பிரஹ்மமே, ஸர்வ ஸாக்ஷியே நமஸ்காரம்.”

73. ஸுத்தி:—இவ்விதமாக தேவாஸுர்களாலும், மற்று முள்ளவர்களாலும் சங்கரன் ஸ்துதிக்கப்பட்டு அவர்களுக்கும் மறுபடியும் பிரஸாதமளித்து அங்கேயே மறைந்துபொனார்.

74. எந்த மகாத்மாவுக்கு இந்த தீர்த்தத்தின் மாகாத்மியமும், ஸபாபதியின் இந்த ஸ்தானத்தின் மாகாத்மியமும் அறியப் படுகிறதோ அவனுக்கு முக்தி ஸித்தமாயிருக்கிறது.

75. எவன் இந்த முக்திகண்டத்தை எப்பொழுதும் படிக்கிறானோ அல்லது கேட்கிறானோ அவன் ஸபாபதி பிரஸாதத்தால் ஸாக்ஷாத் முக்தியை யடைகிறான்.

76. எனக்கு விக்ஞாதத்தைக்கொடுத்த குருவான வியாஸருக்கு நமஸ்காரம்; சிவனாயும், ஸோமனாயும், ஸாக்ஷியாயுமிருக்கிற பிரத்யக் ஆத்மாவுக்கு நமஸ்காரம்.

மூன்றாம் கண்டம் முற்றிற்று.
